

*Pomněnky
ve vínek nebeský
dcerám českým*

ÚPLNÁ MODLITEBNÍ KNIHA,

JIŽ SEPSAL

Václav Beneš Třebízský

1 9 4 7

Nakladatel Bobuslav Rupp

v Praze





Rozpomeň se na své plémě

NIHIL OBSTAT

Ioannes Lebeda,

censor.

IMPRIMATUR

Prael. Dr Theophilus Opatrný,

vicarius generalis.

Pragae, die 20. Febr. 1947.

N. 2448

DCERÁM ČESKÝM

PŘEDMLUVA

Oknem své kaplanky v Klecanech se díval Václav Beneš Třebízský na pražskou katedrálu sv. Víta, jejíž mohutná věž z dálky připadala jako prst ukazující k nebi. Na prahu r. 1884, v němž dosáhl věku 35 let, svatovítská věž zvlášť významně mu ukazovala od země vzhůru. Klecanský kaplan stál na prahu věčnosti. Zanechával dlouhou řadu povídek, v nichž uložil mnoho své lásky k našemu lidu a jeho krásné zemi, ale poslední projevy jeho nadání vyznívají modlitbou. Jako na rozloučenou podává českým dívkám a ženám své „Pomněnky“, které jsou něžným projevem jeho kněžské duše. Byl odvolán na věčnost, dříve než je mohl svázati v definitivní knižní úpravě, ale snad právě proto jsou tím dražší jako památka podaná při náhlém rozloučení.

Textem a stylem, podobou a vůní „Pomněnky“ vyrostly v duchovní zahrádce V. B. Třebízského; jsou nezměnitelným výrazem jeho myšlení a citění. Co je v nich osobitého z člověka a jeho doby, dýše dnes jakoby tesknou vůní herbáře a jejich nové přetisknutí nabývá v leccěms spíše už historického významu.

Modlitební kniha Václava Beneše Třebízského byla vydána ještě v roce jeho smrti v nakladatelství Cellerinově a posledně v roce 1940 opět v Praze. „Pomněnky“ vyrůstají ze země a nesou v sobě blankyt nebe; mají býti pomůckou modlitby, jež pozdvihuje ze slzavého údolí do Božího nevnadnoucího ráje.

J. L.

MODLITBA ZA VLAST

Bože otcův mých, králi nebes i země, k Tobě vznáším svou vroucí modlitbu za blaho své vlasti a svého národa.

Tvé svaté požehnání učinilo krásnou a kvetoucí moji vlast po pohromě největší, kdy bédou lidskou byla k pláči zmožena, ano, nadchlo silou a osvítilo rozumem statečné a zmužilé její bojovníky a přivedlo chudobku již již k zapomenutí klesající opět na stupeň slávy mezi ostatními národy — ó, jak velice Tobě za to děkuji, Bože můj, a prosím Tebe s celou svou vroucností, aby Tvé svaté požehnání dlelo nad milenou zemí, dokud kámen bude v ní státi na kameni, a spočívalo nad národem drahým, dokud nepřestane žítí jazyk jeho mluvy. Žehnej vlast mou, Bože, kdy polibkem jara ze spánku zimního probuzena bývá a odívá se v zeleň mladistvou, kdy vůní

líbeznu jsou naplněny její lesy i háje a plničky ptačího ševelu. Žehnej vlast mou, Bože, kdy požehnána jsou pole a role její zrajícími plody a její obyvatelé v potu tváří svých snášejí úrodu do svých příbytků. Žehnej vlast mou, Bože, kdy jeseň v ní svou vládu nastoupí a stromy a keře zralými plody obalí. Žehnej vlast mou, Bože, i tehdy, kdy pokryje sněhový háv její hory a lesy i chaloupky jako hvězdy na nebi rozseté.

Tvé požehnání svaté nechť vejde do paláců zámožných, aby tam hnulo srdci k dobročinnosti a útrpnosti, nechť nemine i prahu chatrče chudičké, aby oblažilo jejího majitele, kteréhož chyška ta je jediným bohatstvím, a nechť vynajde i ty ubožáky, kteří nevědí, kam hlavu svou by měli položití . . .

Neopouštěj, Hospodine, toho národa, jehož krev jest krví mou a jehož tlukot i mého srdce jest tlukotem, chraň jej, střež a opatruj,

zachovej jej před zlem veškerým a před každou zhoubou.

Dej, aby v něm nikdy nevznikly různice a nesváry domácí, chraň jej před zlými úklady jeho nepřátel a popřej, aby ve svornosti, lásce bratrské a v míru dokonalém hledal jediné a našel blaho své. Vzněť v srdcích našich, v srdcích celého národa pravou, ryzí lásku k vlasti, nechť všichni milujeme svou rodnou zemi jako matičku svou, roditelku a jsme hotovi v každém okamžiku svou sílu, ducha svého i rozum svůj zasvětití zcela její službě.

Osvěť milostí svou, Hospodine, též duše zbloudilé, které se hanbí za jazyk svých předků a nectí drahého toho otce našich dědictví, přiveď je k srdci společné naší matky a učiň dítkami jejími zdárnými.

A tak, rosou Božského požehnání Tvého, všemohoucí Bože, hojně pokropena, vlast má se bude skvíti v kráse májové, šedý, omšený

věmec hor skvostnou jí bude korunou, šepotající zelenavé lesy vlasem bohatým a řeky stříbropěnné líbeznyými stužkami, spojujícími lásku naši společnou — a když svorně, bratrsky budeme pracovati společně, jak na polích, rolích a v chatrčích doškových, tak i na místech vědy, učenosti a umění, pak s Tvým, Pane, přispěním zasedne vlast má na trůn mezi národy a vynikati bude mezi nimi jako démant mezi křemeny.

O, dej, dobrotivý Bože, abych svou vlastneckou činností byla ozdobou své rodné země a tak sobě zasloužila klidného odpočinku v její hlině, a dopřej mi té milosti, abych bezúhonným, vzorně křesťanským životem v této vlasti hodnou se stala vstoupiti jednou ve vlast všech národů celého světa.

Amen.

MODLITBA RANNÍ

Nový vzešel den a novým dnem nový pro mne dík a dluh oproti Tobě, Bože všemohoucí a nejdobrotivější Ochraniteli můj!

Když se zavíraly oči mé k dřímotám, ráčil jsi seslati z věčných, hvězdných svých říší anděla strážného, jenž by nade mnou rozestřel ochranné perutě své.

Když bez starostí odpočívala hlava má, kdo to byl, jenž dlel po boku mém, aby neměl ke mně přístupu škůdce duší od věků zapřísáhlý, než strážný anděl můj?

Když všecken kraj zahalen rouškou noci neprůhlednou, kdož dlel u veřejí dveří mých, než opět ten, pod jehož záštitou tvorům Tvým nejbezpečněji?

Kolika duším ráčil jsi, ó soudce nejvýš

spravedlivý, dnů našich prodlužiteli a ukratiteli, pokynouti, že již čas na cestu do věčnosti!

Kolika přišlo toto pokynutí Tvé snad příliš — příliš brzy!

Kolik jich překvapila tato vůle Tvá, jako překvapuje poutníka za letních dnů v širém kraji prudká vichřice!

Kolik jich stavělo ještě krásnější naděje na dny budoucí!

Kolika z těch povolanych všecko jejich spasení záleželo od života příštího!

Kolik jich, Bože nejvyšš milosrdný, zaslechlo od Tebe: „Pojďte, požehnání,“ a kolika z nich stala se odsouzením na věky slova: „Odejděte ode mne!“

Jak se Ti odvděčím, nejlaskavější Dobroditeli můj?

I ta květinka za dne jasného či za letního jitra otevírá k modru nebes kalíšek

svůj, na němž pel dosud nesetřený, jako by chtěla zavolati: „Díky, díky ne-skonalé! Rač přijmouti v obět tuto krásu mou, jakou ani Šalamoun nebyl oděn ve vší slávě své!“

Sotvaže vzešla nad probouzejícími se dědinkami hvězda jitřní, sotvaže červánky růžové ozáří na východě pásмо hor, tu i to ptáče zpěvné věnuje Tobě první nejlahodnější popěvek . . .

Nechci zůstatí za nimi, aby snad ozvala se v duši mé výčitka, jako bys ji ráčil pronášeti sám: „Velebí mne všecko, a kde jsi ty, duše má, kterou jsem stvořil, kterou jsem vykoupil a kterou jsem posvětil? — Jen tvé srdce, že by mělo býti prázdné vděčnosti?“ Avšak právě toto srdce své přináším Ti v obět, jako ona květina v záhoně luzný kalíšek svůj!

Přináším Ti v dar díků srdce své, více

přinést nemohu. Jeť ono střediskem všech nejlepších mých úmyslů, které rač jen ve mně utvrditi, posvětit a rozhojniti. Sešli mi shůry milosti své, abych tento den i všechny příští mohla strávit Tobě ke cti a slávě, sobě pak samé k věčné spáse.

A k těmto slovům nejvroucnějších díky prosbu nejpokornější připojuji: (Jsme již takoví, že děkujeme, jen znova prositi musíme!) Anděla svého, kterýž dlel při mně za hodin nočních, nedej odstupovati od boku mého ani za dne bílého, abych dobře mohla rozeznati cestu, jež vede k Tobě, od cesty, jež vede do bludiště, z něhož není vyproštění a osvobození; abych dovedla okem svým postřehnouti, kde nástraha, kde pod růžemi ukrytý had, jehož svrškem se vine lesklá křivka lidské ošemetnosti;

abych v ohlušujícím víru světa dovedla
vždycky a vždycky rozeznati sluchem
svým hlas Tvůj, hlas pastýře dobrého.

Cesta životem za dne bílého, kdy svět
umí tak vábiti, tak mámiti, nejednou
nebezpečnější než za noční tmy, kdy oči
spánkem sklíčený, kdy oči dřímotami
zavřeny, kdy rty zamčeny jako pečeti
sedmerou, a proto úpěnlivě volám k trů-
nu Tvému a prosím: Anděl Tvůj budiž
po boku mém krok za krokem a doved
mne tam, kdes ráčil určití mi cíl po-
zemské pouti mé.

Amen.

MODLITBA VEČERNÍ

Na ranním úmyslu svém jako na skále byla bych stavěla a zatím veškerá předsevzetí má vítr odvál lehčím vanutím. Dni lidského života jsou stupni buď do výšky nadhvězdne, nebo do nedozírné hloubky v propasti — k dosažení dokonalosti nebo i pádu, jsou příčli na žebříku vedoucím k cíli lidského určení. Kdo dlí na témž místě nehnutě, jenž nejde výš, ten ztratil den, a mnohdy jest ztráta jediného dne, jediné hodiny, ano, mnohdy nejpráhodnějšího okamžiku, jaký se již potom snad nikdy více nenaskytne, nenahraditelnou.

Dne již na sklónku. Tak rychle, jakoby oka mžiknutím vše uběhlo a zbývá jen vzpomínka!

A jako touto chvílí červánky růžové

temena hor líbají na rozloučenou, jako se rozlévá záře zlatá nad obzorem západním, jako vychází vytoužená večernice, tak i vbrzku život se nachýlí nad hory věčnosti, i nad tím životem se rozlije svatá záře božského slitování a vzejde mu vyprošená, vytoužená hvězda smíření, odpuštění!

A proto velmi prospěšno rozpomenouti se na všechny i nejnepatrnější okolnosti, za kterých uplynulý den uběhl.

K rozpomenutí poslouží nejlépe tyto otázky: Jak jsem tento den strávila? Učinila jsem krok výše na stupních k cestě svého spasení, či octla jsem se na stupni nižším, nebo prodlela jsem na témže, na němž jsem stála včera? Byla jsem pamětliva všude a ve všem Boha vševědoucího a Boha všudypřítomného? Zůstala jsem věrna předsevzetím, jež

jsem si ráno učinila pravidlem pro nastávající den? Či snad se předsevzetí mé rozplynulo dýmem, sotvaže bylo učiněno?

Snad se ozval ve mně tajuplný hlas svědomí, jenž mne varoval, vystříhal, jenž mne povzbuzoval v úmyslu mém? Poslechla jsem hlasu toho? Neutlumila-liž jsem ho snad v duši své? Nehleděla-liž jsem ho ohlušiti rozkošemi a radovánkami?

Avšak Ty, Otče můj, nevyřkl jsi posud rozsudku svého nad vinou mou! Nikoliv. Nezměrná láska Tvá dopřeje mi té milosti, že se zase odvažuji Tebe prositi, Bože svrchovaný, nejvýše milosrdný a dobrotivý, bys ráčil prodloužiti život můj, abych mohla napravit, co mou lhostejností a nedbalostí ve službě a ve prospěch mé duše bylo omeš-

káno. Rač opět rozevříti nade mnou ochrannou ruku svou!

Rač svému andělu, ježž mi dobrotivost Tvá strážcem ustanovila, vykazati hlídku u mne, až snem bude obestřena hlava má.

A kdyby se zalíbilo Tvé nejsvětější vůli povolati mne této noci před soudnou stolicí Tvou, rač, prosím nejúpěnlivěji, na ní býti milosrdným!

Jeť milosrdenství Tvé jako moře bezměrné a přej, ó Pane, nejpokornější prosebníci jeho jedinou krůpěj; jen o jedinou krůpěj prosím Tě . . .

Postačíť, aby shladila hříchy mé, aby duše má pokropená rosou milosrdenství Tvého nad sním byla zbělena.

Do těchto vroucích modliteb večerních uzavírám svého drahého otce, svou milou matku, své bratry a sestry, své

družky, své přátele živé i v Pánu zesnulé.

Dej, ó Pane, zářiti blahu milosrdenství
svého nad námi všemi!

Amen.

TŘI BOŽSKÉ CTNOSTI

Věřím, doufám a miluji ! To jasné trojhvězdí božských ctností nechť svítí mně a září temnotou mého pozemského života !

Víra má v Tebe, věčný Bože, budiž pevnější nad skálu, o kterou se marně pokouší zloba zuřících bouří po staletí, neboť Tys nejvýše moudrý a spravedlivý, nejvýše milosrdný a odpouštějící, Tys stvořil nebe i zemi, je zachováváš, řídíš a spravuješ, Tys seslal svého jediného Syna, aby svou drahocennou krví smyl naše hříchy a nás vykoupil — ó, víra má v Tebe, v Tvé svaté učení a v přikázání Tvého Syna i jeho apoštolů, Bože Trojediný, nikdy neuhasne, nikdy neochabne, neboť Ty ji budeš upevňovati po všechny časy.

Naděje má v dobrotivost a milosrdenství Tvé, nesmrtelný Bože, staniž se mi pochodní svítící na cestách vezdejší pouťi, mou bezpečnou podporou na drsných a srázných jejích úskalích, síliž mne jako balzám léčivý, kdy duše má bolesti bude sevřena, neboť Tys láska vtělená, studnice dobroty nevyčerpatelná a zdroj smilování nevysychající; Ty velíš moři i zemi, řídíš slunce i hvězdy, aby lidstvu byly užitečnými a jemu sloužily; Tvá láska jest nevypověditelná, a proto též má naděje mohutní vždy víc a více, až dostoupí ke stupňům Tvého trůnu a sdruží se s hvězdami nebeskými.

A miluji Tebe, Otče nás všech a Stvořiteli, z celé duše své, z celého srdce svého, neboť není větší lásky nad Tvoji a jen částečně ji Tobě oplácím svým vroucím milováním.

Ty šatíš lilie na poli, živíš ptactvo ve vzduchu, chráníš nás všechny a opatruješ jako holubice svá mláďátka. Tys nejvýše dobrotivý a svrchovaně dokonalý, ó, přijmi lásku mou, plamen to čistý a posvátný, rozněcuji ji ustavičně k většímu plápolu, aby pronikla klenbu Tvých nebes a v pokoře spočinula u Tvých nohou.

Amen.

MODLITBA K SV. ANDĚLU STRÁŽCI

Vzpomínám těch blahých, krásných dob dětských, kdy jsem po prvé z drahých úst slyšela modlitbičku k Tobě, Anděle Strážný, a s jakou radostí jsem si ji vštípila v paměť i v srdce své.

Od těch dob procitla jsem každého jitra s tou modlitbičkou na rtech a též tak jsem se loučivala s každým uplynulým dnem a kladla se na své lůžko, nelekajíc se nočních stínů.

Věděla jsem, že uslyšíš můj dětinný hlas – neboť stíráš slzy s pomněnkových dětských očí a přivádíš jim na růžové rtíky lahodný úsměv blaha a štěstí.

Tys tak mne chránil a opatroval, jako pěstujeme květinku, kterou máme velice rádi, a Tvou zásluhou stal se mi život

tak milým a potěšitelným, jako si zamílujeme růži pro její krásu a vůni.

Když moje srdce by bylo zakalilo malichernostmi a pošetilostmi pel své čistoty a vznešenosti, vždy jsi se ho láskyplně ujal a 'k tomu je řídil, aby všecka jeho láska proudila jen k dobrému a šlechetnému, aby odpouštělo svým největším nepřátelům a stalo se skvělým příkladem obětavosti a dobročinnosti svým spolubližním.

A když na lůžku jsem klidně odpočívala, rozestřel jsi ochranná křídla svá nade mnou, aby nebyly znepokojeny moje mladičké nevinné sny.

Tys mne vyvedl pevnou rukou po nesčetných cestách úskalí a nebezpečností, tak často jsi odvrátil ode mne neštěstí, kteréž na mne číhalo v nesčetných způsobech, o kterých jsem ani tušení neměla.

Ó, jak velice mám Ti děkovati! Doufám, že nejmilejším díkůčiněním Tobě bude, když od dnešního dne se sama co nejvíce vynasnažím, aby můj život byl i nadále jako květina, která laskavou Tvojí péčí vůní dýše a krásou se skví; ušlechtilostí a ctnostmi jej oději v krásu nejnádhernější a jeho pokora a zbožnost bude nejlíbeznější vůní. Vynasnažím se, abych Tvým řízením se co nejvíce stranila úskalí a nebezpečí hříchu, aby se nikdy nedotkly mé rty lákavého a opojného jeho nápoje.

Svoje srdce tak Tvou pomocí ovládat se přičiním, aby z něho navždy byla vypuzena samolibost a sobectví, aby se obětovalo jedině službě křesťanské, lásce a útrpnosti k spolubližním. Tak nejlépe projevíím svůj dík Tobě, Anděle Stráž-

ný; abych takovou se stala, jest zajisté přání Tvé.

Pak budu též pokojně a klidně spáti, neboť moje svědomí bude tiché a čisté, jako bývá obloha za letního dne – bez jedinkého mráčku.

Léta dětská sice již dávno šelestem sotva slyšitelným moji hlavu minula, já však prosím Tebe nyní tak, jak jsem Tebe prosívala jako nevinné a šťastné dítě:

Anděle Boží, kdekoli dlíš,
volání mé vroucí slyš!
Amen.

Modlitby při mši svaté

MODLITBA STUPŇOVÁ

Žalm 41.

Jako prahne jelen po bystřinách, tak dychtí duše moje po Tobě, Bože. Žízni duše má po Bohu silném, živém. Kdy přijdu, abych se ukázal před Boží tváří?

Slzy mé jsou mi pokrmem ve dne v noci, neboť mi den co den říkají: „Kde jest Bůh tvůj?“

Na to vzpomínám, a to si ze srdce vylévám, kterak jsem putovával na místo stánku podivuhodného, Božího domu, s jásotem, s chvalozpěvy, za slavnostních zvuků.

Proč jsi zarmoucená, duše moje, a proč znepokojuješ mne?



Kalich požehnání, který žehnáme, není-liž společenstvím krve Kristovy? A chléb, který lámeme, není-li společenstvím těla Kristova?

Doufej v Boha, neb ještě mu děkovat budu, že je mou spásou a mým Bohem.

Duše má ve mně se rmoutí, i vzpomínám na Tebe, daleko Jordanu, Hermonu, Malé hory.

Vlna tvá s hukotem padajíc na vlnu volá, všechny tvé vlny a proudy valí se přese mne.

Ve dne rozdává Bůh svou milost i v noci; (proto) si modlitbu zpívám k živému Bohu.

Říkám mu: „Ty jsi můj ochránce, proč jsi mne zapomněl?“ Proč smutně chodit mám, když mne nepřítel skličuje?

Kosti mi drtí, když tupí mne nepřátelé, denně mi říkajíce: „Kde je Bůh tvůj?“

Proč jsi zarmoucená, duše moje, a proč znepokojuješ mne? Doufej v Boha, neb ještě mu děkovat budu, že je mou spásou a mým Bohem.

Žalm 42.

Ujmi se mne, Bože, a dopomoz mi k právu proti lidu nesvatému; od lidí zlovolných a lstivých mne vysvobod!

Neb tys, Bože, má síla! Proč jsi mne zapudil? Proč smutně chodit mám, když mne nepřítel skličuje?

Sešli své světlo a věrnost! Ty mne povedou a uvedou na svatou horu tvou, do tvých stanů,

abych přistoupil k oltáři Božímu, před Boha, který mne od mládí radostí naplňoval, abych ti děkoval na citaře, Bože, můj Bože.

Proč jsi zarmoucená, duše moje, a proč znepokojuješ mne? Doufej v Boha, neb ještě mu děkovat budu, že je mou spásou a mým Bohem.

Těmito slovy, tak plnými důvěry a nezvratné oddanosti k Tobě, ó Bože všemohoucí, začíná služebník Tvůj oběť nejvyšší. Jsou to tytéž vzdechy, jež prorážely k Tobě kdysi ze stísněných prsou královského pěvce Tvého, tytéž prosby, jimiž se utíkal ke spravedlnosti Tvé se všech stran, jsou to tytéž tužby, jež prochvívaly srdcem jeho, když krvácelo ranami zasazenými od vlastního syna jeho Absolona. Ty ses opravdu ukázal býti Bohem jeho síly, Tys ho nezapudil, Tys mu seslal světlo své i pravdu svou.

Světlo Tvé i pravda jeho vodily ho a doprovodily šťastně na horu svatosti a do příbytků Tvých . . .

I já se utíkám z víru života ve svatyni Tvou a obracím se k Tobě s toužou prosbou nejvroucnější.

Vím, že jsem nehodna, a znám chabost

svou . . . ale také vím, že i mé síly jsi Ty Bůh . . . I mne obklopují nepřátelé se všech stran, ale v nitru mém jest skálopevná důvěra k Tobě . . . Račiž i mne, Pane můj, po celý čas nejsvětější oběti zbaviti všeho, co by mohlo rušiti upřímnou pobožnost mou, rač mým očím dáti světla svého, aby patřily jen na Tebe, který jsi láska nejvyšší, rač dáti bystrosti uším mým, aby jen Tvůj hlas slyšely, rač dáti vytrvalosti duši mé, aby se od Tebe ani na okamžik neodvracela.

Račiž i mně, Pane můj, býti Bohem síly mé, abych mocí ode všeho hříchu byla odvrácena.

Jestli chceš i mne souditi, jako jsi kdysi rozsoudil rozepři služebníka svého Davida, ó, vytrhni i mne potom od nepřítele lstivého i úkladného, jehož jméno hřích.

Sešli i mně světlo své a pravdu svou. Ať světlem tím a pravdou tou jest ozářena stezka mého příštího života . . .

A prosí-li sluha Tvůj, jak umí nejúpěnlivěji, aby srdce jeho bylo čisté, a vzývá-li o přimluvu svaté a světice Boží, jichž ostatky jsou uloženy v tomto chrámu, po jeho příkladu i já volám k Tobě, ó Slitovníče nejvyšší milosrdný!

Až budu obdařena milostmi Tvými, přistoupím v duchu i já k oltáři Božímu, k Bohu radostného plesání mého, a budu Tě oslavovati nejen nyní, ale veškerým životem svým. Amen.

INTROIT A KYRIE ELEISON

Nezřídka prosebník se ostýchá, chvěje se bázní, jest úzkostliv a prosbu má již dávno připravenou! Ano, před vladaři

pozemskými, smrtelnými i svá kolena ohýbají, vrhají se na tváře své a neodvažují se mocnáři ani ve tvář podívatí.

A čeho může uštědřiti pozemský vladař svým poddaným, i když jest jim nejvíce nakloněn? Štěstí pouze prchavého. A kdo jsi Ty, před jehož tvář vstupují zde dnes s těmito svými modlitbami? Tys král králů, Tys vládce vladařů, Ty koruny na hlavách jejich vanutím větru srážíš v prach a zásvitem slunce jim je stavíš na skráně. Čeho Ty jsi odvěkým uštědřitelem? Čeho jiného než štěstí, jehož záře se zachvěje nedotřpytným jasem teprv za hrobem, štěstí, jehož hojnost jest nesmírná, radostí, kterým není konce, o nichž ucho neslyšelo, jichž oko nevidělo a které ani na mysl pozemšťanům nevstoupily.

Z pozemských vladařů nejmnocnější ani

hodiny, ani okamžiku nemůže přidati k životu svých poddaných, kdežto Ty prodlužuješ dny lidské podle nevyzpytatelných soudů svých a ukracuješ podle těchž nevystihlých rad a, což mnohem více jest, Tys dárcem života, nad jehož dny slunce nikdy nezapadá, ale v němž svítí světlo věčné, kterýmž jsi opět Ty!

A jak já předstupuji k Tobě? — Bože můj a Pane můj? Teď často snad se stydím v prach se vrhnout před Tebou, teď často stydím se snad pokleknouti před majestátností Tvou, teď často se snad ostýchám vzdáti Tobě úctu, ke kterémuž výkonu mám zapotřebí jen trochu pokory.

Odpusť mi, ó Bože můj, rač mi, prosím, prominouti mou svéhlavost a chybu, může-li o nevážnosti ode mne, jež jsem

prach této země, vůči Tobě, jenž i všemohůra Tvůrcem jsi, býti jaké řeči. Klaním se Tobě v pokoře nejhlubší, Bože Otče, jenž jsi mne stvořil, Bože Synu, jenž jsi mne vykoupil, Bože Duše svatý, jenž jsi mne posvětil.

GLORIA

Kolikrát již doletěla slova, jimiž Ti pěje každodenně chválu sluha Tvůj při nejsvětější oběti, ke trůnu Tvému v nekonečné říši Tvé od těch dob, kdy poprvé zahlaholila nad luhy betlemskými z úst andělských! Kolikrát se ozývala veškerým sborem pozemským tato nejvelebnější hymna, kterou jsi ráčil zvěstovati udiveným a žasnoucím pastýřům, že Slovo tělem učiněno a bude přebývati mezi lidmi!

Těžko si toho jen domyslíti, kdež určitě pověděti! Kolikráte já jsem již slyšela tato slova a kolikráte sdružily se rty mé s ostatními věřícími ke zpěvu andělskému: „Sláva Bohu na výsostech a lidem dobré vůle pokoj na zemi!“ Ó, jak bolestno, že chvalozpěv andělů Tvých tak málo zřetelným ve skutcích našich a že lidský život zřídka jest Tobě ke slávě, že pokoje ubývá, poněvadž tak málo, tak velmi málo lidí dobré vůle a tolik jich vůle zlé. A přece nám Tvůj Syn, jehož narození bylo zvěstováno tímto chvalozpěvem, ukázal cestu, kteráž vede ke slávě Tvé, přece tak zřejmě nás vyzval, abychom byli všichni dobré vůle, a tak se stali účastni pokoje, který nám z říší hvězdných přinesl a rozséval.

Ó, rač přispěti svou milostí, aby tento zpěv stal se skutečností mezi námi na

zemi nejen pro časy nynější, ale i pro všechny budoucí dny. Rač býti nápomocen zvláště mně, abych i já mohla osvědčovati životem svým v radostech slávu a abych vždycky byla proniknuta dobrou vůlí plniti svatá Tvá přikázání. Potom stanu se účastnou i pokoje, kteréhož dárce jednorozený Tvůj Syn, pokoje, kterého svět dáti nemůže a jenž jest poklad nejdražší. Chci a budu se snažiti, seč stačí síly mé, abych vždy a všude byla vůle nejlepší. Jen touto vůlí mne posilňuj, jen ji osvěžuj, jen ji utvrzuj, abych mohla jednou na konci dnů svého života zvolati s vnitřním uspokojením: „Tobě, Bože můj, jsem žila ke slávě a sobě samé k pokoji věčnému.“ Amen.

EPIŠTOLA

Vzpomenu-li, ó Bože můj, Tvé neskonale dobroty, s kterou jsi člověka stvořil k obrazu a podobenství svému, a připomenu-li si nevděk, kterýmž se Ti za vše, sotvaže mu had „oči otevřel“, odsloužil, jak musím velebiti Tvé slitování, kteréž po čtyři tisíce let zbloudilce k sobě volalo zpět nejpodivuhodnějším způsobem. Byla to hrozná, děsná noc, kterou lidstvo kráčelo, staletí mýjela, člověk se od Tebe odlučoval dál a dál, hlasy mužů vyvolenců, kterýmiž jsi ho volal zpět, zanikaly bez ozvěny, zanikaly mezi národem, ježž sobě ráčils vyvoliti a obsypati tolikerym nesčetným dobrodiním, až na jednotlivé zbožné duše v horách galilejských, městečku Nazaretě a starců a stařenek při chrámu jerusalemském.

Těmito hlasy však voláš i nás, ač platnost času již dávno, velmi dávno minula, přidružují se k nim zároveň napomenutí učedníků Syna Tvého, jež posílali věřícím v různých městech rozptýleným, aby se sílili u víře, povzbuzovali k dobrému, v dobrém utvrzovali, aby slovo Boží — slovo evangelia mezi nimi rozkvetlo květem nejkrásnějším a neslo ovoce mnohé pro čas i pro věčnost.

Ejhle! příprava na slovo Boží před plností času a utvrzení slova Božího po plnosti času, kteréžto přípravy i utvrzení povzbuditelkou a památkou do dneška je tato chvíle, kdy Tvůj sluha čte svatou epištolu a Tobě vyjadřuje dík ve jménu veškerého lidstva. I mne voláš hlasem tím, abych slovu Tvému otevřela srdce své, abych slovu Tvému upravila cestu do své duše. Nechci býti ne-

vděčnou, chci slyšeti Tvého hlasu, jenž jest voláním dobrého pastýře, což jasně bylo viděti, žes ráčil pomniti zbloudilého lidstva, že ses nad ním ráčil smilovati, žes mu nedal zahynouti na věky, ale připravovals, jak od věků v nevyzpytatelných soudech Tvých uzavřeno, patriarchy, soudci, králi, proroky, muži Duchem svatým nadšenými spásu, vykupující je z tenat hříchů a očistěné je opět Tobě navracející. Za to Ti zavázáno lidstvo díky neskonalými a i já se k nim nejpokorněji přidružuji z nejhlubších útrob své duše slovy: „Díky Bohu!“

Amen.

PÁN S VÁMI

Nejdobrotivější Bože můj! Ty chceš býti se mnou v duši mé, v srdci mém, při každém kroku mém, při každém vzdechu mém! Ó, neodstupuj, prosím Tě, ode mne! Rač býti se mnou, abych na nic jiného nemyslela, leč na Tebe, dejž peruti mým myšlenkám, abych k Tobě, jenž jsi na nebesích, mohla zalétnouti a jedině Tebou se obírat.

Rač býti se mnou nejen v této chvíli, kdy slovy Spasitele, Syna Tvého, Krista Ježíše vzkříšeného, pozdravuje Tvůj sluha všechny, již jsou přítomni v tomto chrámu oběti nejsvětější, ale i potom, až se octnu zase ve víru života! Rač býti se mnou, až mne všechno opustí, rač býti se mnou, až budou sečteny dni mého života.

Rač býti, ó Pane Nejvyšší, i s duchem svého sluhy, jenž tuto obět bude přináseti Tobě v zápal nejlibější. Amen.

EVANGELIUM

„Sláva budiž Tobě, Hospodine!“ volá nejvroucněji věřících veškeren sbor od těch dob, kdy pověděl Syn Tvůj: „Já jsem cesta, pravda i život. Kdo ve mne věří, nezahyne, byť i umřel, živ bude, a já ho vzkřísím v den nejposlednější.“

„Sláva budiž Tobě, Hospodine!“ rozléhá se v chrámech křesťanských hlasy nejmohtnějšími od těch dob, co jsi ráčil zjeviti všem: „Zde vizte, kudy kroky vedou ke spojení se mnou. Zde vizte, kudy cesta za štěstím pravého života, kudy cesta k ráji, jenž pro nás byl

ztracen, kde klíče k říším, z nichž jste byli vypovězeni . . .“

„Sláva Tobě, Hospodine!“ tak díím i já, jak dovedu nejsrdečněji; neboť slovo Boží, slovo Syna Tvého i mně světlem v bludišti života. Slovo Boží, slovo Syna Tvého i mně vůdcem nejspolehlivějším, kudy cesta k záhvězdí. Slovo Boží, slovo Syna Tvého i mně upozornitelem, kde kroky bezpečné a kde za každým ukryt had, jehož jméno hřích. Slovem Božím, slovem Syna Tvého i já poznávám, kde květy, jichž význam je ctnost, pokora, poslušnost, čistota, pobožnost a statečnost, kteréžto květy nikdy nevadnou, ale jsou věčně věků svěžími i potom, když růže na tvářích dávno opadaly, a kde pozlátko, jež vábí k sobě poutníka svitem omamujícím; kde bludiště kmitající se zbloudilci před očima

za čiré noční tmy, neustále jej láká za sebou, až ho zavádí do kalužin, z nichž není životu nešťastnému vyvážnutí.

Jak mnoho však těch, kteří nevidouce a neslyšíce chvátají za kouskem pomíjícího života, že ztratí již cestou pozemskou nesmrtelnou duši svou.

Jak mnoho je těch, kteří prohlédají teprve, když před nimi zeje propast nesmírná, na jejímž dně nescíslných obětí, a nazpět již nemožno!

Jak mnoho je těch, kteří vůbec neprohlédají, až uslyší Tvůj zdrcující hlas, jenž jest jim k věčnému odsouzení.

Ó, prosím Tě, Bože můj, rač dáti jasnost očím mým, rač dáti bystrost uším mým, aby povždy a všude dovedly rozeznati cestu k Tobě vedoucí, aby vždy a všude uměly rozeznati hlas, jenž neustále zaznívá ze svatých evangelií, jimiž

zaslíbil Syn Tvůj život věčný všem, kdož uvěří, abych po věky věků mohla volati: „Sláva Tobě, Hospodine, za neoce-
nitelný dar zjeveného slova!“, abych slo-
vem Božím se poznala, poznáním tím
od hříchů ve svátostech Tvých byla očis-
těna a pak věčně věků mohla volati jako
dnes: „Chvála Tobě, Kriste Spasiteli,
Vykupiteli můj!“ Amen.

C R E D O

Věřím v Boha, Otce všemohoucího,
Stvořitele nebe i země, všech viditelných
i neviditelných věcí, a v jednoho Pána
našeho Ježíše Krista, Syna Božího, jed-
norozeného a z Otce narozeného před
všemi věky, Boha z Boha pravého, na-
rozeného a neučiněného, jedné podstaty
s Otcem, skrze něhož všecko učiněno

jest. Jenž pro nás lidi a pro naši spásu sestoupil s nebes. I vtělil se Duchem svatým z Marie Panny a člověkem se stal. A vstal z mrtvých podle Písem. A vstoupil na nebesa, sedí po pravici Otce a opět přijde se slávou soudit živé i mrtvé, jehož království nebude konce. A v Ducho svatého, Pána a oživovatele, jenž z Otce i Syna vychází, jenž mluvil skrze Proroky. A jednu svatou, katolickou a apoštolskou Církev. Vyznávám jeden křest na odpuštění hříchů a očekávám vzkříšení mrtvých a život příštích věků. Amen.

OBĚTOVÁNÍ

Nejsvětější obět počíná. Tichá lítost, zbožná pokora a dobrořečení za božské Tvé světlo bylo až posud, Nekonečný,

volání mé k Tobě. Nyní však se pozdvihuje chléb a víno – Tobě na oltáři. Ó, přijmi milostivě jak obět, tak i obětujícího! Nechať obět tato prospívá k odpuštění mnohonásobných nepravostí jak nám, tak i všem našim bližním, kteří Tebe ještě s námi velebí, aneb již od nás se odloučili k blaženosti věčného života.

V nejužším spojení s Tvým Synem obětuji i já Tobě, Pane a Bože můj, sebe samu a vše, co jsem a co mám: obětuji Ti každý okamžik, který leží mezi prvním a posledním mým dechnutím. Veškerá síla, kterou jsi mi dal, ať slaví Tebe; každé slovo vyznávej Tě; každé dílo, které skončím, buď obětováno Tvé slávě; každý krok, který učiním, buď věnován Tvé úctě, celý můj život budiž vyjádřením přesvědčení, že zcela jen Tvým tvorem a Tvou láskou jsem, bez Tebe však

bez podpory, opuštěna, zhaslé nic jsem ;
a že ve všem, čeho užívám neb čeho se
odříkám, milého nebo nemilého zkouším,
Tobě a vůli Tvé v dětinské pokoře při-
náležím.

„Syn Tvůj dal se za nás v obět líbez-
nou.“ (Efes. 5, 2.) Posvěť mi srdce a ruku,
kdyby ono kdy bezpráví žádalo, tato pak
k zlému se vztahovala. Nechať nikdy
neuhasne plamen čisté lásky, která nyní
nitro mé hřeje ! Tak i dar můj bude Tobě
příjemným. Amen.

SANCTUS

Svatý, Svátý, Svátý jsi, Otče všeho-
míra ! Králi světů ! Bože Nevýslovný,
Veliký. „Nebesa jsou Tvůj trůn a země
je podnoží nohou Tvých.“ (Isaiáš 66, 1.)
Tvorstvo Tvé bezčetné jako kapky mo-

ře, odráží zpět paprsky Tvé velebnosti. „Před Tebou nechať klaní se všecko stvoření: neboť Ty řekl jsi a ono učiněno jest.“ (Judit 16, 17.) V zanícení zpívají sborové nebeští jásavé chvalozpěvy Tobě, prvnímu a poslednímu ve všem, což tuto jest bylo a bude. S radostí doprovázím i já velebný zpěv tvorstva, neboť:

(Slova Církve.)

Věru hodno a spravedливо jest, slušno a spasitelno, abychom Ti vždy a všude díky vzdávali, Hospodine svatý, Otče všemohoucí, věčný Bože, skrze Krista, Pána našeho, skrze něhož velebnost Tvou chválí Andělé, koří se Panstva, chvějí se Mocnosti, nebesa a nebeské síly, i svatí Serafové společným plesáním oslavují; s nimiž rač, prosíme, připustiti i hlasy

naše, kteřížto u pokorném vyznávání pravíme :

Svatý, Svátý, Svátý Pán zástupů, plná jsou nebesa i země slávy jeho. Hosanna na výsostech ! Požehnaný, jenž se béře ve jménu Páně ! Hosanna na výsostech !

PŘED POZDVIHOVÁNÍM

Svatá oběť se již připravuje. Velekněz Nového zákona posvětil sám sebe na ni při poslední večeři pro všechny, kteří člověčenstvím se stali jeho bratřími. Za všechny své bratry i já přináším své prosby ; milost Tvá budiž s celým světem, Nekonečný ! Nechať milosrdenství Tvé nikdy neodstoupí od nás ; zvěstuj radost dobrým, ochraňuj slabé, uděl síly bázlivým, propůjč prospěchu všem. Uveď všechny, kteří oslepeni jsouce zevnějším

leskem hříchu, aneb svedeni planými prospěchy, s dráhy Tvého zákona se uchýlili, opětne na cestu ctnosti! Uděl milostivě dnes útěchy a pokoje všem, kteří ještě včera okem zaslzeným po vykoupení nejistě se ohlíželi, vysvobod' nemocné, občerstvi hynoucí, uděl ochrany těm, kteří jsou pronásledováni. Otcům i synům, matkám i dcerám, představeným i podřízeným ukaž se býti mocným pomocníkem. Zvláště však, ó milostivý, budiž Ti poručeno spasení oněch, které si nyní v tichosti duše má připomíná - - -

Chraň, voď a žehnej nás všecky v životě i smrti. Amen.

PŘI POZDVIHOVÁNÍ

Ó nejsvětější dive Pána, v hluboké pokoře klaním se Tobě! Bože, z Otce bez matky, Synu z matky bez Otce, Tebe vyznávám! V předvečer svého utrpení lámal jsi chléb a rozdávaje jej pravil jsi: „Totoť jest tělo mé!“ (I. Korint. 11, 14, 15.) Z prachu svého volám k Tobě, kterýž vskutku nyní jsi přítomen, nejen vírou mou, nýbrž bytně, nejen dalekou svou silou pod způsobou chleba: Ježíši Spasiteli, buď mně milostiv! „Ty jsi Kristus, Syn Boha živého!“ (Mat. 16, 16.) Buď milostiv mně, Vtělený! V předvečer utrpení žehnal jsi také kalich a pravil jsi podávaje jej: „Totoť jest krev má na odpuštění hříchů. To čiňte na mou památku!“ (I. Korint. 11, 24, 25.)

Prostředníku mezi smrtí a životem,

mezi hříchem a milostí— buď milosrdný ke mně, ubohé hříšníci, milostivý ke své kajícínici! Krev Tvá obmyj mne; velká a svatá oběť Tvá spasiž mne; vysoká cena, kterou jsi zaplatil za mé spasení na dřevě kříže, přijď na mne a pomáhej mi k životu věčnému. Amen.

PO POZDVIHOVÁNÍ

Jednorozený Otce věčného, počátku i dokončení mého spasení, kterýž jsi kdysi tak blahodárně působil pro mne zde na zemi! S největším pohnutím obnovuje má duše památku objevení Tvého na zemi a všeho toho, co jsi pro blaho mé učinil a trpěl. Srdce mé děkuje Ti též s nezměněnou přítulností za vznešenou Tvou lásku, a rozum můj Tě ctí za vše, čím jsi mne obohatil. Bez pochybování vě-

řím v slovo, kterým Ty stal jsi se mně; je to pravda nejblahodárnější a nejryzejší. Bez bázně oklamání kladu v Tebe celou svou naději! Milost Tvá a slovo, v které skrze Tebe věřím, povede mne jistě temností tohoto života k vlasti oné velebnosti, kterou jsi nám zjevil. Súplnou důvěrou ponechávám Tvému řízení své spasení a se svým spasením také spásu svých milených a všech Tvých vykoupených živých i mrtvých, zvláště pak oněch, kteří v lásce mé stáli nejblíže a jichž památku nyní duše má v tichém bolu slaví.

Za ně, za sebe a za všechny lidi volám nyní k Tvému a svému Otci s vroucností modlitbu, které jsi nás naučil:

MODLITBA PÁNĚ

Otče náš, jenž jsi na nebesích ! Posvěť se jméno Tvé. Přijď království Tvé. Buď vůle Tvá jako v nebi tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim vinníkům. A neuvoď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Amen.

BERÁNKU BOŽÍ

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa smiluj se nad námi ! Ježíši, nevinná oběti za cizí viny, Ježíši, kterýž jsi dobrovolně vzal na sebe naše nepravosti a Bohu oddaně a tiše kalich z ruky Otce svého přijal, abys jej vyprázdnil do poslední krůpěje ne za spásu svou, nýbrž za spásu naši ! Tvé skutky buďtež skutkům mým vzne-

šeným vzorem ; Tvé jednání mne uč bez odpírání nésti všecko, co jsem zavinila ; co sešle mi ruka Otcova k spasení mému, přijato budiž s radostí a v pokoře, abych s Tebou trpíc také jednou s Tebou se radovala.

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi ! Ježíši, lásko neproměnná, kteráž věrna byla až do smrti ! Ježíši, který jsi se ještě na kříži modlil k Otci za ony, kteří jen kletby a hrůzy kříže Tobě připravovali !

Tvé skutky budtež mým vznešeným vzorem ! Tvé jednání uč mne zlé dobrým, bolest radostí, bezpráví spravedlností spláceti, abych smíření s Tebou došla.

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, uděl nám pokoje ! Ježíši, posle milosti a svornosti, kterýž jsi lidi s Bohem

a mezi sebou spojil nejčistším a nejnezištnějším svazkem, Tvé skutky buďtež skutkům mým vznešeným vzorem! Tvé jednání uč mne ostříhati srdce před nesvorností s Bohem a se sebou samým, vyhýbáním se všemu, co jest hodno nenávisti, a uč mne v jednotě obcovati s bratry svými, abych nikdy nerušila jejich klid hněvem, marností, závistí, zištností nebo z jakékoli nehodné žádosti; abych na zemi mír zachovávajíc i v říši nebeské věčného míru dosáhnouti mohla.

Učení Tvé láska bylo,
Láska první zákon Tvůj,
Láskou byl Tvůj krásný život,
Láskou také krásná smrt.
Kéž Tě v lásce následuji;
Láska buď mi zásluhou,
Láska buď mi v žití ctností,
Láska v smrti životem.

PŘIJÍMÁNÍ

V hlubokém přesvědčení své nedokonalosti : Pane, nejsem hodna, abys vešel pod střechu srdce mého ! Jak směla bych, která sama ze sebe nic nejsem a jen Tebou něčím učiněna jsem byla, míti se za hodnou Tvého obcování ? Jak si mohl zasloužiti hřích, aby věčná svatost se s ním sloučila ?

Avšak čehož za nehodnou se mám, abych nestalase zcela nehodnou, to popřej mně, ó Pane ! Rci toliko slovem, a uzdravena bude duše má.

Posilni a pozdvihni mne, Spasiteli můj ! Božským svým učením posvěť mne v bázní Boží ; učiň, abych jen Tebou žila, aby mne „nic neodloučilo od Tebe a od lásky Tvé“ (k Řím. 8, 36) a kdykoli duše má po Tobě zatouží, kdykoli — buď v chrámech

Tvých nebo na lůžku smrtelném — pod způsoby chleba a vína Tě požívati budu, aby přijatý pokrm „nehodným přijímáním nebyl k trestu odsouzení“ (I. ke Korint. 11, 20). Amen.

PŘI POŽEHNÁNÍ

Nechť se Ti líbí, svatá Trojice, služba poddanosti mé a dej, aby oběť, kterou jsem já nehodná božské velebnosti Tvé přinesla, Tobě byla příjemná, mně pak a všem, za které jsem ji obětovala, aby pro Tvé milosrdenství byla na odpuštění. Skrze Krista, Pána našeho. Amen.

POSLEDNÍ EVANGELIUM

Na počátku bylo Slovo (Syn Boží) a Slovo bylo u Boha a Bůh bylo Slovo. To bylo na počátku u Boha. Všecky věci

povstaly skrze ně a bez něho nepovstalo nic z toho, co učiněno jest. V něm byl život a ten Život byl světlem lidí a Světlo ve tmě svítí a tma ho nepojala. Vystoupil pak jeden člověk, byv poslán od Boha, jméno jeho bylo Jan (Křtitel); ten přišel na svědectví, aby vydal svědectví o Světle, by všichni uvěřili skrze něho. On nebyl Světlem, nýbrž aby svědectví vydal o Světle. Bylo však Světlo pravé, kteréž osvětluje každého člověka přicházejícího na tento svět. Na světě bylo a svět povstal skrze ně, ale svět ho nepoznal. Do vlastního přišel a svoji ho nepřijali. Kdožkoli však jej přijali, dal jim moc státí se dítkami Božími, těm totiž, kteří věří ve jméno jeho, kteří se zrodili nikoli z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, nýbrž z Boha. A Slovo tělem učiněno jest a přebývalo mezi námi a vi-

děli jsme slávu jeho, slávu jako jednorozeného od Otce, plného milosti a pravdy. Bohu díky.

Z Á V Ě R

Nyní obětovala jsem Tobě s knězem, Otče, od věčnosti Tvého mileného Syna a obnovila jsem v duchu, co jednou skutečně dalo se pro mne na místě smíření. Slyš, Nekonečný, mého srdce radostné díky, že jsi mně popřál tuto oběť Tobě přinést, a propůjč milostivě, abych ji vždy vykonávala s touž zbožností a úctou, neboť bez požehnání zůstane, „kdo dělá dílo Hospodinovo lstivě“. (Jeremiáš 48, 10.) Co závdavek spasení dal jsi nám Syna svého; Onť jest, „jehož jsi zranil za nepravosti naše“ (Isaiáš 43, 8), nechať krvavá zásluha, které dobyl na

dřevě kříže, k blaženosti mi přispívá!

Ty však, Slovo Otce, uchovej mne v této posvátné hodině; zachovávej víře mé sílu, naději mé důvěru, láscemévroucnost, sil mne k skutkům dobrým a spravedlivým ve všech mých poměrech, uveď mne na dráhu, po které jsi Ty první kráčel, a učiň milostivě, abych vždy po ní neumdleně kráčela. — Tebe následujíc zblouditi nemohu; nechť vůle Otce Tvého, i kde slzy mi vynucuje, a spravedlivé plnění povinnosti stavu, byť i sebezapření vyžadovalo, vždy jest mi nad veškeré ohledy vezdejší, abych k Tvému působení pro blaho mé i vlastní horlivost připojovala, abys mne neshledal nehodnou oběti své, aby důvěra má v tuto obět se neproměnila v rouhavé spoléhání, nýbrž abych v jednání a utrpení s Tebou sloučena pokojně setrvala, až se milostí

Otce věčného setba ctnosti na zemi v odměnu nebes promění. Amen.

116. žalm., Chvalte Boha všickni národové, chvalte Ho všickni lidé. Nebo utvrzeno jest nad námi milosrdenství jeho a pravda Hospodinova zůstává na věky“.

MODLITBY SOUHRNNÉ

Račiž vyslyšet nejpokornější modlitby mé, jež vznáším k Tobě, Ježíši Kriste, Vykupiteli můj, k Tobě, Bože Trojjediný, svrchovaný, nerozdílný.

Přimlouvej se za mne, blahoslavená Rodičko Boží, orodujte za mne všichni svatí a světice Boží, zvláště pak Ty, sv. (jmenuj jméno světce či světice, jejichžto svátek připadá), jejichžto památku uctíváme dnes, abych se stala účastnou zaslíbení Kristových.

A jelikož jen jedno jest jméno nad všeliká jména, kterým budeme-li kdy Tebe prosit, Otče nejlaskavější, vyslyšení budeme. I já uzavírám tuto kratičkou prosbu svou :

Skrze Ježíše Krista, Pána našeho, jenž s Tebou živ jest a kraluje v jednotě Ducha svatého po všecky věky věkův. Amen.

Svátost pokání

MODLITBA PŘED SV. ZPOVĚDÍ

Tys, ó Ježíši Vykupiteli, odpustil v nezměrné lásce spoluukřižovanci, kterýž svých poklesků upřímně a vřele litoval, a umožnil mu v nedozírné dobrotivosti vstup do svého ráje.

Pane všeslitovný, ustrň se též nade mnou, kteráž nyní předstupuji před Tvou soudnou stolicí a s bázní očekávám rozsudek nad svými skutky.

Ó, jak též i já hluboce želím své lehkomyslnosti, jíž jsem zapomínala na učiněné sliby, ó, jak též i já hluboce lituji své nevďěčnosti, kterou jsem splácela velikou lásku a dobrotu Tvou.

A když zkoumávám zrakem, patřím na svou uplynulou činnost, tvář má se

studem zardívá, že jsem ničím nepři-
spěla k tomu, abych důstojnou a hodnou
se učinila oběti, kterouž v neskonalé lásce
k člověčenstvu jsi jemu přinesl a doko-
nal na hoře Kalvarii.

Bázní se chvěji před trestem Tvým,
neboť tak hluboko jsem klesla v hříších
svých, že nemám ani nejmenšího práva
prositi o Tvé slitování . . . Avšak slyším
nesmírně láskyplný hlas Tvůj, jímž odpo-
vídáš kajícímu lotru: „Amen, pravím
tobě, ještě dnes budeš se mnou v ráji...“

Ta svatá slova svědčí o Tvé nevypo-
věditelné lásce, kterouž zapomínáš na
veškeré zločiny a hříchy kajícníkovy a
pro jeho nelíčenou opravdovou lítost,
kterou projevuje nad svými skutky, jemu
odpouštíš a jej přijímáš ve svou náruč.

Hlas ten, slova ta i mně jsou nadějí,
světlem v noci mé, sluncem v mrazivé



Zákon Tvůj jest mé rozjímání

mé ztrnulosti a zoufalosti ! Ve mně vzniká opět naděje, já prohlédnu, znovu budu žíti ozářena Tvou milostí.

Duše má vyjde ze zpovědnice Tvým odpuštěním nad sněhzbělou, zářící vírou nad hvězdy jasněji a přitulí se k Tobě svazkem nejpevnějším, nejtrvanlivějším.

Pokrop mne, ó Slitovníče nejvyšší, rosou svého božského požehnání, abych v nejskrytějších hlubinách svého srdce vzbudila opravdovou lítost nad svými hříchy, abych v něm zasadila kmen pevného předsevzetí : cest hříchu navždy se odříci a vystříhati a celičký život Tvé službě zasvětit. Amen.

SVATÁ ZPOVĚĎ

Přikleknuvši do zpovědnice, vyznej se následujícím způsobem ze svých hříchů :

„Já, bídná hříšnice, zpovídám a vyznávám se Bohu všemohoucímu, nejblahoslavenější Marii Panně, všem milým svatým a Vám, otče duchovní, na místě Božím, že jsem od své poslední zpovědi, kterou jsem vykonala (udá se čas!), následujícími hříchy Boha rozhněvala.“

Po skončeném vyznání dokoná se zpověď takto :

„Těchto svých hříchů a všech jiných, na které jsem se snad nemohla upamatovati, srdečně lituji, neboť jsem jimi urazila a rozhněvala Boha, kterého nade všecko miluji. Opravdu míním nikdy více nehřešiti a varovati se všeliké pří-

ležitosti ke hříchu. Prosím Vás, ctihodný otče, za kněžské rozhřešení a spasitelné pokání.“

Pokání, které ti kněz uloží, vykonej neodkladně, pokorně a vroucně.

MODLITBA PO SV. ZPOVĚDI

*Nechce Otec nebeský,
by jedno z dítek jeho ztraceno bylo.*

Našel jsi, Pane, opět ovečku svou! Zabloudila ze stáda Tvého a Ty sám jsi se vydal na cestu, abys ji vyhledal a přivedl opět do své stáje.

Našel jsi, Pane, opět dítě své! Sešlo s pravých cest Tvých otcovských naučení; Tys mu podal pomocnou ruku svou a se stezek bludných, kam je vy-lákal mámvivý a klamný třpyt hříchu, vy-

vedl jsi je a vykázal mu opět místo u svého krbu . . .

Jak pookřívám zážehem veliké lásky Tvé! Tys Otec nejlaskavější, nejpečlivější a nejsmířlivější.

Vždyť vše, co jsem od svého počátku až do skonání, jen Tebou jsem!

A přece jsem mohla drahocenných darů těch, jimiž jsi mne na tento svět vypravil a ve všech obracech klopotného života tak hojně dařil, zneužívati ke Tvému zarmoucení . . .

Avšak pramen lásky a smilování Tvého jest nevyčerpatelný!

Odpouštíš mně upřímným želením hříchů mých a jich vyznáním ve zpovědnici, zapomínáš křivd mnou Tobě činěných, vineš mne opět v něhyplnou, otcovskou náruč svou!

Jak mílo a útulno v náručí Tvém!

Čím však já to, Pane můj, od Tebe si zasloužím a čím Ti bezměrné množství dobroty Tvoji odplatím?

Má vůle slabá v síle své bez Tebe, mé srdce chudo v lásce bez Tvého povzbuzení, má chorá duše okřeje jen Tvoji štědrotou, a čím mohu Ti to vše splatiti?

Tys mně otevřel opět bránu svých nebes, Ty mne činíš účastnou všech požitků rajských, Ty mne necháš zase hřáti na zřídle své milosti, a což mohu já Tobě poskytnouti?

Jen svou modlitbu; modlitbu dětinou, důvěrou a příchýlností dýšící, vyplynuvší z jásajícího srdce dítěte, navráceného opět v náruč Otce přelaskavého. Modlitbu, Bože, Otče dobrotivý, abys neopouštěl i nadále slabého dítěte svého, abys nedal jemu vymknouti se z cest povinností k Tobě a pravidel, bys pevně

třímá jeho ruku ve své ochranné pravici
a vedl je takto po celý čas pozemské
jeho pouti.

Přijmiž ji, ó Pane, Bože a Otče můj,
přijmiž ji milostivě ve sluch svůj! Amen.

Svátost oltářní

MODLITBA

PŘED SV. PŘIJÍMÁNÍM

Jaké nezměrné štěstí se pro mne chystá!
 Jaké neskonale blaho mne očekává! Mám
 v nitru svém upravití stánek nejkrásněj-
 šímu a nejdražšímu závdavku veliké Tvé
 lásky, kterýž jsi nám odkázal před svou
 mučednickou smrtí co pečeť své vzne-
 šené nové úmluvy a ustanovil k věčnému
 své památce uctění.

Mám, ó Pane můj, pohostiti Tebe,
 svého Stvořitele, svého Vykupitele . . .

Mám přichystati chrám v nitru svém
 ku přebývání ve způsobě chleba ukry-
 tého Boha člověka, aby se mu v něm
 zalíbilo, co nejlíbezněji a nejrozkošněji.

Jakže se však připravím, kterak se
 uchystám k tak vzácné slavnosti?

Uděl mi, ó Bože všemohoucí, síly dostatečné, abych důstojně se mohla připraviti na svatý příchod Tvůj!

Chci útulek, jež ve mně hledáš, vyzdobiti a okrášliti kvítím Tobě nejmiřejším, totiž pokorou, láskou a pobožností.

Chci všechny myšlenky své duše, všechny city svého srdce soustřediti v jediné touze a žádosti, abych Tebe přijala.

Ó, nedej, Pane, rozplynouti předsevzetí mému, nýbrž utvrď a upevni mne v něm, abych uvítati Tě mohla jako zdárná dcera Tvá! Přijď již tedy, Mesiáši vytoužený, přijď! Duše má touží po Tobě jako jelen umdlený po bystrém pramenu, čeká Tebe, jak květina sluncem povadlá rosy chladící, jako země nocí obestřená prvních červánků vznětí.

Ó, přijď již, Spáso moje, přijď! Ten

klid nadzemský, jenž nyní se rozestřel v mé duši, radost nevypověditelná, jež prochvívá údy mé, jsou již znamením Tvé blízkosti a srdce mé již otevřeno — přijď tedy, chlebe nebeský, a neopouštěj nikdy tento sobě připravený chrám. Amen.

MODLITBA PO SV. PŘIJÍMÁNÍ

Ó Bože, vidím preveliký důkaz Tvoji lásky, jejíž nezměrnost a množství ani chabý můj rozum pochopiti nemůže. Tys sestoupil ke mně s nadhvězdného svého trůnu, Tys zapomněl, žes mne sám utvořil z prachu a hlíny, že jsem v rukou Tvých jen třtina bezmocná — a učinils mne svou důvěrníci.

Můj duch, jenž posud za svůdnými bludičkami lidské nicoty se pachtil, nyní

vzlétl vyjasněn a povznesen k Tobě vzhůru a bude Tě povždy následovati na cestách ctnosti a pravdy, byť by je škůdce jeho nejúhlavnější posázel bodláčím a trnám nejbodavějším.

Má vůle, dosud bez opory temnotou pozemskou se potácející, jest nyní k Tobě připoutána svazkem nerozlučitelným, s Tebou je a vždy bude sloučena v každé myšlence, v každém kroku příštího života chce jen s Tebou kráčet a všechny skutky své jen podle Tvého zalíbení řídit.

Mé srdce, jež posud v ostýchavosti své a v plném vědomí své chudoby se bálo k Tobě přiblížiti, nyní jest spojeno s Tebou, jako břečťan pnoucí se ke kmeni, nyní vzplanuvši mocným plápolem lásky, silno jest ve svém doufání, oděno v květ liliový, rozradostněno pěje Tobě chvalozpěvy nejvznešenější.

A z útrob srdce mého, posvěceného a požehnaného, nechť k Tobě, Bože Slitovníku, se vznáší na perutích nejhlubší pokory modlitba má nejvroucnější.

Abys po všecken čas této pozemské pouti ráčil ozařovati mého ducha milostí a světlem své božské pravdy, aby mu světlo pravdy Tvé povždy hvězdou vůdkyní bylo, když tma hříchův jej obemknouti hrozit bude, když se octne na křižovatce zla a dobra a nebude věděti, která cesta k Tobě vede!

Abys ráčil býti po všecken čas Pánem mé vůle, ji zbystřil a rozmnožil, abych vždycky jen k dobrému nakloněna byla, k šlechetnému, k vznešenému — k Tvému příkladu; aby ses stal též Bohem mé síly, ji rozhojnil a posvětil, abych se ukázala silnou ve své víře a pohrdání veškerými hříchů úklady, jako skála, o niž

marně vlny — vlny to lákání a mámení pokušitelova — tlukou a se rozrážejí.

Abys, Ježíši Kriste, po všecken čas ráčil osvěžovati srdce moje Božskou rosou své lásky, aby nikdy neumdlelo ve svém zápalu, a ustavičně je pobádati, abysnad ve dřímotách neprobdělo chvíle, kdy v lásce neskonale k němu se skláníš a z nebeských darů svých ty nejvzácnější mu uštedřuješ.

Rač dáti, ó Bože všemohoucí, abych nezapomněla po celý život svůj této chvíle, kdy jsem byla připuštěna k Tvému posvěcenému stolu a abych Tvou milostí, které jsem se stala účastnou v tak převeliké míře, dosáhla nejen prospěchu svého dočasného života, nýbrž i prospěchu a zdokonalení své nesmrtelné duše.

Amen.

Svátost biřmování

MODLITBA

PŘED SV. BIŘMOVÁNÍM

Ó Pane, jsem hotova přijmouti svátost sv. biřmování, kterouž jsi ráčil ustanoviti, abys pomazáním svatým křížmem a požehnáním biskupovým udělil svým věrným posilnění u víře a zmužilosti ve vyznání a hájení svaté pravdy své.

Očistila jsem duši svatou zpovědí od viny veškeré, připravila se co nejdůstojněji a s toužebností očekávám, kdy budu moci zvolati: „Pane, zůstaň se mnou!“

Zvolám tato slova, kterými Tebe prosili učedníci jdoucí do Emaus, abys jich neopouštěl za šera večerního, abys jich nezanechával o samotě, nýbrž přítomností svou abys učinil jim tmavý večer dnem nejsvětlejším a společností svou

jim uštědřil Božské milosti a svatého požehnání v míře nejhojnější. Tak jako oni, proniknutí jsouce blahým tušením Tvé božské blízkosti, poznavše Tvým vypravováním nezměrnou velikost Tvé milosti a neskonalost Tvé lásky, vroucně Tebe žádali, abys od nich neodcházel, nýbrž dále je poučoval o svém nevyzpytatelném Božství a popřál jim drahocenného daru své blízkosti a přítomnosti, tak i já, jež jsem poznala nevypověditelnou lásku a milost Tvou z nesčetných dobrodiní, jimiž jsi mne dařil od mého příchodu na tento svět, úpěnlivě prosím Tebe, abys neodcházel a nevzdaloval se též ode mne po všechen příští život můj, abys drahocenných darů, jimiž mne obdaříš v této svátosti, nikdy neodnímal ode mne, nýbrž je ve mně rozmnožoval a utvrzoval po všechny příští

časy. To učiň, ó Pane, ne pro mé, nýbrž pro zásluhy svého Syna, Ježíše Krista.
Amen.

MODLITBA PO SV. BIŘMOVÁNÍ

Všechny poklady, byť i z lůna země, ze dna moře vyneseny byly, nemají takové ceny, aby se vyrovnaly drahocenným darům, jimiž jsi, ó Bože nejvyšší milostivý, ráčil podělití mne nehodnou! Tys mně uštedřil dar moudrosti, abych poznala, jak nevděčnou jsem byla proti nesmírné Tvé dobrotě, kterou jsem často zneuznávala, když jsi mne zkoušel v trpělivosti a statečnosti, a já zoufala, domnívající se, žeš mne opustil.

Tys mi dal dar rozumu, abych uznala svou nevědomost, když jsem volila nepravé cesty k srdci Tvému a zapomněla,

že k Tobě vede jediné cesta pokory a oddanosti.

Tys osvítil mého ducha darem rady, aby poznal chabost svoji, když se přidržel pomíjejícího a nicoty světského štěstí a nehleděl si zabezpečiti blaho, které spočívá jediné v Tvém zalíbení.

Tys posilnil mé srdce darem statečnosti, aby zmužile vyrvalo ze své půdy všecken koukol hříchu a pěstovalo jediné kvítí ctnosti a nevinnosti.

Tys vložil ve mne dar umění, abych dovedla své skutky zařídit podle Tvého vznešeného příkladu, a každickým dnem stoupala v Tvé milosti a lásce bezúhonným a vzorným životem.

Tys ozdobil mou duši darem pobožnosti, aby stísněny byly v ní vlny vášní pozemských a ona v nelíčené vroucí zbož-

nosti snažila se chváliti, ctíti a oslavovati jen Tebe.

Tys mne posvětil darem bázně Boží, abych pocítila přítomnost Ducha svatého a získala z ní prospěch pro blaho své duše.

Jak nevýslovně musím Tobě býti vděčnou, ó Bože nejlaskavější, za všecko bohatství, jímž mne obdaruješ!

Ó, nech jen povždy bdíti při mně Ducha svatého, aby mně byl světlem, vůdcem a rádcem, když budu na rozcestí, v temnotách a v pochybnostech.

Učiň jej mým štítem a oporou, aby duše má se cítila bezpečnou, když bouře a příval světa překvapí, aby prosta hříchů, jednou mohla vkročit před soudnou stolicí Tvou. Amen.

POBOŽNOST V ČASE ADVENTNÍM

I.

Byla to hrozná a pro všecko příští lidstvo nejosudnější chvíle, kdy vyřkla, ó Bože můj nejvýše spravedlivý, svatá ústa Tvá slova kletby: „Zlořečena bude země v díle tvém, v pracích budeš jísti z ní po všechny dny svého života. Trní a hloží bude tobě ploditi a budeš jísti bylinu země. V potu tváře své budeš jísti chléb, dokud se nenavrátiš do země, z které vzat jsi, nebo prach jsi a v prach se navrátiš!“

Na veškerém lidstvu i vší přírodě spočinuly čtyři tisíce let se všemi bédami svými i svízeli, kterými, ó Bože, soudce nejprísnější, ráčils v ráji pohroziti Ada-

movi. Čtyři tisíce let stál anděl s mečem ohnivým před branou zahrady rozkoše, národové vlekli se jevištěm světovým jako stíny a zapadali ve bludy hlouběji a hlouběji. Nebe uzavřeno, milosrdenství Tvé jakoby uzamčeno, a Ty, Bože nejvyšš shovívavý — mlčíš. Staletí táhnou nad povrchem země jako oblaky a lidé na Tebe zapomínají. Je to široká a hluboká řeka bolestí a hoře, která protéká životem veškerého člověčenstva a dostává seznípodílu přetrpkého každému. Bolest jest branou, kterou vchází člověk na tento svět, bolest ho sleduje od kolébky až do hrobu, opět bolest ho uvádí z údolí bídy a soužení. Lidstvo poskytuje příšerný obraz ve všech svých vrstvách a Ty — ještě mlčíš. Hluboko, příliš hluboko klesl člověk, jemuž jsi ráčil býti Otcem, Přítelem, Důvěrníkem. — Já ubohý! — Kdo



Otevři se země a vydej Spasitele

mne vyrve tomu tělu smrti ! vzdychá nešťastník, a Ty, Bože vševědoucí, jako bys nechtěl slyšeti !

A přece jsi byl, ač přísný měrou nejvyšší, tak neskonale — neskonale milosrdný. Již tehdáž trestaje, jsi sliboval, již tehdáž, odvraceje svou tvář od člověka, jenž se tak k smrti zapomněl, pronesl jsi přípověď, která se stala skutkem, když čtyři tisíce let se vši svou hrůzou, s veškerou svou příšerností dostoupilo nejvyššího vrcholu. Člověk, kterého stvořila Láska věčná, neměl zahynouti, aniž by došel svého cíle.

Věděl jsi přece dobře, ó Bože nejvyšší moudrý, proč jsi nechal tolik let úpěti lid ve tmách, cítiti svůj hněv a všechny svízele života ! Vždyť i když metlami šleháš, chceš dobré a dobré působíš. Tys otec nejmoudřejší, Tys vychovatel nej-

zkušenější a lidstvo bylo tak příliš podobno synu marnotratnému. Teprve když promrhalo veškeré své dětinství, když za lež vydalo pravdu do posledního písmene, když prodalo nevinu za mrzkou rozkoš, když siroba ulehla na lidskou duši veškerou svou tíhou – podal jsi Ty ruky pomocné.

Již také zaznívá mezi národy rozloženými na východě i západě jediný hlas touhy, jediné volání po Osvoboditeli. Volání se ozývá hlučněji a nyní se otevírají nevysychatelné prameny Tvého milosrdenství... Již bije hodina, aby všichni ze sna povstali v zemi zaslíbenou, již slyšeti hlas s nebes: „Čiňte pokání, nebo se přiblížilo království nebeské.“

A tento hlas zalétá i k uším mým. Ó, chci – chci činiti upřímné pokání, i já chci povstati ze sna, ve kterém tak

často pohroužena duše má; jen rač mi dáti, ó Bože můj, té milosti, abych povstavši jednou z dřímoty, do hříchu více neupadla a probudivši se z mrákot duševních, byla bdělou po všecken čas svého života. Amen.

II.

Pán blízko jest!

Ano blízko jsi, předrahý Spasiteli můj, jen několik chvil uplyne, a duše má se bude klaněti v nejhlubší pokoře nad Tvou kolébkou ve chlévě betlemském.

Pán blízko jest!

Tak blízko jsi, milovaný můj, že cítím Tvou přítomnost, že se chvěje duše má v nejtklivějších útrokách, zda-li je hodna, aby ses v ní uhostil.

Pán blízko jest!

Dlíš, ó Ježíši můj, smím-li tak říci, před srdcem mým . . . Tvé vševědoucí oko na mne upřeno . . . Dobře vím, co znamená pohled Tvůj!

Tak se kdysi dívalo na dcery jerusalemské, které nad Tebou plakaly Venku mráz, pronikavý mráz, větry jako jehly bodavé, noc temná bez hvězdy . . . Na kolika prazích jsi se octl již, do kolika srdcí žádals o vpuštění!

Tys prosil, Tys úpěl, oni Tě odpudili, a já? — Ó, mne ubohé! — V srdci mém pýcha a Tys pokory věčný vzor! V duši mé myšlenka a snad i žádost zlá, a Tys čistoty příklad odvěký! V duši mé závist, nepřátelství, pomstychtivosti, a Tys nás učil odpouštět, sám jsa věčného smíru mezi lidmi a na zemi obraz nejkrásnější.

Chci však všecko odstraniti, chci horu pýchy ponížiti, chci pahrbek hněvu a

nepřátelství rovinou učiniti, chci údolí zlých myšlenek a snad i žádostí vyplniti úmysly nejzbožnějšími. Jen, prosím Tě, Bože můj, rač přispěti svou milostí chabým a nedostačitelným silám mým!

Pán blízko jest!

Vše se bude radovati, vše veseliti, vše písňe nejlibější pěti . . .

O, kéž bych i já své srdce upravila, aby i ono bylo Tobě, Spasiteli můj, jesličkami nejmilejšími. Amen.

III.

„Ty, kdo jsi, co pravíš sama o sobě?“
Tys mne vykoupil a jak často praví můj život skutky mými, že i vykoupení Tvé mi není ku spasení.

Jsem Tvá svěřenka a jak často se zdá, že Tvoje učení z mého srdce odňato,

v mé hlavě utlumené, v mé duši pocho-
váno! Jak často se zdá, že jsem teď příliš
odchovankou klamu a pošetilosti.

Ano, Ježíši můj, vyznávám a nezapru...
jsem hříšnice, jsem třtina větrem se
klátící, polní tráva, která dnes kvete a
zítra vadne . . . Jsem příliš, příliš slabá,
mé dobré úmysly dýmem se rozplývají,
sotvaže vznikly v duši mé. Záměry nej-
lepší vniveč se obracejí, jakmile se octnu
v proudu života. Nauč mne, ó Spasiteli
můj, vytrvalosti, abych tuto ctnost mohla
Tobě položit v dar štědrovečerní k jes-
ličkám. Amen.

MODLITBA ŠTĚDROVEČERNÍ

Cítím již vanutí svátků vánočních nad svou hlavou. Není snad srdce křesťanského, které by se dnes nerozechvělo záchvěvem nejradostnějším, které by mohlo zůstat tak chladným jako venku zmrzlý sníh, či tvrdým jako na vodách led.

Jednou jsem byla dítětem; srdce mé čisto, duše bez viny, a mé dětinné nitro Tobě, můj Spasiteli, otevřeno dokořán...

Léta dětinská minula. Nadešlo mi jaro života. Zdaž jsem, Pane můj, aspoň vůči Tobě tím dítkem, které se tak rádo k Tobě modlívalo, které tak rádo své ručky spínalo, když o něco chtělo prositi?

Svátky vánoční se ne nadarmo zovou svátky dětskými! Ó, učiň milostí svou, Ježíši můj, abych se mohla státi opět

dítěm, Tvým dítěm, které Ti přináší
vstříc, co má nejdražšího . . . srdce své
celé, celičké! Dejž milostí svou, abych
Ti v duši své mohla vyzdobiti jesle bet-
lemské kvítím nejvzácnějším : vřelou pří-
tulností, vroucí pobožností a neskona-
lou láskou. Amen.

NA HOD BOŽÍ VÁNOČNÍ

Klaním se v duchu do prachu země před Tebou, Božské dítě, jehož život již prvním výdechem platí do dneška i mně, vrhám se před Tebou na svou tvář, velebím a pozdravuji Tě, jak mohu a umím nejsrdečněji, miláčku duše mé, Ty touho má, naděje a láska má! Jazyk můj příliš chabý, ústa má nedostatečná a srdce mé neschopno, abych Tě uvítala, jak by bylo hodno toho, jehož podnožím jsou nebesa i země a jenž pro křehkého člověka, zapomnětlivce, tvora, jehož přední vlastností po tolik let byl černý nevděk, vyhlédl si za první lůžko mezi námi jesle betlemské.

Andělé pějí nejvznešenější hymnu, jakou kdy slyšela tato země, noc se mění v bílý den, patriarchové pozdravují tento

okamžik, jakožto den žádaný od věků, brána věkovitých říší se již otevírá, aby mohl vejíti člověk vyhnanec a vzíti podíl, jenž svrchovaným milosrdenstvím Božím byl jemu uchystán od té chvíle, kdy vdechl Hospodin v tělo z hlíny duši stvořenou ke svému podobenství a obrazu; modly římské se řítí se svých oltářů, všechen okrsek zemský prodchnut tušením nejradostnějším, na svět přichází člověk Bůh, bere na sebe podobu lidskou a udělena mu — chudoba.

Kam Tě přivedla láska Tvá, že z Nejvyššího stal ses nejnižším, z Nejvzácnějšího nejpotupenějším, z Krále nejmněšího téměř služebníkem svých vlastních poddaných! Zdaliž o Tobě předpovídali dávní věštcové, že takovéto bude Tvé příští na tomto světě?

Nebylo-liž proroctví jejich, že se zjevíš

v moci a slávě a že budeš seděti na trůně Otce svého Davida? Jsou-li tyto chudické jesle Tvá zlatá kolébka, je-li toto seno Tvou měkkou poduškou, je-li tmavá jeskyně královský palác Tvůj? A kdo Tě vítá, Ty můj Spasiteli, z lidstva nejprvnější? Kdo přichází, aby Ti vzdal svůj hold nejdříve?— Lid chudý, lid upracovaný, lid, jehož ruky ozdobou jedinou jsou mozoly, ten lid Ti přináší zlatá srdce svá a tento dar Tobě nejmilejší, tento dar do Tvého vínku vyváží všecky šperky, všecky skvosty a klenoty, jež chová naše země ve svém lůně!

Pane a Bože můj! I já přináším Tobě s pastýři srdce své; jen je přijmi s takovou přízní, jakou láskou jest Ti mnou obětováno. U jeslí betlemských Ti slibuji, Ježíši můj, že srdce své zachovám pro Tebe, jak budu moci nejčistší, že

nedopustím, aby dech hříchu v ně zavánul a porušil květ panenství; k těmto svým slovům jen prosbu nejvroucnější ještě připojuji: ten úsměv Tvůj z jeslí betlemských nechť se Ti nikdy nademnou s tváří neztratí, Tvé oko jasné nechť nikdy slzou nezvlhne nad hříchem mým a jednou po šťastně skončeném životě rač mi dopřáti, abych Ti patřila tváří v tvář. Amen.

V PŘEDVEČER NOVÉHO ROKU

Jen několik ještě hodin a opět zapadne jeden rok v bezedné hlubiny věků minulých. Uplynulé dni kmitají se mi před očima jako pouhé okamžiky, jako pouhá světélka, která sotvaže prokmitnou, již opět uhasínají.

Nad mou skrání rok za rokem šumí letembleskotným a až přeletí ten poslední, a s ním i poslední den, též potom se mi bude zdáti, že celý život můj byl jen okamžikem, ale postačitelem, abych byla již spasena, či abych se stala obětí věčné smrti; co mi zbude?

Nic než otázka: co nyní?

A abych se této otázky v oněch chvílích nemusela děsiti, již nyní se ohlédnu po svých účtech, jež potom budu musit skládati nejzevrubněji.

Jak jsem strávila asi minulý rok? Kolik dní jsem v minulém roce obětovala své duši a kolik svému tělu?

Ve které ctnosti jsem pokročila nejdále a kterým poklesem jsem zapadla nehlouběji?

Když jen povrchně přemýšlím o odpovědích k těm otázkám, zřím tak jasně, jakou jsem dlužnicí oproti Tobě, nejdobrotivější Bože můj!

Dnes ovšem onoho účtu nevyrovnaného zapraviti nemohu. Listu, na němž měly býti napsány odpovědi mé, nikdo již nevyplní, žádná ruka nevypíše. Žel, že zmařený čas nikdy více nelze nahraditi.

Kéž bych mohla aspoň nyní zastaviti čas rukama svýma volajíc: „Ó, ustaň v letu svém, dokavad nenahradím, co jsem zameškala.“ Onen prázdný list, na němž má býti vyplněn dluh můj, můžeš

Ty jediný, ó Bože můj, učiniti neplatným, a to pouhými slovy : milosrdenství a odpuštění !

Smiluj se nademnou, Hospodine, podle množství slitování svého, a vy, léta, která se více nevrátíte, vy léta minulé, vy léta uprchlá, nesvědčte proti mně a nepomáhejte nade mnou lámati hůl spravedlnosti, až se sejdem zase na věčnosti.

A je-li Ti příjemno, Bože nejdobrotivější, díkučinění z úst mých za vše, cokoliv jsi mi prokázal za dnů minulých, přináším Ti je z nejvnitřnějších hlubin duše své, ale opět s prosbou nejvroucnější.

Všem, kteří v roce chýlícím se ke sklonku v Pánu zesnuli, rač dáti pokoje a světla věčného ; všem, kteří se zrodili, plné milosti své a mně . . . svého požehnání a v dobrém na všechn příští čas setrvání. Amen.

NA NOVÝ ROK

Prosbou nejvroucnější jsem zakončila rok minulý a na prahu roku nového dere se na rty mé s otázkou: „Co mi asi přinesou dni příští, nejbližší?“ opět prosba nejpokornější. Vím předobře, ó Božemůj, jenž jsi času všeho pánem neobmezeným, že léta našeho věku přinášejí sice nového velmi mnoho, ale dobrého nejméně, potěšitelného příliš málo.

Snad než se rok s rokem setká, mnohá hlava drahá bude mi již na věky dřímati, snad mnohé oko, které mne střežilo jako vlastní zřítníci svou, navždy pro mne uhasne a mnohé věrné srdce, jež bylo naplněno nejpečlivější starostí o mé blaho, bude tlíti na hřbitově v černé zemi pod zvadlou travou.

Snad se můj obličej zachmuří trudem,

o němž nemám dosud ani zdání. Mohu se octnouti nad srázem, pod nímž propast nedozírná. Snad mi bude jazykem hadím ze srdce vyštván mír, z duše klid a myšlenky zlé jako litice se přiženou ke skráním mým jako bouře děsná, po níž všude všecko pustne a hyne.

Ó Bože vševědoucí, jaké chvíle mne očekávají v této časové prostora, již lidé říkají rok? Ale já v sílu Nejvyššího, v sílu Tvou, ó Hospodine, položím všecko své doufání, všecku svou naději a věřím pevně, ať přijde cokoliv, ať jakékoliv neštěstí ulehne na mou hlavu, že nebudu zklamána.

A která jest prosba má?

Netýká se, o nejštedřejší dárce všeho dobra, ani bohatství, ani dlouhého věku, ani radostí tohoto světa.

Nejprve o bystrý zrak prosím, abych

mohla vždy lépe a lépe poznávat svou vlastní nedokonalost i příliš malou horlivost ve věcech, které jsou Tvé a služby Boží se týkají. Prosím dále o jemný sluch, abych vždycky mohla rozeznati lahodnost Tvého slova od dutého zvuku marnivosti života, aby mi slovo Tvé znělo nejen v uši, ale i v srdce stříbrným zvonkem za všech příštích dnů.

Prosím ještě, kdykoli se budu modliti, ať duše má vždycky se vznáší na peruti nejvřelejší zbožnosti až k Tvému trůnu, před nímž pějí andělé „svatý, svatý, svatý“!

Za čtvrté prosím o dobrou a vždy ochotnou vůli, abych nejhorlivěji plnila Tvá přikázání, abych se nikdy nevzpouzela vnuknutí k dobrému, ale za všech poměrů vždy byla hotova vyhověti Tvým rozkazům.

A konečně rač mi dopřáti, aby srdce mé bylo vždy tak prostranné, abys tam Ty mohl naléztí útulek milý a příjemný.

Obdařena jsouc, ó Bože všemohoucí, od Tebe těmito dary, nebudu se báti ničeho. Svými rameny moře zastíniš, pod křídly Tvými budu doufati, jako štítem obestře mne pravda Tvá, nebudu se báti přízraku nočního . . .

Padne jich po boku mém tisíc a deset tisíc po pravici mé; ale ke mně se nepřiblíží, poněvadž dím: „Hospodine, Ty jsi naděje má!“ Volati budu k Tobě, a Ty mne vyslyšíš, budeš se mnou v soužení, zachráníš mne, vysvobodíš a konečně oslavíš. Amen.

NA DEN SVATÝCH TŘÍ KRÁLŮ

Zřím, ó Ježíši můj, před Tvými jeslemi dary vzácné, dary, jejichž hodnotu nedovedu ani oceniti.

Vybrala Ti je a k nohám položila nezměrná úcta s nejvřelejší a nejpřítulnější láskou . . . A nemohl Ti opravdu býti prokázán významnější hold, než označený zlatem, kadidlem a myrhou.

Vidím před Tvými jeslemi ctihodné hlavy, jejichž skráně stříbrí neobyčejná hvězda paprsky nejplnějšími a jež se koří Tobě v pokoře, již nelze ani vypovědět. Sami jsouce vladaři, zvyklí na pocty poddaných, nerozmýšlejí se skloniti před Tebou čela a ohnouti kolena.

Hvězda neobyčejného třpytu plane jasnějším a jasnějším svitem a králové z tajuplných končin východních svými dary

vyznávají nejzřejměji Tvé vladařství s Božstvím a člověčenstvím zároveň.

Co však já mám Tobě přinést v dar nejcennější, Ty předrahé Božské dítě?

Zlatem, jež vzato z útrob této země, sotva bych Tě uctila. Nevím, bylo-li by Tobě milým kadidlo, byť jeho vůně byla nej příjemnější; myrhu se Ti ani neosmělím nabízetí . . .

A já bych se tak ráda, tak velmi ráda v duchu přidružila k těm třem světcům, jejichž hlavy byly plny moudrosti a rozumu tehdejších dnů. Tak nevýslovně ráda bych i já položila k jesličkám nějaký dar, na kterém by Tvé oko spočinulo se zalíbením.

Již však vím, co Ti budu obětovati, předpokládajíc, co by Ti ode mne bylo nejvítanějším. Budu-li bdíti nad čistotou své duše a květ liliový Ti v této zimní

době k nohám položím, více než zlatem, jehož cena prchá, se Tobě zavdčím.

Budu-li horlivou v Tvé službě, bude-li upřímná modlitba na rtech slovem nejčastějším, přinesu-li Ti růži pobožnosti, jejíž vůně proráží výše, mnohem výše než kadidlový dým, snad mne, ó Pane můj, neodmítneš. Když vymýtím ze svého nitra i nejnepatrnější stín hrdosti, zabráním-li pýše, aby nevstoupila do mého srdce, vypěstuji-li pro Tebe, ó Ježíši novorozený, fialku pokory, pak doufám pevně, že kytice z lilií, růží a fialek bude Tobě vínkem v Tvé jesličky nejmilejším.

Přijmiž, ó, přijmiž, můj Spasiteli, ode mne duši čistou, nitro pobožné, proniknuté nejhlubší pokorou v obět milou, jakou byla Otcí Tvému obět Abelova i Melchisedechova. Kéž bych byla tak šťastnou, aby vševidoucí oko Tvé shlédlo

na mé dary s výšin nebes jako tenkrát
na dary královské.

Nalezne-li na nich zalíbení, ó, rač mi
dátí té milosti, abych Ti je mohla ucho-
vati neporušeně po celý život svůj. Amen.

NA DEN JMÉNA JEŽÍŠ

Kořím se v úctě nejhlubší před velebností Tvou, vznešený toho jména nositeli!

Zemi, Tebou, všemohoucí Bože, utvořenou, zakrývá dosud sněhová rouška, takže se nemůže odít v tento slavný den v radostný háv kvetoucích lučin Tobě k poctě. Květinky se ukryly v jejím hřejícím klíně; zpěvné ptactvo prchá zkřehlé v kouty nejodlehlejší a nelze mu k oslavě tohoto dne vyštěbetati píseň zajímavou...

Jen lidstvu zbývá radostná povinnost oslaviti den nejslavnější, kdy dáno nejvyšší jméno Ježíš tomu, jenž přišel na svět, aby veškeré lidstvo vykoupil a spasil svou mučednickou smrtí, aby svou krví smyl dávnověké hříchy lidstva a očištěné je přivedl svému Otci.

A nejmilejším Tobě oslavením jsou srdceupřímná, neposkvrněná, dušezbožné a pokorné.

Těmi ctnostmi nechť světí veškeré lidstvo dnešní Tvoji slavnost, nechť vykráší svá srdce nevinností nejbělejší, a budou Ti náhradou za nejkrásnější květiny země; nechť své duše k Tobě povznese hlaholem nejhlubší úcty a pobožnosti, a budou Ti náhradou za nejlíbeznější zpěvy ptactva.

I já se přidružuji a zkoumám bedlivě záhyby svého srdce, abych z něho vymýtila každý stín a mohla Ti je podati čisté jako křišťál nejjasnější. Duši svou vzrušuji z nečinného klidu, aby na křídlech zbožnosti se vznesla ve Tvou blízkost.

Všecky své dobré a šlechetné myšlenky skládám pokorně u podnože Tvého trů-

nu, abys je ráčil přijmouti co skrovný důkaz mé vřelé příchyllosti, neobmezené úcty a mého neodvratitelného snažení se Ti zalíbiti. Amen.

LITANIE
K NEJSVĚTĚJŠÍMU JMÉNU
PÁNA JEŽÍŠE

(Odpustky 7 let.)

Kyrie eleison,
Christe eleison,
Kyrie eleison,
Ježíši, uslyš nás, Ježíši, vyslyš nás,
Otče s nebes, Bože,
Synu, Vykupiteli světa, Bože,
Duše svatý, Bože,
Svatá Trojice, jeden Bože,
Ježíši, Synu Boha živého,
Ježíši, odlesku Boha Otce,
Ježíši, blesku světla věčného,
Ježíši, králi slávy,
Ježíši, slunce spravedlnosti,
Ježíši, synu Marie Panny,
Ježíši, lásky hodný,

smiluj se nad námi!

Ježíši podivuhodný,
Ježíši, Bože silný,
Ježíši, otče budoucího věku,
Ježíši, anděle veliké rady,
Ježíši nejmocnější,
Ježíši nejtrpělivější,
Ježíši nejposlušnější,
Ježíši tichý a pokorný srdcem,
Ježíši, milovníku čistoty,
Ježíši, milovníku náš,
Ježíši, Bože pokoje,
Ježíši, původce života,
Ježíši, příklade ctnosti,
Ježíši, horliteli duší,
Ježíši, Bože náš,
Ježíši, útočiště naše,
Ježíši, otče chudých,
Ježíši, poklade věřících,
Ježíši, pastýři dobrý,
Ježíši, světlo pravé,

smiluj se nad námi!

Ježíši, moudrosti věčná,	} smiluj se nad námi!
Ježíši, dobroto neskonalá,	
Ježíši, cesto naše a živote náš,	
Ježíši, radosti andělů,	
Ježíši, králi patriarchů,	
Ježíši, mistře apoštolů,	
Ježíši, učiteli evangelistů,	
Ježíši, sílo mučedníků,	
Ježíši, světlo vyznavačů,	
Ježíši, čistoto panen,	
Ježíši, koruno všech svatých,	} vysvobod nás, Ježíši!
Milostiv nám buď, odpusť nám, Ježíši,	
Milostiv nám buď, uslyš nás, Ježíši,	
Ode všeho zlého,	
Od všelikého hříchu,	
Od hněvu svého,	
Od úkladů ďábelských,	
Od ducha smilného,	
Od věčné smrti,	}
Od zanedbání vnuknutí tvých,	

Skrze tajemství sv. vtělení svého,
Skrze narození své,
Skrze dětství své,
Skrze božský život svůj,
Skrze práce své,
Skrze smrtelnou úzkost svou a
 umučení své,
Skrze kříž svůj a opuštěnost svou,
Skrze bolesti své,
Skrze smrt svou a pohřeb svůj,
Skrze zmrtvýchvstání své,
Skrze nanebevstoupení své,
Skrze své ustanovení Nejsv.

 Svátosti Oltářní,
Skrze radosti své,
Skrze slávu svou,
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy
 světa, odpusť nám, Ježíši.
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy
 světa, vyslyš nás, Ježíši.

vysvobod nás, Ježíši!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy
světa, smiluj se nad námi,
Ježíši.

Ježíši, uslyš nás.

Ježíši, vyslyš nás.

} vysvobod nás, Ježíši!

Modleme se:

Pane Ježíši Kriste, jenž jsi řekl: „Pros-
te, a obdržíte; hledejte, a naleznete;
tlucte, a bude vám otevřeno“, račiž nám
prosícím uděliti vroucnost své božské
lásky, abychom celým srdcem, slovy
i skutky Tebe milovali a Tebe chváliti
nikdy neustávali.

Učiň, ó Pane, abychom měli k sva-
tému jménu Tvému úctu a zároveň i lásku
ustavičnou, poněvadž nikdy vedení své-
ho neodnímáš těm, které učíš milovati
Tebe láskou trvalou, jenž jsi živ a kra-
luješ na věky věkův. Amen.

Podle žalmu 112.

1. Chvalte, křesťané, Pána Ježíše Krista, zvelebujte jméno jeho.
 2. Buď jméno Páně pochváleno od toho času, nyní, až na věky.
 3. Od východu slunce až do západu oslaveno budiž jméno Krista Pána.
 4. Vyvýšen jest nade všechny národy Pán náš a nad nebesa sláva jeho.
 5. Kdož jako Pán Bůh náš, jenž bydlí mezi námi a pokorným dává milost.
 6. Který vyzdvihuje z prachu nuzného a z nízkosti povyšuje chudého.
 7. Jemu, původu našeho spasení, buď čest a chvála nyní až na věky. Amen.
Sláva Bohu Otci i Synu atd.
- Ÿ Velebiž duše má Hospodina.
- Rp A všechny vnitřnosti mé oslavujte jméno jeho.

✠ Buď jméno Páně pochváleno.

℞ Od tohoto času, nyní, až na věky.

✠ Není jiného jména nad jméno Ježíše Krista.

℞ Skrze které bychom měli spasení býti.

✠ Protož klekej ve jménu Ježíše.

℞ Každé koleno nebeských, zemských i pekelných obyvatelů.

Modleme se:

Shlédni, Hospodine, na naši poníženou modlitbu a odvráť od nás metlu svého spravedlivého hněvu.

Věčný, spravedlivý Bože, jsi pramenem radosti všem v smutku a hoří tonoucím, pramenem síly všem slabým a nemajetným; rač milostí a láskou svou naplniti a obdařiti ty, kteří v stesku a zármutku svém k Tobě volají v nejsvětějším jménu Krista Ježíše, Pána našeho. Amen.

V DOBĚ POSTNÍ

Jak podivně začínáš, můj Spasiteli, dílo, k němuž jsi se narodil v nejopuštěnější chudobě a ke kterému směřoval všecken Tvůj dosavadní třicetiletý život. Ubíráš se v nehostinnou poušť, odcházíš z víru života v neútulnou samotu, vzdaluješ se všech svědků a k příštímu působení se posilňuješ hladem a žízní. A aby Tvůj půst byl dovršen, aby Tvé posilnění bylo nejtrvanlivější, přichází ještě zlodějským krokem — duch zlý, na hadích rtech s nej-
svůdnějšími slovy, s pokušením, jakému nebylo a nebude rovno od těch dob, kdy hřích zvrhlých andělů byl potrestán věčným zavržením.

A slova Tvá, Pane můj, jimiž jsi nám zanechal příklad nejsvětější?

„O d e j d i , s a t a n e!“ Tímto jedi-

ným výrokem jsi povalil v prach nejzapřisáhlejšího nepřítele lidské duše! Touto jedinou výpovědí jsi dal najevo, Vykupiteli můj, co proti Tobě zmůže svět a co proti Tobě dokáží temnosti podzemské, až vejdeš s nimi v opravdový boj!...

Čtyřicetidenní půst Tvůj jest jedním z nejdůležitějších průlomů do hradeb, v nichž čtyři tisíce let lidstvo k životu nejotročtějšímu zakleto, a proto u všech věrných křesťanů, u všech vděčných vykoupenců Tvých v paměti bude po věky s díkem nezměrným.

Kolik duší již Ti, Spasiteli můj, tato posvátná doba čtyřicetidenního postu získala! Kolik duší, jež stály již takřka na pokraji propasti, památkou na svatý půst Tvůj a pokušení Tvé bylo zachráněno! Ó, kéž bych mohla zástupy jejich jen okem přehlédnouti! Snad bych i já na-



*Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný,
a já ho vzkřísím v den poslední.*

chýlila své rty ke studnici vody živé, jejíž zdroje právě v těchto dnech otevřeny nejštedřeji, abych čerpala z ní posílnění pro duši svou.

Když Tys začal dílo spásy postem nejtužším a když k Tobě, jenž jsi přece Pán nebes i země, odvážil se pokušitel, aby se Ti postavil v cestu, což mně, která jsem prach této země, která při nejmenším pokušení se chvěji a jsem v rozpacích, komu mám uvěřiti, zdali hlasu, jenž mne teď svůdně vyzývá: „Pojď blíže, nelekej se mne! . . .“ či výstraze, již mi našeptává živý hlas: „Odejdi!“ — což mně jest učiniti?

A přece i já chci býti spasena! I já toužím po radostech, jimiž jsi obsypal vyvolence své. I já tak ráda bych jednou zaslechla z Tvých úst: „Pojďte ke mně, požehnání Otce mého!“ Tys Bůh, jehož

vlastnosti jsou: všemohoucnost, nevy-
stižitelná moudrost a svatost nejvyšší,
a začínaje spásu i mé duše . . . postil ses
a uchýlil v samotu. Kam já se uchýlím
ve víru života?

Kolem mne tak často hřích s tváří nej-
usměvavější, s nejlahodnějšími slovy a
sliby zlatými . . .

Ó, dejž mi síly Ty, Pane můj, abych
s Tebou vždy mohla říci: „Odejdi ode
mne!“

Kam se uteku, kde bych mohla alespoň
chvilku věnovati sobě samé, alespoň ně-
kolik okamžiků se obíratí duší svou, na
niž tak příliš často zapomínám? Doba
svatopostní vším, tak zcela vším mi při-
pomíná: „A roztrhni srdce své a ne rou-
cho své a obrať se k Hospodinu, Bohu
svému!“ — „A nyní čas příjemný, aj, nyní
den spasení!“

Odevšad zní k uším můj hlas plný nejlepších napomínání: „Očisti duši svou, abys nepřijala milosti Boží nadarmo!“

Zvítězím-li Tebou, ó Pane můj a Bože můj, nad pokušitelem, věřím pevně, že i Tebou proměněna budu. Poslechnu-li ochotně hlasu Tvého, doufám nezvratně, že budu se zástupy chlebem věčným nasycena, a vytrpím-li co pro Tebe, mohu býti ubezpečena, že vejdu též s palmou v ruce v Jerusalem nebeský.

Jsem slabá, cítím mdlobu a nedostatečnost svého nitra; přispěj mi ku pomoci, Ježíši můj, ať mám nocí, dnem neustále před očima obraz Tvůj, kterak dlíš pro mne a k vůli mně v nepřístupných skalách, kterak Tvé tělo touží po pokrmu, a Ty mu ho odpíráš, kterak jazyk Tvůj prahne po čisté vodě, a Ty hroznou žízeň přemáháš. Ať mám nocí...

dnem před zrakem obraz Spasitele se postícího, když na mne bude dorážeti žádostivost těla, žádostivost očí a pýcha života.

Když tyto myšlenky budou předcházeti i provázeti všechny mé skutky, pak snáze odolám všemu pokušení, pak spíše se dovedu ovládati a k spasení mému učiněn krok, jemuž vždycky budu žehnati. Amen.

NA ZELENÝ ČTVRTEK

Již pronesla, ó Spasiteli můj, svatá ústa Tvá výrok, kterým tato naše země pro všechny příští časy obšťastněna měrou nejvyšší; již vyslovily Tvé svaté rty závěť, kterou jsi obohatil lidstvo nejhojněji, pokud potrvá tento svět; již jsi učinil odkaz, jehož cenu kdož z nás smrtelníků může pochopiti?

„Totoť jest tělo mé!“ . . . „Totoť jest kalich krve mé!“ . . . „Kolikrátkoli to budete činiti, to čiňte na mou památku!“ Více nikdo nikomu nemůže odkázati, než co Tys ráčil zanechat nám; více než sama sebe nikdo nikomu dáti nemůže. Tak nesmírně jsi nás zvýšil, tak neocenitelné dědictví pozůstavils všem, kdož v Tebe věří, a sám odcházíš provázen jsa nepatrným hlou-

čkem svých věrných, abys začal —
t r p ě t i !

Již všude ticho, vůkol velebný klid,
jerusalemský chrám zaklesl se již dávno
svitem posledních červánků, koruny oliv
tichnou v šumění svém za Tebou . . .
Než co zří duše má? Ty kyneš učedníkům
svým, aby posečkali na nížině, stoupáš
výš a výš, pojednou se vrháš na kolena,
spínáš ruce, obracíš své zraky k hvězd-
natému nebi a žalný hlas zalétá tišinou
noční k uším mým: „Otče můj, je-li
možno, ať odejde ode mne kalich ten-
to, ne však jak chci já, ale jak Ty
chceš!“

Bože věčný! nač dále patří duše má?
Na tváři mého Spasitele krupěje krvavé!
Řinou se proudem obličejem, jímž hle-
děla vždy láska nejvyšší, vždy vlídnost
nejvlídnější, vždy útrpnost s člověkem

nejupřímnější . . . Apoštolové dřímají a kdože se modlí?

Modlíš se Ty, ó Pane můj! A za koho?
— I za mne, i pro mne ta krev prýští
svatým čelem Tvým! Kéž by jen jediná
krůpěj, jež se řinula s obličeje Tvého do
trávy, mohla zapadnouti na mé skráně!
Touto jedinou krůpějí byla by duše má
nad sních zbělena, srdce očištěno a zno-
vuzrozeno.

Apoštolové dřímají a kdože se modlí?
Modlíš se Ty, ó můj Vykupiteli, jenž
jsi Bůh s Otcem stejné podstaty, a proč
a za koho?

Za mé spasení . . . Ty úpíš k Otci své-
mu, každá krůpěj, jež se Ti tváří svatou
řínou, i mně platí, každý výdech, jenž se
Ti svatými rty prodírá, i mně jest věno-
ván, a já? — Můj Ježíši! Tak často za-
nedbávám modlitbu, o které přece jsem

přesvědčena, že jediná jest perutí, jež před Tvůj trůn donáší mé tužby nejjistěji ! Tak často opomím modlitbu, o které přece vím, že jest zlatým klíčem k pokladům Tvého milosrdenství !

Ty, jsa Bůh, modlíš se, a já . . . třtina, již třeba pomoci Tvé každým okamžikem — nedbám modlitby ! Ty, jsa Bůh, voláš o posilu do boje nejtěžšího, jaký kdy byl bojován, a já, jejíž život tak příliš podoben trávě polní, nejčastěji zapomínám pramene, odkud přichází všecka síla proti světu, hříchu a duchu zlému. Ty, jsa Bůh, jemuž mohly přispěti ku pomoci nesčetné legiony andělů, upíráš své zraky k odvěkým říším, jež jsou stanem Tvým, a já, jež snad nemám nikoho, na jehož pomoc bych mohla spoléhati, přece se ohlížím kolem sebe, zdali se nevyskytne někde ruka, jež by mne zaštitila, a ochrany Tvé

nevzpomenu. Tobě za tu modlitbu podává anděl kalich, abys ssál do svého nitra ze zdroje, v němž síla nepřemožitelná. Zdvíháš se jakoby všecek proměněn, ta tam úzkostlivost, zmizela tesknota, duše Tvá, před okamžikem ještě smutná až k smrti, již hotova, připravena úplně. Vchodem do zahrady Getsemanské slyšeti již hluk, třesk zbraní, viděti zář pochodní a matným jejich svitem se kmitají postavy, v jejich čele člověk, jemuž by bylo lépe bývalo, aby se byl nenarodil.

A kdo krok za krokem za mnou se plížívá? I v jeho ruce kalich, jehož okraj přetéká nápojem nejmámivějším; v něm sladkost, která však, jakmile rty jí okusily, se měnívá v hořkost pelyňkovou! Je to hřích; řeč jeho tak klamavá, tak mnohoslibná, a přiblíží se vždycky, když duše ochablá, když paměť zeslabena a

vědomí jako by se chystalo k dřímotám . . .

A nauč mne, Vykupiteli můj, modliti se po příkladu Tvém, abych i já, vždy posilou nebes osvěžena, mohla s čelem vzpřímeným a beze strachu vejíti v boj s pokušením, ať již jakéhokoliv druhu, abych i já mohla vyjíti z boje toho vždy jako vítězitelka.

Hora Olivetská připomeň mi vždycky, kde třeba hledati pomoci a odkud síla vždy přicházívá. A když i má duše bude k smrti smutna, kdyby tmy hříchu mne obklíčily (kdož může, pokud živ jest a k této zemi připoután, tvrditi, že vždy sám hříchu odolá!), kdyby vody nepravosti hrozily mne zachvátiti, rač mi poslati, ó Pane můj, anděla Utěšitele, posilniž mne a nedej mi zahynouti. Amen.

NA VELKÝ PÁTEK

Budiž pozdraven, dni největší, nad nímž kdy slunce vzešlo a zapadlo ! Budiž mi pozdraven, dni, jemuž není rovně v dějinách člověčenstva ! Vy hrozné chvíle, v nichž vykonán čin, jenž jest zloby lidské vrcholem, do dneška zachvíváte mým nitrem jako nejostřejších větrů vání ! Vy hodiny, za kterých rozpjato tělo Boha člověka mezi nebem a zemí v obět nejčistší, v obět nejnevinnější, vy do dneška rozrýváte mou duši vzpomínkami, jejichž ostří bodavější ocele ! Vy okamžiky, za kterých zvítězila smrt nad vlastním svým Pánem, vy srdce mé zachvacujete pocity, jichž nedovedou vysloviti ústa ! A přece dím . . . odpusť, Bože, slovům těm . . . a přece volám : „Budiž pozdraven, dni, kdy na této zemi pro ně-

kolik hodin neobmezenou vládkyní stala se smrt!“ Zřím pod nohama Spasitelovým na úpatí kříže tajemnou ruku, jež svírá list jakýsi v prstech svých křečovitě. Na listu tom zdaleka čitelný titul: **v i n y č l o v ě č e n s t v a o d s t v o ř e n í d o s k o n á n í !**

S kříže zalétá k mým uším „slovo“ za „slovem“, v každém obsaženo poslední naučení mého Spasitele pro život; hlas, jenž je pronáší, tak nevypověditelně vroucí, jako bys, ó Kriste, Pane můj, chtěl přidati: „Jestli jste mi dříve nevěřili, aspoň v tuto chvíli mne poslechněte, vždyť jsou to výpovědi umírajícího!“ Na listě popsaném mizí řádka za řádkou, krůpěje krvavé, jež dopadají ze svatých ran na dlužní úpis náš, mění se v nejčistší běl a vinu za vinou omývají . . .

Srdce Tvé matičky, ó Pane můj, krvácí

hořem nezměrným, Tvoji přátelé se nevědí zármutkem kam podíti a v duši mé znovu a znovu se ozývá hlas: „Budiž pozdraven, dni, v němž krev Spasitelova stírala hřích za hříchem i na účtu mém!“ Ty voláš, ó Spasiteli ukřižovaný: „Otče, v ruce Tvé poroučím ducha svého!“

Nakláníš svou hlavu, rty Tvé se ještě naposledy otevírají, již jen dvě slov: „Dokonáno jest“; matička Tvá žalem omdlévá, přátelé Tvoji hynou bolem; již jen jediný výdech, již jen jediný pohled, a jest po životě, nad nějž nikdy nebylo. Slunce se zatmívá, od Libanonu vane ostrý vítr, země se začíná třásti ve svých útrobách, skály pukají, hrobové se rozevírají, mrtví se probouzejí k životu. Kolkolem čirá tma, na temeni Golgoty jako by živé duše nebylo. Vše v ně-

mém ustrnutí, vše pod hrozným dojmem nevidaných a neslýchaných událostí; i ten setník římský, jehož hlava nakloněna ke hrudi, jehož pravice na srdci a na jehož rtech slova: „Jistě byl tento Syn Boží!“

A když slunce znovu ukazuje svou tvář, pod křížem list, na němž prve byla zdaleka čitelná slova: „Viny člověčenstva od stvoření do skonání“ – čistý, beze skvrny a lidstvo veškeré vykoupeno, s věčným Věřitelem svým usmířeno, cíli svému opět navrácenno a života věčného schopným učiněno.

A proto dím po třetí: „Budiž pozdraven, dni, kterým otevřena brána do nebes i mně, kterým i já jsem byla učiněna opět přítelkyní Boha svého, kterým i duše má byla obdařena listem bílým, bez po-

skvrny, na němž by měly býti psány jen ctnosti moje.“

A co Ti za to vše dám, Spasiteli můj, jenž i za mne jsi byl trápen žízni, jenž i pro mne jsi byl posmíván, jenž i pro mne zlolajcům jsi odpouštěl, jenž i pro mne jsi opustil matičku svou, odporoučeje ji druhu nejvěrnějšímu, jenž i pro mne s úzkostmi smrtelnými těžce jsi zápasil, jenž i pro mne vzýval jsi Otce svého a poroučel mu duši svou, jenž i pro mne jsi dokonával?

Přijmiž, ó Ježíši můj, modlitbu, již budou šeptati mé rty, přijmiž ji nejmilostivěji a neodvracej ode mne své svaté hlavy, kterou jsi naklonil i k spoluukřižovanému lotru, jen když se poznal, byť i v okamžiku posledním. Ó, rač mi dopřáti, aby na bílém listě, na němž měly býti ctnosti mé a do něhož vepsány viny

— také tak řádka za řádkou mizela krupějemi přesváté krve Tvé, až by byl sněhu bělejší, když takto budu k Tobě volati:

Žalm 50.

Smiluj se nade mnou, Bože, podle velikého milosrdenství svého a podle množství slitování svých shlad' nepravost mou!

Víc a víc mne obmyj od mé nepravosti a očisti mne od mého hříchu!

Neboť já znám svou nepravost a můj hřích mi stále tane na mysli.

Proti Tobě samému jsem zhřešil a spáchal, co je zlé v Tvých očích, abys byl ospravedlněn ve svých výročí a zvítězil, když jsi posuzován.

Vždyť, hle, jsem počat v nepravosti a matka má mne počala v hříších.

Hle, Ty miluješ pravdivost, zjevil jsi

mi svou neznámou a skrytou moudrost.

Pokrop mne yzopem, a budu očištěn,
obmyj mne, a budu bělejší nad sníh.

Dej, abych slyšel radost a veselí, a
zplesají zdrcené kosti.

Odvrať svou tvář od mých hříchů a
shlad' všecky mé nepravosti!

Stvoř ve mně čisté srdce, Bože, a v mém
nitru obnov pravého ducha!

Nezamítej mne od tváře své a neod-
nímej ode mne svého svatého ducha!

Navrať mi potěšení ze své pomoci a
posilni mne výborným duchem!

Chci učit nešlechetníky Tvým cestám,
a bezbožní se k Tobě obrátí.

Zprosti mne krevní viny, Bože, Bože
mé spásy, a můj jazyk bude plesat nad
Tvou spravedlností.

Pane, otevři mé rty a má ústa budou
hlásat Tvou chválu.

Neboť kdybys byl chtěl oběti, byl bych je dal rád, ale nelibuješ si v celopalech.

Žertvou Bohu je zkroušený duch, zdrceným a pokorným srdcem, Bože, nepohrdáš.

Dobrotivě, Pane, podle své milostivé vůle nakládej se Sionem, aby zdi Jerusalema byly zbudovány.

Pak budeš přijímat pravé oběti, dary a celopaly, pak na Tvůj oltář budou klást býčky.

Ó, Ježíši ukřižovaný, Otče, Bože troj-jediný, rač uslyšeti i hlas můj, rač vyslyšeti i úpěnlivou prosbu mou, až v posledních okamžicích svého života zvolám k Tobě: „Otče, v ruce Tvé poroučím ducha svého!“ Amen.

U BOŽÍHO HROBU

Již jsi, Vykupiteli můj, dotrpěl! Dokonáno jest! Dobožováno . . . Stopy těžkého zápasu zřejmy na svatém těle Tvém měrou nejděsnější. Tvé skráně trnům rozbodány, Tvé čelo rozedráno ostny nevidané koruny, Tvé ruce proraženy, Tvé srdce otevřeno, nohy proklány naskrz a všechny Tvé svaté údy až běda ztýrány . . . Jen Tvoje tvář, neskonale její milý výraz svědčí o klidu nebes, o svatém míru, o pokoji, jehož nezná svět!

I já si jednou odpočinu v hrobě, až bude pozemská pout má dokonána! I já dobojuji jednou boj života. Ale zdali šťastně, zdali ku prospěchu jediné nesmrtelné duše své?

Dejž mi, ó Ježíši můj, té milosti, abych si mohla také odpočinouti klidně, neru-

šeně, aby slova : „Odpčinutí věčné dejž jí, ó Pane, a světlo věčné ať jí svítí,“ byla nejspolehlivějším doporučením : tělu do černé hlíny a duši do života, jež jsi nám svou smrtí vydobyl. Rač mi to dáti pro svatý pohřeb svůj a pro své svaté rány.

Jestli jsem se Ti před jesličkami v chlévě betlemském nabízela svými ctnostmi, dnes přicházím k Tvému hrobu s hříchy svými, abych je ukryla pod kamennou deskou, kterou zakryli Tvoji přátelé svaté tělo Tvé ! Kéž by byl, ó můj Vykupiteli, Tvůj hrob i hrobem mého dosavadního života !

Kéž stane se hrobový kámen, jež přivalili na svaté tělo Tvé, i náhrobním kamenem mých hříchů !

Byla-li jsem pyšna do této chvíle, ukládám svou hrdost k Tvému hrobu a pokorou ji zaměňuji. Jestli snad duši mou

dosud jímala přílišná láska ke statkům pozemským, u hrobu Tvého ji chci zaměnit štědrotou!

Jestli mým srdcem zachvívala hříšná vášeň, u Tvého hrobu ji tlumím pro všechen život svůj a zaslibuji se čistotě.

Jestli dosud bledá závist mne opanovala, od této chvíle chci se učití příznivosti.

Jestli jsem snad nestřídmosti byla někdy oddána, od tohoto okamžiku chci držeti na uzdě vůlí nejpevnější všecky své žádosti. Dala-li jsem se kdy opanovati hněvem, budu se učití od Tebe mírnosti a smířlivosti, a byla-li jsem kdy nedbalá ve vykonávání svých povinností, horlivost si zamiluji zvláště ve svaté službě Tvé!

Pečeť, kterou přitiskla vysoká rada židovská k Tvé náhrobní desce kamenné,

připomínej mi vždycky mé předsevzetí, jímž se teď Tobě zaslibuji.

Stráž pak, kterou rozestavili kolem této desky, povzbuzuj mne k opatrnosti před nástrahou hříchu.

Jen rač toto mé upřímné předsevzetí utvrditi svou milostí, a tak budou kroky mé, jež jsem učinila, abych navštívila Tvůj hrob a vzdala Tobě, mohu-li a smím-li tak mluvit, úctu nejhlubší, požehnány pro čas i pro věčnost... Amen. Pětkrát Otčenáš, Zdrávas, Věřím.

NA HOD BOŽÍ VELIKONOČNÍ

Světlem nejjasnějším, Ježíši Kriste, ukázala se vznešenost a všemohoucnost Tvoje, když otevřel jsi tmavé kobky hrobu, do něhož vložili Tvé svaté tělo, a vyšel jsi z něho v plné své moci a slávě.

Světlem nejjasnějším, Ježíši Kriste, zářila láska Tvoje, když svým slavným zmrtvýchvstáním jsi mne poučil, že i mé duši jsi připravil svým nezměrným utrpením a svou bolestnou smrtí znovuvzkříšení z hrobu, do něhož byla uložena hříchem; že mému tělu dáš procitnouti z dočasného spánku, až přijde hodina posledního soudu, a že mně poskytneš nový, věčný život, jestli jsem tento pozemský prožila podle Tvého příkladu a přikázání.

Převelikou milostí Tvou, ó Pane, jest nám všem darován nesmrtelný život;

avšak jako jedna hvězda se liší svým leskem od druhé, tak i naše duše budou se lišiti svou jasností ve svém znovuvzkříšení. Šťastny ty, jež beze stínu shledány; budou Tebou zvelebeny, oslaveny a ke vzkříšení povolány; jak velice však lituji těch, jež zapomenuvše na Tvůj soud stínem poklesku se obestřely a nyní zahanbeny, zarmouceny očekávají svého vzkříšení.

Dej, ó Bože věčný, abych po všechem život uchránila svou duši od stínu hříchu, abych dosti silna byla ve vzdorování všem nástrahám a úkladům pokušitele odvčkého, jimiž mne obklopuje v nejrozmanitějších podobách, abych dovedla rozeznati tvář i způsob jeho, byť se skrýval za úsměvem nejsladším a lákal mne slovy nejlichotivějšími.

Dej, ó Bože milosrdný, abych co nej-

více chápala pravdu Tvého svatého učení, abych si vstúpila do srdce co nejpevněji všechna Tvá přikázání, abych co nejhojněji utvrdila a rozmnožila svou víru, abych tak mohla zařídití svůj život, aby Tvé oko na něm spočinulo se zalíbením, a až se mé tělo rozpadne a klesne v prach, abys svým slovem je znovuvzkřísil a postavil mne na pravici své. Amen.

NA SLAVNOST SVATODUŠNÍ

Dnešní slavnost jest mně nejsvětější upomínkou na den, kdy jsi, ó Dobrodinčenejšťedřejší, ve své veliké lásce seslal Ducha Svatého nahlavy apoštolů a tím položil základ k zbudování své svaté církve.

Toho dne jsi uložil v úrodná srdce svých nejvěrnějších miláčků zrna mocné víry, z nichž vypučel, pěstován Tvou otcovskou láskou, pod mocnou Tvojí záštitou, krásný, utěšený strom, jehož větve sahají od východu až na západ, od krajin severních až na teplý jih, pod nimiž nalézá útulek a ochranu všecko lidstvo Tvoje a pod nimiž jest poskytnuto útěchy a úlevy každému, kdož se uteče pod jejich příjemný stín.

Toho dne jsi, ó Dobroto nejvyšší, dal vytrysknouti prameni blahodárnému a

necháváš jej plynouti po celá staletí, aby k němu zblízka i z dáli mohli spěchat všichni, kdož touží po Tvé milosti, a byli napojeni Tvou láskou nejvřelejší.

Toho dne jsi, ó Pane můj, rozžal pochoděň světla a necháváš ji mocně pláti až na naše doby, aby v temnotě studu a hanby zanikly všechny plody lidské slabosti a jediné zazářila pravda nejdokonalější a čistota nejbělostnější.

Nejdražší a nejvzácnější toho všeho upomínkou budiž mně slavnost dnešní. Budiž mně též příležitostí, abych co nejvroucněji mohla Tebe prositi : rač seslati Ducha Svatého tehdy, když duše má bude opuštěná a zmalátnělá ; ať jeho vnuknutím neslyší hlasů ji lákajících zvukem falešným co nejúlisněji v náruč na pohled upřímnou a přátelskou, která však jest jen nástrahou jejího nejúhlavnějšího ne-

přítele ; ať hledá povždy ochranu a posilu jen pod větvemi Tvého svatého učení a tam svou víru co nejvíce rozmnoží a posilní. Řízením Ducha Svatého rač vésti moje srdce, unavené a uštvané během světa, k nevysychajícímu a nevyčerpatelnému svému prameni, aby bylo naplněno opět láskou k Tobě.

Duchem Svatým rač mně vždy poukazovati na plápol svého Božského světla, aby nikdy ve mně nezanikla naděje, nýbrž vždy více a více byla zvětšována v plamen nejmohtnější. Tak posilněna vírou, osvěžena láskou a povzbuzena nadějí kráčet budu cestou života k Tvé radosti, k užitku svých spolubližných a k prospěchu své nesmrtelné duše.

Abych toto své předsevzetí vykonati mohla, k tomu dopomáhej Ty, Otče, Synu a Duše Svatý, Bože trojjediný ! Amen.

NA DEN BOŽÍHO TĚLA

Zdaž bylo kdy otce laskavějšího nad Tebe, kterýž svým dětem dáváš za pokrm své tělo a svou krev?

Zdaž bylo kdy vladaře milostivějšího nad Tebe, kterýž sestupuješ s nadhvězd-
ných svých výšin, abys viděl naše činy,
slyšel naše prosby a je vyplnil?

Nebylo a nikdy nebude nad Tebe, jenž
nyní ve chleba způsobě svou přítomností
nás tak nevypověditelně šťastnými činíš,
jenž uznáváš naše slabé snahy, když zvonů
hlaholem, kvítím na oltářích, dýmem ka-
didla chceme Ti vzdáti oslavu nejradost-
nější, a stejně přijímáš naše chvály jako
chvály svých cherubínů a oběti svých
andělů.

Jako ty zvony nechť rozezvučí se ple-
sem všecka srdce křesťanská, jako ty oltá-

ře kvítím ozdobené nechť odějí se rouchem radosti všichni Tvoji věrní a jako vonný dým kadidla nechť stoupá k Tobě vroucí jejich chvalozpěv!

Ty, Lásko největší, přijmeš milostivě skromnou, pokornou, avšak upřímnou tu pobožnost. Ty zarmoucené potěšíš, hříšníky očistíš a spravedlivé láskou odměníš!

Rač též, ó Bože milostivý, požehnati tuto zemi, která nás živí svými plody, rač též požehnati našim domům, které nám skýtají příbytek, žehnej i všecky naše bližní, bychom v míru, ve svornosti spolu živi byli, žehnej všechno naše konání, aby jen k Tvé cti a chvále povždy směřovalo, a dej, aby nás svátost Božského Tvého žehnání i tehdy sílila, až se budeme připravovati na cestu s tohoto na jiný, krásnější svět. Skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

LITANIE K NEJSV. SRDCI JEŽÍŠOVU

(Odpustky 7 let.)

Pane, smiluj se nad námi!
 Kriste, smiluj se nad námi!
 Pane, smiluj se nad námi!
 Kriste, uslyš nás!
 Kriste, vyslyš nás!
 Otče s nebes, Bože,
 Synu, Vykupiteli světa, Bože,
 Duše Svatý, Bože,
 Svatá Trojice, jeden Bože,
 Srdce Ježíše, Syna Otce věčného,
 Srdce Ježíšovo, od Ducha Svatého
 v lůně panenské matky utvořené,
 Srdce Ježíšovo, se Slovem Božím
 podstatně spojené,
 Srdce Ježíšovo, nekonečné veleb-
 nosti,

smiluj se nad námi!

Srdce Ježíšovo, svatý chráme
Boží,
Srdce Ježíšovo, stánku Nejvyššího,
Srdce Ježíšovo, dome Boží a brá-
no nebeská,
Srdce Ježíšovo, výhni láskou pla-
noucí,
Srdce Ježíšovo, schránko spravedl-
nosti a lásky,
Srdce Ježíšovo, plné dobroty
a lásky,
Srdce Ježíšovo, hlubino všech
ctností,
Srdce Ježíšovo, veškeré chvály nej-
hodnější,
Srdce Ježíšovo, králi a střede všech
srdcí,
Srdce Ježíšovo, ve kterém jsou
všecky poklady moudrosti a
vědomosti,

smiluj se nad námi !

Srdce Ježíšovo, ve kterém přebývá
 veškerá plnost božství,
 Srdce Ježíšovo, ve kterém se Otci
 dobře zalíbilo,
 Srdce Ježíšovo, z jehož plnosti
 jsme všickni obdrželi,
 Srdce Ježíšovo, žádosti pahrbků
 odvěkých,
 Srdce Ježíšovo, trpělivé a mnohé-
 ho milosrdenství,
 Srdce Ježíšovo, bohaté ke všem,
 kteří tebe vzývají,
 Srdce Ježíšovo, prameni života a
 svatosti,
 Srdce Ježíšovo, oběti slitování za
 hříchy naše,
 Srdce Ježíšovo, potupami nasy-
 cené,
 Srdce Ježíšovo, pro nepravosti
 naše potřené,

smiluj se nad námi !

Srdce Ježíšovo, až k smrti poslušné,

Srdce Ježíšovo, kopím probodené,

Srdce Ježíšovo, prameni všelikého potěšení,

Srdce Ježíšovo, živote náš a vzkříšení naše,

Srdce Ježíšovo, pokoji náš a smíření naše,

Srdce Ježíšovo, oběti hříšníků,

Srdce Ježíšovo, spáso v tebe doufajících,

Srdce Ježíšovo, naděje v tobě umírajících,

Srdce Ježíšovo, rozkoši všech svatých,

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa,
— odpusť nám, Pane!

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa,
— uslyš nás, Pane!

smiluj se nad námi!

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa,
— smiluj se nad námi!

Ježíši tichý a pokorný srdcem, učiň srdce
naše podle Srdce svého.

Modleme se:

Všemohoucí věčný Bože, shlédni na
Srdce nejmilejšího Syna svého a na chvály
i dostiučinění, které vzdává Tobě jmé-
nem hříšníků, a usmířen jsa uděl jim
odpuštění, když žádají milosrdenství
Tvého, ve jménu téhož Ježíše Krista,
Syna Tvého, který s Tebou živ je a kra-
luje, Bůh na věky věkův. Amen.



Uzejde prut z kořene Jesse

NA DEN
NEPOSKVRNĚNÉHO POČETÍ
PANNY MARIE

Tys královnou záře nejsvětější, a já tak chudobná, Tys paní minulosti, přítomnosti i budoucnosti, a já dítě vteřiny — kde slov mám nalézt k Tvé oslavě...

Jako Tvá duše jak křišťál byla čista a neposkvrněna, tak i Tvé vzniknutí bylo bez hříchu, abys důstojnou matkou byla Boha-člověka.

Kořím se v úctě nejhlubší před Tvou vznešeností, Panno blahoslavená, a skládám v pokoře věnec vroucích modliteb k nohám Tvým; pohled, Panno neposkvrněná, milostivě na ta prostá, skromná kvítka a popřej, aby Tvým úsměvem — plným něhy a lásky — rozvila se v květy nejlíbeznější.

Nezapomenutelný a nepomíjející svatý úsměv Tvé lásky bude mi jitřenkou nového, naděje plného života, stane se mně světlem výstražným, kdykoliv má duše zabloudí na bezcestí, a bude mně ulehčením v hodině poslední.

Ty přijmeš mne pak v náruč svou tam, kde sídlí věčná pravda, ctnost a blaženost. Pro zásluhy Tvého Syna, Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

NA DEN HROMNÍC

Přináším Ti v obět, Hospodine, svoje srdce po příkladu vznešené Matky Boží; Tobě je to obětí nejmilejší! Kdyby přišel nejchudší člověk na světě, v šatech rozedraných a s rukou mozolnou a upracovanou, Ty stejně přijmeš jeho srdce jako bohatce, oděného v nádheru a šperk nejskvělejší.

Jen když srdce své uchová čisté a neposkvrněné, jako bývá květ lilie na jaře a sníh v nejtušší zimě na stráni. Největším toho dokladem jest život blahoslavené Panny. Byla dívkou chudobnou, neznámou, zapomenutou od světa, avšak Tys viděl zářící její ctnosti, její ušlechtilou, vznešenou mysl, duši čistou jak průhledný křišťál, a vyvedl jsi ji z úkrytu a vykázal jsi jí místo na trůně, u jehož

podnože se hvězdy řadí. Přišla obětovati v dar Hospodinu své srdce, jehož obrazem bylo dvě nevinných holubiček. Já též tak činím dnes a obětuji Ti své srdce.

Ó, popřej mi, Hospodine, aby též moje srdce bylo čisté a bělostné v své nevinosti, jako bývá květ lilie, aby bylo pokorné jako kvítko skryté v houštině a aby bylo zbožností zcela proniknuté tak, abys jednou se zalíbením je uviděl a povznesl též k tomu trůnu, kolem něhož jako hvězdy budou zářiti všichni, kteří budou Tvými vyvolenci. Amen.

NA DEN ZVĚSTOVÁNÍ PANNY MARIE

Posíláš anděla svého, Hospodine, aby vyhledal nejskromnější dívku v Izraeli a zvěstoval jí, že se má státi matkou Me-siáše světa.

V příbytku chudičkém našel Tvůj posel pannu sice prostou a chudobnou, avšak ctností svou bohatší nad královny světa, i když jsou oděny v démanty své nejzářivější. Tobě však čisté, oddané a milující srdce drahokamem nejvzácnějším!

Tys fialku skrytou v nejtemnější houštině vetkl ve věnec slávy nejskvostnější a perlu, byť byla oděna rouchem prostičkým, jsi upevnil na nejprvnější místo svého trůnu.

Tak jsi odměnil vytrvalou ctnost, oddanou pokoru a srdce zbožné.

Všemožně se chci přičiniti, abych též vytrvala ve ctnosti, mysl svou naplnila pokorou a srdce nejvroucnější zbožností.

Ty pak, Bože všemohoucí, se zalíbem svým shlédneš na mne nehodnou a odměníš mne darem nejdrahocennějším - svou láskou a milostí.

Avšak prosím Tebe, Pane můj, abys mně vždy dodával síly v tomto mém vznešeném předsevzetí; když pak jednou pro mne pošleš anděla smrti, najde mne prostou a skromnou, avšak přebohatou na statky nebeské. Amen.

NA DEN

NAVŠTÍVENÍ PANNY MARIE

Nejblahoslavenější Matko Boží! Svým andělem zvěstoval Tobě Hospodin, že Tě povznese na místo nejvyšší, králové a knížata celého světa že budou skládati k nohám Tvým své koruny a národové celé země Tobě že budou blahořečit — a Ty v pokoře nevypověditelné chvátáš k své tetě Alžbětě, sdílíš s ní andělskou svou radost a společně s ní děkuješ a chvalořečíš Hospodinu.

Ty povznesena nad všechny ženy světa, přece nepocítilas ani nejmenší hrdosti, s radostí a toutéž dětinnou příchýlností, s jakou doposud jsi se chovala k své příbuzné, i nyní se tulíš v přátelskou její náruč a svěřuješ jí tajnosti svého srdce.

Tento vznešený a krásný příklad nechť

zůstane před duší mou, kdyby snad Bohu všemohoucímu se zalíbilo, jakýmkoliv způsobem mne povýšiti nad mé spolubližní, kdyby snad mne ráčil obdařiti svou milostí v hojnější míře než mé spolusestry.

Budiž mi vzorem, jak bych se v takových dobách chovati měla, abych vypudila každyčkový sebenepatrnější stín pýchy a hrdosti ze svého srdce a naplnila je celické nejhlubší pokorou a skromností. Abych nikdy nezapomněla příbuzných, přátel a dobrodinců svých, kteří mne ochrannou rukou vedli po klopotné cestě života, nýbrž vždy jim svou vděčnost prokazovala, k nim vždy vlídnou a laskavou byla i tehdy, kdyby stezky našeho života se dělily a chmury zármutku je zastříti měly.

Budu-li takovou, stanu se podobnou

Tobě, hvězdo ctnosti nejčistší, a v mém nitru bude rozkvétati blahá naděje, že jednou po tomto krátkém bojování dosáhnu palmy věčného míru.

K tomu rač mi, Matko Boží, svou svatou přímluvou býti nápomocna! Pro Tvoje i pro zásluhy Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

NA DEN NANEBEVZETÍ PANNY MARIE

Na rukou andělů, obsypána růžemi a kvítím — díkyčiněním a chvalozpěvy to národů — vstoupila jsi, ó Královno všech královen, tam, kde Tě očekával Syn Tvůj, aby Ti připravil místo po své pravici.

Přiblížil se večer Tvého vznešenosti a posvátnosti plného života, jako přicházívá jasná, tichá májová noc po krásných jarních dnech, které dýší vůní a jsou plničky slavičího zpěvu.

Přiblížil se okamžik, kdy Tvé veliké, nevypověditelné utrpení pod křížem, kde Tvé srdce, mečem bolesti protknuto, hořem omdlévalo — jest Tobě vynahrazeno tou velikou radostí, že jsi se opět shledala se svým drahým Synem, tak bolně pohřešovaným.

Tvé srdce matky roditelky zaplesalo nejen proto, že našlo opět Syna želeného, ale zajásalo též proto, že Tvým přičiněním byly otevřeny nebes brány všemu lidstvu. Zřím v duchu, jak Bůh Otec, Bůh Syn a Bůh Duch Svatý vkládá na Tvé skráně korunu slávy nehynoucí!

Tím utvrzena pevně moje víra, že když podle přikázání a přání Božího živa budu, jednou též odměny v nadhvězdné říši dosáhnu, že též na moje skráně bude vložena koruna oslavy nevadnouc, bude-li můj život bez úhony a pln spravedlnosti, podobný jarním dnům, plným vůně příjemné, ševelu ptačího a večer mého života takový, jako bývá májová noc, plná klidu a posvátného míru.

V mé duši zakotví pevná naděje, že i já se jednou shledám tváří v tvář s Tím, jenž pro nás napjal své svaté údy na dřevo

kříže, jenž nechal prýštiti svou svatou krev pro naše hříchy ; ta naděje mne povzbudí a znovu napne moje síly, když umdlím ve své povinnosti, když ochabne duch můj v lásce křesťanské, nebo když zalká v hoři tehdy, kdy v nevyzpytatelné své moudrosti jeho sílu zkoušeti a zkoumati budeš.

Bože Trojjediný, naplň mne svou milostí a veď mne k uskutečnění těchto slov. Pro zásluhy nejblahoslavenější Panny Marie a pro zásluhy Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

N A D E N

N A R O Z E N Í P A N N Y M A R I E

Památka Tvého narození, nejblaho-slavenější Panno, připomíná mi Tvé nevinné a zbožné dětství. Tys byla narozena k velikému, vznešenému účelu, Hospodin Tě učinil svou důvěrníci, Tvůj Syn spasil a vykoupil lidstvo mučednickou smrtí— a jak prosté, skromné a chudické bylo Tvé dětství!

Jako průhledný pramének, v kterémž spatřujeme svou tvář, bělostná a nevinná, vždy jen úběle a ryzosti své duše, jsi byla dbalá, aby ani mráček nezakalil její jasnou oblohu — již tehdy všichni Tvoji drazí milovali a ctili Tebe pro démantovou Tvoji čistotu, tak jako později na důkaz neobsáhlé úcty a lásky srdce národů celého světa Tobě k nohám byla položena.

Jako jiřinka čistá a svěží, vždy plná laskavosti a vlídnosti, skromná a poslušná, byla jsi radostí a potěšením svých rodičů, byla jsi jim požehnáním již tehdy, tak jako později jsi se stala požehnáním národů od východu až na západ.

Jako hrdlička dobrotivá a šlechetná, jen o blaho a dobro jiných jsi pečovala, vždycky ochotna poskytnouti pomoci, sdíleti své srdce — již tenkrát jsi byla vzorem obětavosti a šlechetnosti, tak jako později jsi se stala příkladem nejskvělejší tehdy, když svou mateřskou lásku jsi obětovala svému Synu, přibitému na kříž.

V dnešní den modlím se vroucně za to, abych Tebe, Panno blahoslavená, ve všem následovati mohla, abych u Boha všemohoucího se stala takovým dítětem, jakým Ty jsi byla svým rodičům.

Nechť můj život jest čistý, nevinný, nezkalený vášněmi světa, vždy plný obětavosti pro prospěch mých bližních; ať je navždy zasvěcen službě nejvznešenější: ctíti a milovati Boha, svého Tvůrce a vždy býti připraven, kdykoli bys jej ke své službě ráčil povolati, ó Pane! Dobrotivost, ušlechtilost a obětavost Matky Boží budiž mi vodítkem po veškerých cestách života. Amen.

NA DEN JMÉNA PANNY MARIE

Rozezvučte se, zvony, odějte se v roucha radostná, křesťané, a pějte oslavné písně!

Jak sladce, něhyplně zní to svaté jméno Marie!

Značí lilii bělostnou mezi pannami, růži překrásnou mezi ženami, perlu skvostnou, vyňatou z hlubin mořských . . .

Mezi hlaholy zvonů a chvalozpěvy mísí se vroucí, vřelé prosby k Tobě, Královno nejskromnější, neboť v dnešní den obrací se k Tobě každický, komu tíseň tkví na prsou a jehož srdce přeplněno žádostí.

Vždyť Ty s přímlovkyní nejľaskavější, orodovnicí nejúpěnlivější, Ty neoslyšíš nikoho a žádného nenecháš odejít bez útěchy, byť to byl chudáš nejnuznější, nebo hříšník nejzatvrzelejší.

Den svatého jména Tvého budiž nám nevyčerpatelnou studánkou milosti a božského odpuštění; oroduj za nás, svatá Matko Boží, tam u svého Syna, abychom šťastni a hříchů prosti byli v dnešní den!

Slyš, orodovnice naše, prosby z úst nevinných dítek, veď je ochrannou rukou po stezce života; vyslyš prosby dítek a ukaž jim pravou cestu k spasení, aby žily podle Tvého vznešeného příkladu; neoslyš lkání žen a matek a odvráť od nich chmury zármutku a neštěstí!

Znovu pak zahlaholí zvony zvukem plesavým a chvála nekonečná rozšumí se po veškerém kraji.

Buď zdráva, královno naše, a oroduj za nás pro zásluhy svého Syna Ježíše Krista, Pána našeho! Amen.

LITANIE LORETÁNSKÁ

Kyrie eleison,
 Christe eleison,
 Kyrie eleison,
 Kriste, uslyš nás,
 Kriste, vyslyš nás,
 Otče, s nebes Bože, smiluj se nad námi.
 Synu, Vykupiteli světa, Bože, smiluj se
 nad námi,
 Duše svatý, Bože, smiluj se nad námi,
 Svatá Trojice, jeden Bože, smiluj se nad
 námi,
 Svatá Maria,
 Svatá Boží Rodičko,
 Svatá Panno panen,
 Matko Kristova,
 Matko božské milosti,
 Matko nejčistší,
 Matko nejčistotnější,

}
 oroduj za nás!

Matko neporušená,
Matko neposkvrněná,
Matko přemilá,
Matko předivná,
Matko dobré rady,
Matko Stvořitele,
Matko Spasitele,
Panno nejmodřejší,
Panno ctihodná,
Panno slavná,
Panno mocná,
Panno dobrotivá,
Panno věrná,
Zrcadlo spravedlnosti,
Stolice moudrosti,
Příčino naší radosti,
Nádobo duchovní,
Nádobo počestná,
Nádobo vznešená pobožnosti,
Růže tajemná,

Věže Davidova,
Věže ze slonové kosti,
Dome zlatý,
Archo úmluvy,
Bráno nebeská,
Hvězdo jitřní,
Uzdravení nemocných,
Útočiště hříšníků,
Potěšení zarmoucených,
Pomocnice křesťanů,
Královno andělů,
Královno patriarchů,
Královno proroků,
Královno apoštolů,
Královno mučedníků,
Královno vyznavačů,
Královno panen,
Královno všech svatých,
Královno bez poskvrny hříchu
prvotního počatá,

oroduj za nás!

Královno posvátného růžence,	} oroduj za nás
Královno míru,	
Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, odpusť nám, Pane.	

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa,
uslyš nás, Pane.

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa,
smiluj se nad námi.

Ů. Oroduj za nás, svatá Boží Rodičko.

R. Abychom hodni učinění byli zaslíbení Kristových.

Modleme se:

Uděl nám, služebníkům svým, prosíme, Pane Bože, abychom ze stálého zdraví mysli i těla se těšili a na slavnou přímluvu blahoslavené Marie vždy Pan-ny od nynějšího zármutku byli vysvobozeni a věčné radosti dosáhli. Skrze Krista, Pána našeho. Amen.

Pod ochranu Tvou se utíkáme, svatá Boží Rodičko, prosbami našimi nezhrdej v potřebách našich, ale ode všeho nebezpečenství vysvobod' nás vždycky, ó slavná a požehnaná Panno Maria, paní naše, prostřednice naše, orodovnice naše! Se Synem svým nás smiř, Synu svému nás poroučej, Synu svému nás obětuj!

✠ Oroduj za nás, svatá Boží Rodičko!

R. Abychom hodni učinění byli zaslíbení Kristových.

Pro zásluhy nejblahoslavenější Panny Marie prosíme Tebe, všemohoucí Bože, abys nám ráčil své milosti a přízně popřáti. Dejž, ó Pane, nechť po příkladu Panny Marie svůj život zařídíme, ctnostmi jej vyzdobíme a na její svatou přímluvu Tvoji lásky dosáhneme.

Neodvracej od nás, ó Bože, tváře své, kdy bídou a nedostatkem jsme stíženi,

kdy mysl naši jímá beznadějnost a zoufalství – ukaž nám cestu spásy a vysvobození.

Rač býti soudcem milostivým nad hříchy našimi. Vyslyš naše vroucí lkání a netrestej nás podle zásluhy našich skutků.

Věčný, milosrdný Bože, Ty jsi světlem lásky všem bloudícím ve tmě hříchu, světlem naděje všem vrhajícím se v zoufalství; rač vyslyšeti vroucí modlitbu všech těch, kteří v úzkostech a beznadějnosti své k Tobě volají, a rač jim seslati své smilování a odpuštění pro zásluhy nejblahoslavenější Panny Marie, Matky Boží. Amen.

℣ Odpočinutí věčné dej všem věrným zemřelým, ó Pane!

℞ A světlo věčné ať jim svítí.

℣ Ať odpočívají v pokoji!

℞ Amen.

SALVE REGINA

Zdrávas Královno, Matko milosrdenství, živote, sladkosti a naděje naše, buď zdráva! K Tobě voláme, vyhnaní synové Evy, k Tobě vzdycháme, lkající a plačící v tomto slzavém údolí. I protož, orodovnice naše! obrať k nám své milosrdné oči a Ježíše, který jest požehnaný plod života Tvého, nám po tomto putování ukaž, ó milostivá, ó přívětivá, ó přesladká Panno Maria!

✠ Oroduj za nás, svatá Boží Rodičko!

℞ Abychom hodni učinění byli zaslíbení Kristových.

MODLITBA

K BLAHO SLAVENÉ ANEŽCE

Zaplesala celá země česká, když do skrovného věnce jejích světců a světic bylo zasazeno kvítko krásy nevídané a ceny nevypověditelné, Tvé jméno vznešené, Ty přímluvkyně naše, Ty orodovnice naše, Ty patronko česká, blahosla-vená Anežko!

Dcerou jsouc královskou, pohrdla jsi korunami zlatými, kteréž kladli panovníci mocných říší k nohám Tvým, a vyvolila jsi sobě korunu, která věčně věkův bude zdobit jasné Tvoje skráně a jejíž lesk a záře nepobledne a nezmizí do věčnosti.

Tys sestoupila se stupňů královského trůnu a vešla jsi mezi lid chudý, potřebný a byla jemu dobrodějkou, utěšitelkou a



Všichni svatí, za nás proste

matkou nevyrovnatelnou — slzy vděčnosti posledního žebráka nahradily Tobě lesk a nádheru koruny, z níž často trní vyrůstává, které rozbodá čelo do krve; jeho blahý úsměv byl Tobě odměnou největší a nejmilejší.

Všemohoucí Bůh vyslal Tebe, panno vznešená, v milovanou naši vlast v době, kdy bratrů rodných, nad jejichž kolébku společnou se vznášel znak královský, bratrů Tvých krevních, kmene prosla-veného vzácných ratolestí, svár a zbloudilost hrozila smutnou rouškou zármutku obestříti spokojenost a blaho země — milostivý Bůh učinil Tebe poselkyní své nezměrné dobrotivosti a ústy Tvými vrácen opět mír a vzešla opět láska bratrská v srdce, která jednou pod jedním srdcem mateřským spočívající, násilím sobě od-cizena a od sebe odtržena byla.

Tvůj svatý život byl požehnáním celé české zemi, zdrojem blaha a štěstí, sluncem jasným bez mráčku a stínu, které nám bude svítiti ve všech dobách budoucích.

Od chatrče k chatrči, od vísky k vísce, od města k městu již za žití Tvého, svatá naše patronko, šla zvěst o Tvoji ušlechtilosti a dokonalosti, srdce všech současníků Tvých, jak v rozedraných halenách, tak i vzácných korun nositelů, k Tobě v lásce a úctě pohlížela; od té doby mnohá krutá bouře přešla nad touto zemí a otrásla jí v nejhlubších útrobách, od té doby často zalkala bolně pod tíhou nelítostné zloby a opět rozjasnila svoji tvář a povstala v nové kráse, k novému životu — Tvá sláva, svatá naše orodovnice, v stejném zářila lesku po celá staletí a naše láska k Tobě, svatá naše patronko,

uschována jsou v místě nejbezpečnějším, v našich srdcích, neuhasne a nepomine nikdy, nikdy. Nejkrásnější pomněnky dokonalosti a ušlechtilosti zůstavila jsi, svatá Anežko, dcerám českým k věčnému a horlivému následování, Tys jim ukázala svým svatým životem nejlíbeznější květiny—sedmikrásy, sedmi to ctností sdružených, jejíž lupének každý klíčem jest dosažitelným k otevření brány nebeské.

Ó, vypros u Boha všemohoucího té milosti dcerám české země, aby nadšeně poutí života kráčely podle Tvého vznešeného příkladu, a zbožností, skromností a dobročinností zdobily pout tu pomněnkami líbeznými, nezabudkami a čekanami nejmilejšími.

Ó, vypros dcerám českým té milosti, aby byly statečny v odříkání světských radostí a jedině toužily po blaženosti

nebeské, která nezná ukončení; aby byly zaníceny pravou, obětavou láskou k své rodné vlasti, jí sloužily a milovaly ji ze všech sil svých a aby všude, kde nesvár a různice sídlí, slovem i skutkem rozsévaly shodu a mír.

Ó, žehnej, svatá panno, českým dívkám, žehnej, svatá patronko, českým ženám, aby byly ozdobou své vlasti, radostí svému nebeskému Tvůrci a potěšením všem svým spolubližním.

Ó, žehnej též zeminašich i svých předků a přimlouvej se za ni u Boha všemohoucího, aby ji ušetřiti ráčil od veškeré pohromy, svou dobrotivou rukou chránil kvetoucí její luhy a háje a milostivě střežil i chyšky nejzapomenutější.

Ó, žehnej též národ náš, národ svůj, aby vykvetl z něho květ nejvzácnější, a pomozíž jemu svým orodováním —

ó, oroduj za něj, blažená Anežko, u Toho, jehož slovem dnes žijeme a zítra umíráme, oroduj za svůj národ, aby povstal vždy znovu osvěžen v své síle, vzpružen a omlazen žil statečně a důstojně.

Neopouštěj nás, svatá patronko naše, chraň, střež a opatruj nás v přítomnosti i v budoucnosti. Amen.

MODLITBA K SV. VOJTĚCHU

Tvůj skvělý příklad obětavosti a odhodlanosti, s jakou jsi bojoval proti bludu a nepravosti, Ty skvostný drahokame v koruně českých oslavenců, ó svatý Vojtěše, buď nám vzorem, kdykoli na nás bude dorážeti klam a hřích v jakékoliv podobě.

Tvá andělská trpělivost naplň nás, kdykoli ruka Páně bude zkoušeti naši sílu.

Veden jsa nejšlechetnější snahou, horlivě a s nasazením veškerých svých sil jsi pečoval o blaho a spásu duší svých oveček — a nevděk nejčernější byl Tobě odměnou. Nebylo porozuměno Tvému vznešenému srdci a Tys odešel, zarmoucen v hlubokosti své duše, ze středu těch, kteréž jsi tak nevýslovně miloval.

Šel jsi hlásat evangelium věčné pravdy

národům pohanským, a ti Tvůj draho-
cenný život nelítostně utratili v cizí ne-
hostinné zemi.

Avšak jako se slávou velikou svaté
údy Tvé do rodné vlasti přeneseny byly,
taktéž duši Tvoji přijal slavně Hospodin
a vykázal jí jedno z nejčestnějších míst
po své pravici.

Ó, budiž nám, svatý náš patrone, pří-
mluvcem laskavým u Boha všemohou-
cího, aby odvrátil od naší vlasti veškeré
zlo, které by v podobě nemoci, hladu
a války zničilo kvetoucí její tvář, aby-
chom jeho řízením a podle Tvého sva-
tého příkladu jen mír a pokoj pěstovali
a šířili.

Tvůj strážný duch nechť dlí nad na-
šimi hlavami a ruka Tvá svatá nechť
žehná nám i budoucím. Amen.

MODLITBA

K SV. JANU NEPOMUCKÉMU

Světče náš vznešený, utíkáme se k Tobě v dnešní Tobě zasvěcený den a prosíme Tebe o vznešenou a mocnou Tvoji přímluvu.

Oroduj za nás u Boha Stvořitele, vypros nám klid a mír ve vlasti naší a požehnání mnohonásobné.

Svatý Jene, vyslyš vroucí prosby naše a dejž přímluvou svou sílu nám, abychom věrně plnili své povinnosti, abychom byli zdárnými dítkami rodné naší vlasti a životem čistým, bohabojným zasloužili sobě odměny Otce nebeského.

Provázej nás svojí ochrannou rukou pozemskou poutí života.

Neopouštěj nás v tísní a neštěstí, bu-

diž nám hvězdou spásonosnou, hvězdou důvěry a naděje!

Prosíme Tebe, oroduj za nás, svatý Jene, přimlouvej se za nás a neopouštěj nás!

Všemohoucí, milosrdný Bože, dejž nám na přímluvu patrona našeho, patrona celé země české, své svaté požehnání, nevzdaluj blahodárnou pravici svou od nás po celý život a po jeho ukončení uveď nás milostivě před svoji tvář. Amen.

MODLITBA K SV. PROKOPU

Jak se těším, svatý Prokope, že Tě mohu oslavovati a ctíti týmž jazykem, kterým Ty jsi prosíval Boha všemohoucího za blaho a dobro svých věrných oveček, kteréž jsi tak velice byl miloval.

Obětavým a horlivým jsi byl pastýřem svěřeného sobě stáda, tak jako celý Tvůj život byl řadou skutků šlechetných a vznešených.

Ó, přijmi v tento Tobě zasvěcený den náš vroucí dík za všechny laskavé činy, které jsi prokázal naší vlasti, a zároveň snažnou naši prosbu, aby Tvůj vznešený duch dlel mezi námi a nás k dobrému a spásonosnému povzbuzoval; i když Tvé svaté tělo odpočívá, ať rámě Tvé nám žehná v přítomnosti i v budoucnosti

neviditelně, jako kdysi žehnávalo před očima všech.

Chraň svou mocnou přímluvou náš národ před veškerou zlobou a vypros nám u Ježíše Krista, laskavého pastýře nás všech, aby byl milostivým ve svém soudu, až přijdeme do jeho ovčince klásti účty ze svého časného života.

Budiž, svatý náš patrone, naším orodovníkem a neodvracej od nás nikdy své jasné tváře, dokud k Tobě volati a Tebe prositi budeme v jazyku našich předků. Amen.

MODLITBA K SV. CYRILU A METODĚJI

Vy zářící perly vlasti slovanské, vy její dva dýmantové nejskvostnější!

Váš blahodárný příchod stal se krásným, utěšeným jitem národům, zastřeným hlubokou nocí pohanského bludu; Vaším příchodem jim vzešly paprsky spásy z propasti věčné nevědomosti.

A mladičké to jitro se stalo mohutným, jasným dnem, paprsky skromné hvězdou mocně vzplanuvší po veškerém kraji.

Jakými díky jsme Vám zavázáni, Vy slavní apoštolové! Nejmilejším díkem a odměnou Vám bude, když svaté to učení, které jste nám zvěštovali, hluboko vštípíme ve svá srdce, když budeme vždy dbalí a poslušní přikázání a pravidel,

která jste nám zanechali, a budeme-li vždy neohroženě a směle vyznávat i šířiti pravdu podle Vašeho vznešeného příkladu.

Kolem nás jest ještě mnoho duší, které nepoznali dosud pravého, jediného světla a jimž jen bludičky záře klamné vůdci falešnými bývají a mnoho ještě duší, které tuší spásonosné světlo, jimž však nepravý stud, hrdost, pýcha nebo neznalost pravé cesty brání ho dosáhnouti. — Jaká tu příležitost horlivě následovati Váš příklad, svatí apoštolové, a zvěstovati nevědomým slovo Boží, pochybující utvrzovati ve víře a věřící víc a více síliti!

Ó, vyproste mně u milostivého Boha, abych byla dosti silnou k dosažení pravých prostředků k tomu účelu a dosti trpělivou ve své křesťanské službě.

Žehnejte z hvězdného sídla mému po-

činání, žehnejte všem slovanským národům, aby mír nerušený se mezi nimi zahostil pro věčné časy a svornost, láska mezi nimi zkvétala jako květina nejlíbeznější. Amen.

MODLITBA K SV. LIDMILE

Utíkám se k Tobě, svatá Lidmilo, abych se od Tebe naučila krásným a povznášejícím ctnostem pokory, trpělivosti a zbožnosti.

Knížecí koruna zdobila Tvou hlavu a s jakou andělskou dobrotivostí jsi se skláněla i k nejposlednějšímu ve svém knížetství, aby z Tvé ruky přijal pomoc a útěchu.

S jakou horlivostí jsi bojovala proti přívalu pohanského bludu, jenž hrozil zaplaviti krásnou naši vlast, kolik muk a příkoří jsi vytrpěla pro šlechetnou svoji snahu, až konečně zloba nepřátel dostoupila stupně nejvyššího a sáhla zločinnou rukou po svaté Tvoji hlavě.

Jako sněhobílý beránek trpělivě jsi podala své svaté hrdlo, aby na něm lidská

zbloudilost vykonala děsný čin, jenž navždy bude příšerným písmem zaznamenán v dějinách — i jako zlomená květina žehnala jsi vrahům svým a odpustila.

A jak veliké zásluhy, svatá naše patronko, jsi sobě vydobyla o drahou naši vlast! Tvé žití bylo úrodným, spásonosným deštěm májovým, jímž byla požehnána v tehdejších smutných dobách; Tvůj vznešený příklad přivedl tak mnohé vrtkavé k horlivé službě vlasti a Tvá svatá, mocná přímluva u Boha všemohoucího, u něhož nyní dlíš, odvrátila od našeho národa tak mnohé zlo, jež neviditelně se nad ním vznášelo a přivodila mu požehnaní a přízeň nejsvětější.

Svatá pěstitelko, darovala jsi nám i skvostnou perlu, které jsi dodala lesku a svitu moudrým a rozumným vychová-

váním, perlu drahocennou svatého patrona našeho, svatého Václava, svého vnuka.

Nauč mne, svatá Lidmilo, ctnosti pokory a trpělivosti, abych snášela radostně příkoří i nebezpečí největší pro svatou naši víru, abych odpouštěla ochotně nepřátelům, byť i byli mými nejhoršími škůdci, nauč mne znáti pravou lásku k vlasti, abych se jí mohla státi prospěšnou a užitečnou, nauč mne podle svého svatého příkladu též působiti na mysl a srdce jiných a je poučovati o lásce a milosti Boží.

Žehnej naší drahé vlasti, o jejíž zdar a blaho jsi tolik pečovala, pro jejíž trůn jsi připravila knížete, jehož jméno nikdy nejen z našich dějin, ale ani z našich srdcí nevymizí. Žehnej svému osiřelému národu, jenž k Tobě, matce své, se utíká,

kdykoli jej tísní ruka nepřítivá. Tvůj
strážný duch vznášej se nad zemí naší
a nosiž naše prosby ke králi všech králů,
k otci všech národů. Amen.

MODLITBA K SV. VÁCLAVU

Ó, rozpomeň se na své plémě, svatý Václave, a nedej zahynouti nám i budoucím!

Touto vřelou, snažnou prosbou vítám Tvoji slavnost a touto modlitbou se k Tobě, svatý patrone, v dnešní den obracejí všechna křesťanská srdce slovanská. Jak jsme šťastni, že Tebe nám dobrotivý Bůh za svatého patrona dáti ráčil — Tys v hávu knížecím byl nejpokornějším služebníkem krále, jehož podnožím jest zeměkoule a jehož pláštěm hvězdy nebeské; Tys knížecího trůnu byl skvělou ozdobou! Jak často jsi sestoupil s jeho stupňů a rozséval v obydlí chudoby a nouze símě dobrotivosti a milosrdenství; ponížil jsi se z lásky k milovanému národu a podal ruku k smíru, abys odvrátil od

svých drahých zhoubu a marné krveprolévání.

Tobě byl spravedlivý život, ryzí a upřímné srdce pravým šlechtictvím a cennější nad urozenost rodovou; Tys byl andělem míru naší vlasti a Tebou jí vzešlo požehnání nevypověditelné; a proto, svatý Václave, s důvěrou se k Tobě utíkají v dnešní den věrní poddaní, dítky sirotky, a volají z hlubin svých srdcí: Vévodo České země, svatý náš patrone, neopouštěj nás i budoucích a oroduj za nás!

Nechť zavlaje nad námi, prosíme Tebe, vítězný Tvůj praporec a připomíná nám Tvůj ctnostný, bezúhonný život, abychom ho věrně následovali, nechť vznítí v našich srdcích plamennou lásku k vlasti, aby vzplála mohutně po široších krajích slovanských, nechť se seřadíme pod jeho štítem a v lásce bratrské, ve svor-

nosti a v dokonalém míru staneme se neohroženými obhájci a obránci jejich svatých práv.

Oroduj za nás, svatý vévodo, a vypros u ochránce všech vlastí, Boha všemohoucího, svaté požehnání své rodné zemi, vypros jí míru a pokoje, úrody jejím polím a nivám, jejichž plody jsi připravoval jemu k Nejsvětější oběti; chraň svůj národ, aby nepřestal žítí, nýbrž sílil a mohutněl vždy víc a více v spravedlnosti a moudrosti.

Jako řeky a lesů šumění zahlaholí k Tobě díkůplný jeho ples a radostně se k nebi vznese: „Hospodine, pomiluj ny!“ Amen.

LITANIE O SV. PATRONECH ČESKÝCH

Pane, smiluj se nad námi!

Kriste, smiluj se nad námi!

Pane, smiluj se nad námi!

Kriste, uslyš nás!

Kriste, vyslyš nás!

Otče, s nebes Bože, smiluj se nad námi!

Synu, Vykupiteli světa, Bože, smiluj se
nad námi!

Duše svatý, Bože, smiluj se nad námi!

Svatá Trojice, jeden věčný Bože, smiluj
se nad námi!

Svatá Maria,

Svatá Boží Rodičko,

Svatá Panno panen,

Svatý Josefe,

Svatý Vojtěše,

Svatý Jene,

oroduj za nás!

Svatý Víte,	}	oroďuj za nás!
Svatý Václave,		
Svatý Zikmunde,		
Svatí Kosmo a Damiane,		
Svatí Benedikte s bratřími,		
Svatí Cyrile a Metode,		
Svatý Norberte,		
Svatý Prokope,		
Svatá Lidmilo,		
Blahoslavená Anežko,		
Všichni svatí patronové vlasti naší,	}	
Všichni svatí a světice Boží, přimlou-		
vejte se za nás!		
Milostiv nám buď! Odpusť nám,		
Pane!		

Milostiv nám buď! Uslyš nás, Pane!

Ode všeho zlého,	}	vysvobod nás, Pane!
Ode všeho hříchu,		
Od náhlé a nenadálé smrti,		
Od zatvrzelosti srdce,		

Od špatné pověsti,
 Od zanedbávání tvých vnuknutí,
 Od nesvornosti, nenávisti a všeliké
 zlé vůle,

Od nebezpečného odkládání pokání,
 Od neduhů duše i těla,
 Od marnosti tohoto světa,
 Od pohrdání vírou zděděnou,
 Od nehodného přijímání Těla Kris-
 tova,

Od úkladů ďáblových,
 Od zkázy naší mládeže,
 Od náklonnosti nečisté,
 My hříšníci!

Abychom na přímluvu sv. Josefa
 z vyvýšení svaté matky Církve ve
 vlasti naší se radovali,

Abychom na přímluvu sv. Vojtěcha
 dobrými pastýři ke Kristu vedeni
 byli,

vysvobod nás, Pane!

Tě prosíme, uslyš nás!

Abychom na přímluvu sv. Jana k blahoslaveným, kteří jazykem neklesli, připočtení byli,

Abychom na přímluvu sv. Víta nad pokušením zvítězili,

Abychom na přímluvu sv. Václava hojnosti a pokoje v naší zemi dosáhli,

Abychom na přímluvu sv. Zikmunda hříchy své pravou kajícíností smývali,

Abychom na přímluvu sv. Kosmy a Damiana ze zdraví duše i těla se těšili,

Abychom na přímluvu sv. Benedikta s bratřími statkům věčným před časnými přednost dávali,

Abychom na přímluvu sv. Cyrila a Metoda Stolci apoštolskému věrně oddáni byli,

Tě prosíme, uslyš nás!

Abychom na přímluvu sv. Norberta
Nejsv. Svátost zbožně uctívali a
svatě přijímali,

Abychom na přímluvu sv. Prokopa
pokušení ďábelská vždy přemáhali,

Abychom na přímluvu sv. Lidmily
rodiny křesťanskou zbožností po-
svěcovali,

Abychom na přímluvu blahoslavené
Anežky pohrdající rozkošemi
světa kříž ochotně nesli,

Abychom na přímluvu sv. patronů
svých do vlasti nebeské uvedeni
byli,

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa,
odpusť nám Pane!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa,
uslyš nás Pane!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa,
smiluj se nad námi!

Tě prosíme, uslyš nás!

Orodujte za nás, svatí patronové naši, abychom hodni učinění byli zaslíbení Kristových.

Modleme se:

Hospodine, buď nám, služebníkům svým, milostiv pro slavné zásluhy našich patronů Josefa, Vojtěcha, Jana, Víta, Václava, Zikmunda, Kosmy a Damiana, Benedikta s bratřími, Cyrila a Metoda, Norberta, Prokopa, Lidmily a Anežky, abychom byli jejich vroucí a stálou přímluvou vždy uchráněni všeho zlého. Skrze Krista, Pána našeho. Amen.

Dejž, ó Bože, abychom svůj život zařídili podle vznešených a jasných jejich příkladů, nechť v ctnostech je následujeme a jim podobnými se staneme.

Prokaž nám, ó Pane, na přímluvu našich orodovníků, nevýslovné milosrden-

ství své, odpusť nám naše hříchy a promiň milostivě tresty, které si zasloužíme.

Přijmi pokornou modlitbu naši a nech dlíti nad našimi hlavami žehnající svaté své rámě; požehnej polím a rolím, jejichž plody slouží k našemu nasycení, požehnej naší práci, našemu přičinění a snažení. Rosou svého božského požehnání ovlaž naši vlast, prosíme Tebe, hlavně pro zásluhy našich svatých patronů a o-rodovníků — ó, neoslyš, Pane, naše lkání!

Potěš zarmoucené, posilni slabé a požehnej věřící!

Račiž to učiniti, všemohoucí, věčný Bože, pro zásluhy svých svatých a vyvolených a pro zásluhy Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

✠ Duše věrných zemřelých pro milosrdenství Boží ať odpočívají v pokoji.

℟ A světlo věčné ať jim svítí. Amen.

MODLITBA K SV. JOSEFU

Prací a pilností svých rukou živil jsi, svatý pěstouně, svého Stvořitele a Boha.

Byl jsi nejpečlivějším ochráncem jeho útlého dětství, svými rameny jsi chránil božskou tu květinku před každým prudším zavanutím větru.

Avšak dopráno Ti bylo milosti největší: svými ústy směl jsi se dotknouti úst nejsvětějších, do své náruče pojmouti onoho, jehož ruka třímá osudy všech národů, a slyšeti na svém srdci tlukot srdce nejvznešenějšího.

S jakou bezpříkladnou láskou jsi ošetřoval svého chráněnce — jako tatíček nejstarostlivější střeží svého jedináčka, aby ani mráček smutku nezakalil radosti jeho dětinné.

Však bylo Božské pachole Tobě dí-

tětem nejvděčnějším a synáčkem nejposlušnějším, nejvzornějším a nyní povolal Tebe v blízkost svou a Ty se s ním raduješ v říši nadhvězdne.

Ó, přimluv se tam též za mne, svatý Josefe, u Ježíše Krista, Pána našeho, a vypros mi té milosti, abych rodičům a vůdcům svého mládí byla dítětem vděčným a laskavým, abych vzornou se stala svojí pokorou a poslušností a byla jim radostí a berlou podpůrnou tehdy, kdy posněží se jejich drahé hlavy a zeslábnou jejich údy.

Vypros mi též u Boha všemohoucího té milosti, abych dítky své, pakli mne jimi obdařiti ráčí, vychovávala podle Tvého vznešeného příkladu v ctnosti a v pravdě Boží a stala se jim mateří nejpečlivější a nejstarostlivější.

Budiž pak i dítkám mým laskavým

přítelem a vůdcem; kdybych snad v své horlivé snaze umdlela, Tvá svatá ruka je vystříhej před nástrahou, kteréž by jejich nezkušené oko nikdy netušilo.

Vyžádej mi, svatý orodovníku, té milosti u Vychovance svého, abych též Bohu Stvořiteli se stala dítětem milým, abych vždy s radostí plnila jeho přikázání, jej milovala z celého srdce a z celé duše své. Tak vyplním své povinnosti jako horlivá křesťanka, jako zdárná, vděčná dcera i matka dobrá a milující a jednou se shledám s Tebou a Kristem Ježíšem v sídle věčné radosti. Amen.

LITANIE K SV. JOSEFU

(Odpustky 5 let.)

Pane, smiluj se nad námi!

Kriste, smiluj se nad námi!

Pane, smiluj se nad námi!

Kriste, uslyš nás!

Kriste, vyslyš nás!

Otče, s nebes Bože, smiluj se nad námi!

Synu, Vykupiteli světa, Bože, smiluj se nad námi!

Duše Svatý, Bože, smiluj se nad námi!

Svatá Trojice, jeden Bože, smiluj se nad námi!

Svatá Maria,

Svatý Josefe,

Slavný potomku Davidův,

Světlo patriarchů,

Snoubenče Boží Rodičky,

Cudný ochránce přesvaté Panny,

oroduj za nás!

Pěstoune Syna Božího,
Bedlivý strážce Kristův,
Hlavo svaté Rodiny,
Josefe nejspravedlivější,
Josefe nejčistotnější,
Josefe nejmodřejší,
Josefe nejstatečnější,
Josefe nejposlušnější,
Josefe nejvěrnější,
Zrcadlo trpělivosti,
Milovníku chudoby,
Vzore dělníků,
Ozdobo života domácího,
Ochránce panen,
Oporo rodin,
Útěcho ubohých,
Naděje nemocných,
Patrone umírajících,
Postrachu zlých duchů,
Záštito Církve svaté,

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa,
odpusť nám, Pane!

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa,
vyslyš nás, Pane!

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa,
smiluj se nad námi!

Ů Ustanovil ho pánem domu svého.

Rꝫ A knížetem všeho statku svého.

Modleme se:

Bože, který jsi v nevýslovné prozřetelnosti ráčil vyvoliti svatého Josefa za snoubence nejsvětější Rodičky své: dej, prosíme, abychom zasloužili si míti přímělcem v nebesích toho, jehož uctíváme na zemi jako ochránce. Jenž jsi živ a kraluješ na věky věkův. Amen.

MODLITBA K SV. ALOISU

Již v nejútlejším mém dětství rodičové a vůdcové mého mládí za vzor čistoty a nevinnosti Tebe mi uváděli, svatý Aloisi.

Andělskou Tvou dokonalost, sněhovou nevinu a čistotu Tvé duše vštěpovali do mladého a chápavého srdečka — a já v dětinské prostotě Tvůj spanilý obraz, svatý mládenče, tak pevně umísťtila ve svém srdci, že i nyní, kdy blažená léta dětská dávno uletěla, povždy se objevíš před mým zrakem, kdykoli odvěký pokušitel hrozí poskvrniti panenství mé duše. Jako bývá umdlenému poutníku v poušti nehostinné drahou každá krůpěj občerstvující rosy, tak i mně, umdlené vírem světa, nebeskou vláhou jest popatření na Tvou nevinnost a dokonalost.

Přimluv se za mne u Ježíše Krista, Pána našeho, mládenče svatý, abych po celý svůj život podle Tvého příkladu byla dbalá čistoty a neviny své duše, abych, nadána silou a moudrostí, nikdy jedovatým dechem vášně neposkvrnila jejího panenství.

Nechť mám vždy na zřeteli svou nesmrtelnou budoucnost a za velikou lásku Božskou, která mi nesmrtelnost dala, ať připravím dík Bohu Stvořiteli, že svůj časný život učiním ctnostmi a spravedlností dražším nad rubín, kterýž, byť i nej-cennějším byl, lze přece koupiti, a nevinností a neposkvrněností svého srdce bělostnějším nad květ lilie, která v rouše nejsněžnějším rukou nelítostnou často urvána, ztratí úběl svůj a uvadne.

K tomu mi dopomáhej, svatý Aloisi, mocnou svojí přimluvou; Tvůj obraz

nejčistší ať se vždy vznáší přede mnou, skutky Tvé a Tvůj život ať vždy jsou příkladem skutkům i životu mému.

Stanu se pak Tobě podobnou a shledám se jednou s Tebou u věčném radování.

K tomu mně budiž nápomocen Bůh Otec, Bůh Syn i Duch Svatý. Amen.

MODLITBA

K SV. JANU KŘTITELI

Tvou svatou rukou přijal křest náš nejsvětější Stvořitel a Vykupitel. Ve své veliké pokoře a uctivosti jsi se zdráhal vykonati posvátný tento obřad, Tvá šlechetná mysl nechtěla připustiti, aby Tvou rukou byl křtěn ten, jehož krví, jak předpověděno a vyplněno, bylo očištěno od hříchu všechno lidstvo. Ty, osamělý poutník, oděný rouchem ze srsti a kůže velbloudí, živící se kobyilkami a lesním medem — stal jsi se předchůdcem a hlasatelem Ježíše Krista, kterýž konečně i z Tvé ruky přijal obrazně své Božské poslání.

„Já nejsem Kristus, ale po mně přijde ten, jemuž nejsem hoden rozvázati řemínky u obuvi jeho“, tak jsi pravil k zástupům a připravoval zvěstováním slo-

va Božího cestu vytouženému Mesiáši. Když pak přišel, hluboko jsi sklonil svoji šíji, chtěje se státí služebníkem jeho nejposlednějším. Neobsáhlá láska Kristova povznesla Tě však k úkolu nejčestnějšímu.

Ó všemohoucí, věčný Bože, rač mi dáti té milosti, abych vždy v nejhlubší pokoře a oddanosti Tobě mohla sloužiti, abych nepoznala nikdy pýchy a hrdosti a vždy byla jenom skromnou a pevně doufající. I ve své skromnosti mohu podle příkladu svatého Jana Křtitele býti činnou, mohu své srdce zušlechťovati, ducha cvičiti v povinnostech a svým bližním prokazovati služby křesťanské lásky.

Ty mne najdeš, Stvořiteli můj, i kdybych byla skryta v kraji nejpustším a nejzapomenutějším, kam se bojí vkročit noha lidská, i kdybych byla oděna šatem

největší chudoby, okolo které kráčívají lidé nevšímavě, bez soucitu – jenom když zachovám lásku k Tobě a nepokalím ry-
zosti své duše. Ty mně poskytněš pří-
bytku, ó Pane, kde denně uvidím Tvou
tvář a kde budu nasycena požítkem nej-
skvostnějším: Tvé milosti a věčné lásky!
Toho abych dosáhla, oroduj a pros za
mne, miláčku Boží, svatý Jene Křtiteli!
Amen.

MODLITBA K SV. ANNĚ

Jakou matičkou vzornou byla jsi, svatá Anno, když jsi vypěstovala dceru jako poupě andělské, kteréž vřelým slunce zážehem, milostí a láskou Boží se rozvilo v růži nejkrásnější, z níž nám vypučel nejlíbeznější květ.

Tys tušila ve své dceři Božské určení, a proto jsi vychovávala svého jedináčka s veškerou láskou, jíž Tvé šlechetné srdce bylo schopno, aby též ona se stala důstojnou mateří Toho, jenž sestoupil se svých výšin, aby svatým tělem svým a drahou cennou krví se stal obětí za naše viny.

A jako v Tobě ctím a velebím pečlivou a láskyplnou matku, svatá naše přímlyvkyně, tak Tě obdivuji též jako vzornou a úctyhodnou manželku, jakou jsi byla svému choti Jáchymovi— vždy poslušná,

oddaná, plná obětavosti a šlechtnosti, stala jsi se skvoucím příkladem všem ženám.

Učiň mne podobnou blahoslavené své dceři, matko svatá, abych svoje rodiče vždy tak vřele ctíla a milovala, jako ona Tebe v lásce a úctě měla, abych se stala tak čistou a ctnostnou, že by můj život byl pln bohabojnosti a dobrých skutků; nauč mne, svatá vychovatelko, býti dokonalou též ve ctnostech, ve kterých Tys vynikala: pakli vůle Boží ustanoví, že sdruží můj život s manželem, abych byla chotí trpělivou a snášelivou, a požehná-li spojení naše dítkami, abych je co nejrozumněji vychovávala a jim v útlá srdcečka kladla pravdivou zbožnost, nelíčenou vděčnost a ryzí lásku k Bohu všemohoucímu i ke všem spolubližním.

K tomu mne posiluj a dopomáhej mi svou svatou přímluvou u Boha Otce, Boha Syna, i Ducha Svatého, jenž jest živ a kraluje na věky věkův. Amen.

MODLITBA K SV. ALŽBĚTĚ

Uprostřed zástupu hříšného lidu žila jsi, svatá Alžběto, se svým chotěm Zachariášem ctnostně a bez úhony, vynikajíc nade všechny svou hlubokou zbožností tak, jako zastiňuje květina vůni dýšící všechny své družky, byť i byly oděny barvami čarokrásnými, jestliže pozbyly své vůně.

Tvá pevná víra a nezvratná důvěra v lásku Boží byly Hospodinu vůní nejpríjemnější.

Tobě a Tvému manželovi bylo smutno v osamělosti, toužila jsi přivínouti na své milující srdce mladičké, nevinné srdečko, vzdělávati je, šlechtiti a pěstovati jako nejzamilovanější květinku, hladiti hebounké vlásky milovaného dítěte, potěšiti se s ním a zaradovati; zdálo se však,

že neslyší Hospodin Tvých vřelých proseb a nechá Tvé vroucí přání nevyplněno — tak se zdálo všem, i Tvému manželu, jen Tys v nitru své duše nepřestala věřiti v lásku Boží.

A bohatě odměnil Bůh víru Tvou — neboť Tvůj syn veliký byl před Pánem, již před svým narozením naplněn Duchem Svatým, stal se předchůdcem a hlasatelem Syna Božího, Ježíše Krista.

Vypros mně, svatá teto matky Boží, u Boha, Pána našeho, té milosti, abych i já mezi hříšnými zůstala čista a spravedlivá, aby ctnost má se zaskvěla leskem večernice, před níž všechny ostatní ustupují, abych tak pevnou a nezvratnou byla ve své víře, jako mocně vzdoruje statný strom útokům větru a bouře. Ovšem, klesá i on mnohdy násilím; i já sama o sobě jsem slabá; bude mne však

sílití Ten, jehož ruka staví nebetyčné hory
a řítí je v propasti, oč marně větry s bouří
po staletí bojovaly. Bude-li můj život
vpravdě zbožným a vzorným, shledám
se s Tebou a s celou svatou rodinou
v sídle věčné blaženosti. Amen.

MODLITBA K SV. BARBOŘE

Přicházím k Tobě, mučednice Páně, abych se posilnila ve své víře, rozšířila svoji naději a rozmnožila svoji lásku.

Budiž mi vzorem andělské trpělivosti, svatá Barboro! Když si představím, jaké nevýslovné trápení a mučení jsi musela vytrpěti jedině proto, že jsi hájila svatou pravdu a ctnost, musím se zardítí studem, že jsem tak chabou a nestatečnou ve vykonávání svých povinností, za které mne jen radost očekává, a já jich přece neplním!

Tvé svaté tělo krvácelo, ač jsi ničeho nezavinila, Tvůj život byl nevinný a čistý jako ptáče, které volně letí k nebesům a tam pěje tklivou píseň k oslavě Hospodínově. Než vznešená Tvoje duše vzlétla k Bohu, muselo drahé Tvé tělo přetrpěti-

muka, na která když duše vzpomene, zachvěje se v nejhlubších útrobách a okolnou slzou zaleje.

Kéž mi vždy tane na mysli Tvé svaté umučené tělo, kdykoli v zoufalství budu hořekovati; nechť ve mně vzbudí mocnou víru v milosrdenství Boží a vznítí ve mně pevnou naději, že tak jako Tebe, svatá mučednice, vyvedl Bůh Hospodin z bolestného trápení a obdařil blažeností nebeskou, též mne vysvobodí z mého zoufalství a mou bolest časnou odplatí radostí nepomíjející. Nechť rozže v mém srdci jasný plamen neuhasínající lásky k trpiteli nejsvětějšímu, jenž napjal své nahé, svaté údy na dřevo kříže a nechal je vztyčiti k nebesům na hoře Kalvarii.

Svůj časný život okrášlím vírou, láskou a nadějí a budu se tak připravovati

k životu věčnému, kteréhož abych dosáhla, buď mně nápomocna svou mocnou, svatou přímluvou, mučednice Boží, svatá Barboro! Amen.

NA SLAVNOST VŠECH SVATÝCH

Kolik kvítí na zemi a hvězd na nebi,
tolik jmen vznešených a posvěcených!

A každé z nich září leskem dokonalým, úplným. Před duší mou mihnou se
v letu velebné jejich postavy.

Zřím zde mezi nimi panny i matky,
manželky i vdovy, v rouchu žebráckém
i hlavy korunou zdobené; vidím udatné
bojovníky, kteří v hájení víry krev svou
obětovali, i vyznavače, kteří horlivě a
s nasazením vlastního života svaté evangelium hlásali.

Všichni ti, jichž množství nespočetné,
skvějí se nyní odleskem velebné záře Bo-
ha Stvořitele, jehož tvář denně spatřují.

A čím si vydobyli této největší milosti?

Ó, stačí jen připamatovati si vaše živo-
topisy, vaše bezúhonné žití, plné ctností

a horlivosti, a pak vaše nevypověditelné utrpení a mučednictví, které jste často vytrpěli pro svou pravdu a své přesvědčení — tu se nám oči naplní slzami a srdce se zachvěje bolestí.

Vy jste statečně bojovali boj božského s časným a zvítězili jste : tím jste dosáhli palmy oslavy.

Není hříchu, kterýž by nebyl podlehl vaší moci, není muky, kteráž by byla minula vaše svatá těla a se rtů vašich reptání nebo nespokojenost vyloudila — avšak každíčkou ctnost jste upevnili do věnců své oslavy a pro každý možný obrat života jste nám zanechali vznešený, důstojný příklad.

Vaše těla byla z téže hmoty, jako jest moje, byli jste lidmi, jako jsem já — ó, kéž bych vás mohla dostihnouti ve vaší výši !

Kéž bych mohla svůj život tak upravit, aby byl podoben vašemu!

Protož vás prosím v dnešní váš slavný den, vy všichni svatí a světice Boží, račtež mně býti nápomocni svou svatou přímluvou, abych vždy dobré milovala a šlechetné činila, abych celičké své srdce láskou k Bohu plnila a podle všech svých sil byla ochotna chrániti a hájiti pravdu a víru božskou v každé okolnosti života. Nechť povždy ovládá ducha mého vaše andělská dobrotivost, vaše hrdinná statečnost a zmužilost.

Též vás, naši čeští patronové, jejichž ústa mojí mateřštinou se modlívala, jejichž ochranná ruka tuto zemi posud chránila a střežila, vroucně prosím v dnešní den, abyste v žehnání svém svatém setrvali a jí vyprosili přízně u Toho, jenž má ve svých rukou osudy národů celého

světa. Přijměte vřelou moji modlitbu a orodujte za mne, orodujte za nás všechny u Boha všemohoucího, pro zásluhy Syna jeho Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

LITANIE KE VŠEM SVATÝM

Kyrie eleison.

Christe eleison.

Kyrie eleison.

Kriste, uslyš nás.

Kriste, vyslyš nás.

Otče, s nebes Bože,

Synu, Vykupiteli světa, Bože,

Duchu Svatý, Bože,

Svatá Trojice, jeden Bože,

Svatá Maria,

Svatá Boží Rodičko,

Svatá Panno panen,

Svatý Michaeli,

Svatý Gabrieli,

Svatý Rafaeli,

Všickni svatí andělové a archan-
dělové,

smiluj se
nad námi!

oroďuj(te) za nás!

Všickni svatí blahoslavených
 duchů řádové,
Svatý Jene Křtiteli,
Svatý Josefe,
Všickni svatí patriarchové
 a proroci,
Svatý Petře,
Svatý Pavle,
Svatý Ondřeji,
Svatý Jakube,
Svatý Jene,
Svatý Tomáši,
Svatý Jakube,
Svatý Filipe,
Svatý Bartoloměji,
Svatý Matouši,
Svatý Šimone,
Svatý Tadeáši,
Svatý Matěji,
Svatý Barnabáši,

Svatý Lukáši,
Svatý Marku,
Všickni svatí apoštolové a evan-
gelisté,
Všickni svatí učedníci Páně,
Všecka svatá neviňátka,
Svatý Štěpáne,
Svatý Vavřinče,
Svatý Vincenci,
Svatý Fabiáne a Šebestiáne,
Svatý Jene a Pavle,
Svatí Kosmo a Damiáne,
Svatí Gervasi a Protasi,
Všickni svatí mučedníci,
Svatý Silvestře,
Svatý Řehoři,
Svatý Ambroži,
Svatý Augustine,
Svatý Jeronyme,
Svatý Martine,

oroduj(te) za nás!

Svatý Mikuláši,
Všickni svatí biskupové a vy-
znavači,
Všickni svatí učitelové církevní,
Svatý Antoníne,
Svatý Benedikte,
Svatý Bernarde,
Svatý Dominiku,
Svatý Františku,
Všickni svatí kněží a jáhnové,
Všickni svatí mniši a poustevníci,
Svatá Maří Magdaleno,
Svatá Agato,
Svatá Lucie,
Svatá Anežko,
Svatá Cecilie,
Svatá Kateřino,
Svatá Anastazie,
Všecky svaté panny a vdovy,
Všickni svatí a světice Boží,

oroduj(te) za nás!

Milostiv nám buď, odpusť nám, Pane!
Milostiv nám buď, vyslyš nás, Pane!
Ode všeho zlého,
Od všelikého hříchu,
Od hněvu svého,
Od náhlé a nenadálé smrti,
Od úkladů ďábelských,
Od hněvu a nenávisti i ode vší zlé
vůle,
Od ducha smilného,
Od blesku a bouře,
Od metly zemětřesení,
Od moru, hladu a války,
Od věčné smrti,
Skrze tajemství svatého vtělení
svého,
Skrze příchod svůj,
Skrze narození své,
Skrze křest a svatý půst svůj,
Skrze kříž a umučení své,

vysvobod nás, Pane!

Skrze smrt a pohřeb svůj,
 Skrze svaté vzkříšení své,
 Skrze divuplné nanebevstoupení své,
 Skrze příchod Utěšitele Ducha

Svatého,
 V den soudný,
 My hříšníci,
 Abys nám odpustil,
 Abys nám byl milostiv,
 Abys nás k pravému pokání přivésti
 ráčil,

Abys svou svatou Církev spravovati
 a zachovati ráčil,

Abys náměstka apoštolského a veš-
 keré církevní řády ve svatém ná-
 boženství zachovati ráčil,

Abys nepřátele svaté Církve pokořiti
 ráčil,

Abys králům a knížatům křesťanským
 pokoj a pravou svornost dáti ráčil,

vysvobod nás, Pane!

Tě prosíme, uslyš nás!

Abys všemu lidu křesťanskému pokoj
a jednotu uděliti ráčil,
Abys všechny bloudící k jednotě Cír-
kve zpět povolati a veškeré nevěřící
ke světlu evangelia přivésti ráčil,
Abys nás samých ve svaté službě své
posilniti a zachovati ráčil,
Abys mysli naše k nebeským žádo-
stem pozdvihl,
Abys všem dobrodincům našim věč-
nými statky odplatil,
Abys duše naše, bratří, příbuzných
a dobrodinců od věčného zahynutí
vytrhl,
Abys úrodu zemskou dáti a zacho-
vati ráčil,
Abys všem věrným zemřelým odpo-
činutí věčné dáti ráčil,
Abys nás vyslyšeti ráčil,
Synu Boží,

Tě prosíme, uslyš nás!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa,
odpusť nám, Pane!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa,
vyslyš nás, Pane!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa,
smiluj se nad námi!

Kriste uslyš nás!

Kriste vyslyš nás!

Kyrie eleison.

Christe eleison.

Kyrie eleison.

Otče náš . . .

Ů A neuvoď nás v pokušení.

Ṛ Ale zbav nás od zlého.

Žalm 69.

Bože, ku pomoci mé vzezři, Hospodine,
ku pomoci mé pospěš.

Ať se zahanbí a zastydí, kteří hledají duše
mé.

Zpět se obrátí a zastydí se, kteří žádají mi zlého.

Ať se odvrátí ihned zahanbeni jsouce, kteříž se mi posmívají.

Ať se veselí a radují se v tobě všichni, kteří hledají tebe a ať říkají vždycky : Veleben budiž Hospodin, kteříž milují spasení tvé.

Já pak nuzný a chudý jsem, Bože, pomозиž mi.

Spomocník můj a vysvoboditel můj jsi ty, Hospodine, neprodlévej.

Sláva Otci i Synu i Duchu Svatému : jakož bylo na počátku, i nyní, i vždycky a na věky věkův. Amen.

✠ Spas služebníky své.

R. Bože můj, doufající v tebe.

✠ Budiž nám, Pane, věží mocnou.

R. Před nepřítelem.

✠ Nic neprospívej nepřítel nad námi.

R_p A syn nepravosti neuškodíš nám.

Ů Pane, nikoli dle hříchů našich učiniž nám.

R_p Aniž dle nepravostí našich odplacuj nám.

Ů Modleme se za nejvyššího biskupa našeho N.

R_p Hospodin zachovejž a obživiž ho, a blahoslavena učiň ho na zemi, a nevydávej ho v ruce nepřátel jeho.

Ů Modleme se za dobrodince naše.

R_p Odplatiti račiž, Pane, všem dobře nám činícím pro jméno tvé životem věčným. Amen.

Ů Modleme se za věrné zemřelé.

R_p Odpočinutí věčné dej jim, Pane, a světlo věčné ať jim svítí.

Ů Ať odpočívají v pokoji.

R_p Amen.

Ů Za bratry naše nepřítomné.

R_x Spaseny učiň služebníky své, Bože můj, doufající v tebe.

Ů Sešli jim pomoc se svatyně.

R_x A se Sionu ostříhej jich.

Ů Pane, vyslyš modlitbu mou.

R_x A volání mé k tobě přijď.

Ů Pán s vámi (říká jen kněz).

R_x I s duchem tvým.

Modleme se :

Bože, kterému smilovati se vždycky a odpouštětivlastněpřináleží; přijmi modlitbu naši, aby nás i všechny služebníky Tvé, které hříchů vazby tisknou, smilování dobrotivosti Tvé milostivě rozvázalo.

Uslyš, prosíme, Pane, pokorné prosby a chválícím Tebe odpusť hříchy, abychom i milostivého odpuštění i pokoje dojít mohli.

Nevýslovné milosrdenství Tvé, Hos-

podine, laskavě nám prokaž a nás i hří-
chů všech zprošť, i od zasloužené pokuty
vysvobod.

Bože, jenž hříchem rozhněván, poká-
ním ukojen býváš: shlédni na modlitbu
svého zkroušeného lidu a odvrát metlu
svého hněvu, který jsme zasloužili pro
hříchy naše.

Všemohoucí věčný Bože, smiluj se nad
služebníkem svým, nejvyšším biskupem
naším N. a spravuj ho podle dobroti-
vosti své k cestě věčného spasení: aby
milostí Tvou věci Tobě líbezných vy-
hledával a se vší snaživostí vykonával.

Bože, od kterého svaté žádosti, pravé
rady a spravedliví skutkové pocházejí,
dej služebníkům svým ten pokoj, kte-
rého svět dáti nemůže: aby i srdce naše
k plnění Tvých přikázání byla oddána
i po odvrácení strachu nepřátelského ča-

sové naši v ochraně Tvé byli pokojní.

Zapal ohněm Svatého Ducha ledví i srdce naše, Pane, abychom Tobě neposkvrněným tělem sloužili a čistým srdcem se zalíbili.

Bože, všech věrných Stvořiteli a Vykupiteli, duším služebníků a služebnic svých odpuštění všech hříchů rač dáti, aby prominutí, kterého vždycky žádali, pokornými prosbami dojíti mohli.

Činy naše, prosíme, Pane, milostí svou předcházej a pomocí svou proved, aby všecky naše modlitby a skutky Tebou vždycky počínaly a Tebou počaty se konávaly.

Všemohoucí věčný Bože, jenž nad živými i mrtvými panuješ a nade všemi se smilováváš, které v pravé víře a skutcích za své uznáváš: Tebe pokorně prosíme, aby všichni ti, za které jsme prosby vy-

lévati si umínili a které buď tento nynější věk ještě v těle zdržuje, aneb budoucí již od těla vysvobozené přijal, na přímlovu všech Tvých svatých z dobroty milosti Tvé všech hříchů svých odpuštění dojíti mohli.

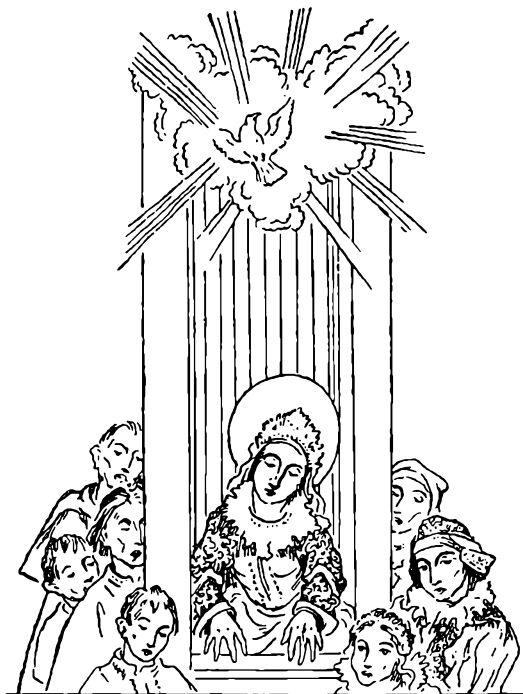
Skrze Pána našeho, Ježíše Krista, Syna Tvého, jenž s Tebou živ jest a kraluje v jednotě Ducha Svatého, Bůh po všecky věky věkův. Amen.

✠ Vyslyš nás všemohoucí a milosrdný Hospodin.

R_p Amen.

✠ A duše všech věrných zemřelých skrze milosrdenství Boží odpočiňtež v pokoji.

R_p Amen.



45

Zpívajíce a hrajíce ve svém srdci Pánu

MODLITBA PANNY

Skřivánci pějí písňě jásavé, kol kolem
 pučí květ a dýše vůně; kráčím slunným
 jarem života, vedena Tvou svatou ru-
 kou, věčný Bože! Po všecka dětská léta,
 která se již nikdy nenavráť a zapadla
 v minulost, jako vlny řeky v bezednost
 mořskou, vedl jsi mne s otcovskou lás-
 kou a něžností přes úskalí a nebezpečen-
 ství života, až ze slabého děcka Tvým
 přispěním jsem se stala pannou, jako když
 poupě teplým zážehem slunce pukne v rů-
 ži rozvitou. Jaro lidského žití, plničké še-
 velu ptačího, kráslené čarokrásným kví-
 tím, nezabudkami, čekankami a pomněn-
 kami i růží stolistou, vše tak svěží, mla-
 distvé a nám milé, drahé — jitro nastá-
 vajícího dne pouti pozemské, ozářené
 červánky radosti a blaha . . .

Naučil jsi mne, Otče nejlaskavější, znáti ústy rodičů a učitelů mých, že kdy dospělou se stanu, Tvé svaté pomoci co nejvíce zapotřebí míti budu, že mnohdy za nevinným zpěvem skřivánčím skryt bude svůdný a svádějící hlas hříchu, že mnohdy pod květem luzným skrývati se bude šeredný, odporný červ — a proto vznáším k Tobě prosbu svou nejvroucnější, abys i nadále mne střežiti, chrániti a vésti ráčil svou milostivou rukou a nevzdaloval Anděla Strážného od mého boku ani na okamžik.

Ty, drahý Otče můj, stejně budeš ke mně dobrotivým, jako jsi býval k dítěti nedospělému, a s celou svou dětinnou vroucností Tě snažně prosím, abych povzbuzena Tvou milostí, v máji svého života pěla Tobě písně pravé úcty a zbožnosti jako ta ptáčata přítulná, abych Ti

pěstila růže panenské nevinnosti, čistoty a dokonalosti a k nim přidružila líbezné květy oddanosti, pokory a skromnosti, jež pomněnkami byly ve věnci světice čisté, blahoslavené Anežky.

Popřej mně, dobrotivý Bože, té milosti, aby panenství mé duše bylo bezúhonné, čistější nad křišťál a nad sníh bělejší, aby panenství mého srdce ryzejším bylo nad démant a zářivější nad drahokam nej-cennější, abych milou a líbeznou se takto stala Tobě a Tvá ruka aby mne provázela i tehdy, kdy nastane den a večer mého pozemského života. Amen.

MODLITBA NEVĚSTY

Loučím se s drahým svým posavadním domovem a chystám se následovati toho, jehož mi průzřetelnost Tvá, věčný Bože, za chotě ustanovila. Sám Tvůj Syn, Ježíš Kristus, ráčil ustanovit svátost manželství, aby sloučeno bylo dvě srdcí a společné jejich žití aby se stalo tlukotem dvou milujících srdcí slavičích, aby manžel choti byl oporou, jako peň pnoucímu se břečťanu a révě vinné.

Stojím na pomezí dvou velkých dob svého života: tam mé dětství, uplynulé jako potůček hrčivý, milý, nezapomenutelný domov a drahé, neocenitelné hlavy mých rodičů a věrných přátel — a zde rouškou tajemství zakrytá budoucnost, o níž nevím, zda dobré či zlé mi přinese.

Avšak jako mne provázel Strážný Anděl Tvůj po celou dobu mého dětství, mého dívčího a panenského věku, tak mne též neopustí ani v budoucnosti a vroucí moje modlitby v radosti i v žalu bude nositi k Tvému trůnu, Hospodine, a za mne bude Tebe prositi.

Děkuji Ti, dobrotivý Bože, z hlubokosti svého srdce za všechna ta veliká dobrodíní, jimiž jsi mne až podnes v tak hojné míře dařiti ráčil, a prosím Tebe snažně, abys mi odpustil, kdykoliv jsem byla k Tobě nevděčnou a neposlušnou, abys i nyní, kdy rozhoduji nad svým osudem mnoho a mnoholetým, mne zachoval v stejné své lásce, svého milosrdenství mi neodnímal a svou dobrotivostí mne blažiti ráčil.

Spočinuly na mých skráních žehnající ruce mých drahých, i těch, nad jejichž

hroby tráva dávno uvadla, žehnání splynulo na mé čelo a prosím Tebe, Pane Bože, Stvořiteli můj, aby požehnání Tvé svaté rukou kněze dotklo se mé hlavy, posvětilo moji bytost a očistilo yzopem.

Tvé svaté požehnání dodejž mi síly, abych byla svému choti věrnou a oddanou manželkou, abych se mu stala těšícím andělem, kdykoli zármutek zastře jeho tvář, abych byla srdcem a duší našeho manželství, jehož on bude hlavou a duchem.

Posvěť, ó Pane, posvátný náš sňatek svou velebnou přítomností, jakož jsi oblažil svatebčany v Káni Galilejské, a uděl nám své otcovské a božské lásky, jako jsi tehdy první svůj zázrak z veliké lásky své učinil. Tvou láskou vedeni budeme spolu kráčet cestou života jako dvě hrdli-

ček v míru a v lásce, v svornosti a dokonalém štěstí, a Ty budeš průvodcem naším, kdy cesta naše bude růžová, i tehdy, kdy růže opadají a nám jen trní hlodavé zůstane. Amen.

MODLITBA CHOTI

Již posvěcenou rukou kněze na věky spojeno, co nikdy ruka lidská rozloučiti nemá a nemůže.

Věčný Bože! Před Tvým oltářem, před zrakem Tvým vyřkla jsem ona neodvolatelná slova, jimiž jsem manželů svému slíbila věrnost, lásku a poslušnost, dokud duše má mysletí a srdce tlouci nepřestane.

Jsem manželkou — jaké významné slovo! Velikou důstojnost jsi mi udělil, Bože — stanu se horlivou pomocnicí svého chotě, budu jemu upřímnou rádkyní a těšitelkou a jak vznešené jest moje povolání, když svěří mně bytosti drahé, abych je pěstila a vychovávala ke Tvé cti a radosti, ku prospěchu vlasti a svých spolubližných. Dej mně milost, věčný Bože, abych věrně plnila svá předsevzetí,

jež jsem učinila v den našeho sňatku, abych byla svému manželu upřímnou a trpělivou družkou, když starosti a neštěstí na nás oba přikvapí, abych se připravila býti svým dítkám pečlivou a laskavou matkou a tak se ukázala hodnou Tvých velkých dobrodiní a nezměrné Tvé lásky.

Požehnej, ó Bože, našemu domácímu krbu, nechť spokojenost a laskavost v něm mile září, požehnej nám chléb náš vezdejší, jež si budeme dobývati společně prací rukou svých, posvěť náš majetek naše pole a luka a učiň je úrodnými a požehnanými.

Naše srdce opatruj, aby povždy byla čista, prodchnuta hlubokou zbožností, a tak aby se stala naše domácnost útlukem tichého blaha a štěstí, vítaným a milým Tobě příbytkem, jakož i útočiš-

těm všem nuzným a potřebným, jimž rádi a s nelíčenou ochotou budeme poskytovat z Tvého hojného požehnání.

Naše vroucí modlitby se spojí a budou se k Tobě vznášeti na perutích andělů; naše srdce, zanícená láskou k Tobě, se rozepějí v chvalozpěvy a budou pěti do posledního tlukotu. Žehnání Tvé svaté budiž naším pokladem společným a nejdražším. Amen.

MODLITBA MATKY

Marně hledám slova, jimiž bych Tobě,
Bože dobrotivý, vyjádřila svou radost
a svůj dík!

Vložil jsi do mých loktů usměvavé,
drahé robě, jehož očka září nevinností
andělů a růžové rtíky jsou květy nebes-
kými . . .

Jak Ti mám, Pane, děkovati! Svou
rukou mám vypěstovati květinku tu útlou
v ratolest, která by hlásala Tvou slávu,
byla užitečnou rodné vlasti a prospěš-
nou celému lidskému pokolení. Mám vlo-
žiti do něžného srdečka klenoty pravých
ctností, bdíti nad jejich čistotou a stře-
žiti jejich záři, aby jednou se zaskvěly
v plném lesku před Tvojí tváří, před
zrakem našeho národa a před lidmi ce-
lého světa. Já však třtina jsem bez Tvého

příspění a klesla bych umdlená bez Tvé pomoci. Svaté Tvé rámě silnou mně buď oporou, berlou bezpečnou v horlivém mém snažení; obestři mne, Hospodine, svou perutí, kdy síla mé lásky mateřské bude ochabovati, pozvedni mne svou rukou, když v hoři a beznaději budu dlíti ulož svého miláčka, nemocí stíženého, vtiskni do mé pravice berlu ctnosti a šlechtnosti, aby mé dítě, vidouc na mně příklad vzorný, mne následovalo a vřelou, dětinnou láskou se přitulilo k mému srdci.

Tak nevypověditelně blaží šťastnou matku, když miláček kadeřavý ovine své ručinky kolem její šíje a s plnou důvěrou a upřímností vnoří svou duši do duše matčiny a spojí své srdéčko se srdcem roditelky.

Ty lásko věčná! Dej milostivě, abych

slovem i skutkem, bezúhonným a spravedlivým životem a horlivostí neúnavnou ve své lásce mateřské stala se dokonalým vzorem svému dítěti, jako zářila nejšlechetnější láskou mateřskou blahoslavená Panna, jež Tebe pod svým srdcem nosila a jejíž srdce na hoře lidského vykoupení bylo rozbodáno trním nejostřejším.

Jak nevýslovně musela trpěti ta matka nejsvětější, když spatřila drahou hlavu, kterouž ve svém klíně chovávala, ústy svými líbávala, krví smáčenou, drahé ruce a nohy, jež vždy chránívala a střežila před každým ostřejšího kaménku dotknutím, nelítostně probodány a to svaté tělo zbičované a obnažené pněti mezi nebem a zemí . . .

Kořím se v úctě nejhlubší, ve vědomosti své nicoty, před tím svatým pří-

kladem nejvznešenější lásky mateřské! Nechť se vznáší před mojí duší po všechen život můj, nechť působí blahodárně na každý můj čin a každý skutek, abych též v rozhodných okamžicích, jež nastanou v životě mém a mého miláčka, dovedla býti matkou důstojnou a úctyhodnou.

Největší dědictví, cennější nad klenoty a šperky země uložím v srdečko svého dítěte a zůstavím jemu na památku nepomíjející, i když v prach a popel rozpadne se schránka, jež je někdy ve svém nitru chovala — naučím je ctíti a milovati svého Stvořitele, vlast svoji rodnou a vše dobré, vznešené a šlechetné.

K tomu mně budiž nápomocen, velký, všemohoucí Bože, a dopomáhej svou svatou přímluvou, matko nejsvětější, Panno Maria! Amen.

MODLITBA VDOVY

Slza nejpalčivější a nářek nejúpěnlivější nevyrvé více studenému objetí smrti drahého manžela. Povolal jsi jej k sobě, všemohoucí Bože, a mne jsi zde zůstavil osamělou, jako strom v širém poli — jako když prudká vichřice zavěje a vytrhne nelítostně peň i s kořenem, ztroskotává domácí krb společné lásky a na střechu vsadí neštěstí v hávu nejčernějším . . .

Marné jest však moje lkání; proud mých hořkých slz ani křečovitě moje štkání nepronikne tvrdými hroudami země a nevzbudí dřímajícího manžela více k životu — spí tvrdý spánek, z něhož bude probuzen jen voláním andělů v den poslední.

Avšak nezoufám — Tys, věčný Bože, jen dříve jej povolal do sídla věčné bla-

ženosti, Tys dříve jej zprostil všech bolestí a trampot pozemských, a proto nemohu truchliti, když duše jeho jest oblažena, byť i srdce mé touhou a žalem zmíralo.

Nemohu a nebudu truchliti, ale vynasnažím se uctívati památku drahého chotě, a sice tím, když zasvětím všecken svůj vdovský život horlivé a neúnavné službě křesťanské lásky, dobročinnosti a soucitu k svým spolubližním a šlechtění své nesmrtelné duše, aby jednou s duší manželovou se opět spojila v říši nadhvězdne k sňatku věčnému.

Do Tvých rukou otcovských, Bože milostivý, odevzdávám nyní osud svůj. Budiž mi oporou, štítem mým, chraň mne a potěšuj, když na mne, ubohou vdovu, dolehne tíseň a protivenství tohoto světa, posiluj mne v boji proti jeho

útiskům a provázej každý můj krok Strážným svým Andělem. Neopouštěj mne opuštěné, nezapomeň ve své lásce mne osiřelé a přiveď mne po ukončení této pozemské pouti k tomu, jenž byl mým nezapomenutelným průvodcem a druhem. Amen.

Za milým manželem.

Dřímej klidně, choti drahý,
po vezdejší pouti v pokoji!
Až tě Kristus v den vzkříšení vzbudí
a tě k svým věrným připojí.

Žal i hoře mou duši zarmoucenou
u hrobu vždy krutě svírá.
Co však těchou pro mne opuštěnou?
V šťastné shledání má pevná víra!

MODLITBA ZA RODIČE

Cti otce svého i matku svou, aby se ti dobře vedlo na zemi. To slovo každické nechť hluboko se zaryje do mého srdce nejčitelnějším písmem, kteréhož nevymaže ani nejprudší příval zloby a bědy lidské, vichr nejzběsilejších vášní a žádostí světa.

„Cti otce svého i matku svou“ — jak nectíti a nemilovati těch drahých, neoceřitelných bytostí, duší přemilých, jejichž náruč byla vždy tak útulnou a hřející, na jejichž upřímných srdcích bylo tak bezpečně a blaze; jak možno kdy zapomenouti těch očí přelaskavých, rukou plných dobroty a šlechetnosti, jak by bylo možno nepřilnouti s plnou vroucností, jaké je jen lidské srdce schopno, k věrným prsům matičky roditelky a ta-

tíčka živitele a k nim se nepřituliti co nejúže . . . jen srdce supí, odumřelé lásce by to dovedlo a Ty, věčný Bože, dal jsi nám všem holubičí srdce, jehož jest určení: lásku rozsévat a láskou opět lásku opláceti.

Vynasnažím se ze všech sil, abych svým rodičům s Tvým, Pane, přispěním, aspoň částečně oplatila svůj veliký dluh: vrásky, které vybrázdila starost o mé blaho, ruka má zahladí, mozolné pravice ústa moje v úctě zlíbají a na ustaraných hlavách spočine Tvé požehnání Božské mnou vyprošené a vymodlené — budu ctnostnou, vzornou a dokonalou ve svém činnění, a radostí se jim vyjasní vráskovité čelo, upracované ruce se sepnou k věčnému Tobě díkučinění a duše jejich, Tebou žehnaná, zaplesá a zaraduje se.

Ježíši Kriste, Pane můj! Když jsi pněl

za naše hříchy na dřevě kříže mezi nebem a zemí, ani zde jsi nezapomněl své žalem umírající matičky a odkázal ji pod bezpečnou ochranu miláčka svého nejmilejšího; tak jsi nám podal nejvznešenější příklad lásky dětinné; — ó, dej mně též té milosti, abych svým rodičům byla vděčným a milujícím dítětem a nezar-moutila jich nikdy, dokud budu požívati toho blaha, moci se s nimi radovati na zemi.

A i tam, kde všichni budeme jedna rodina a nás všech otcem Ten, jehož jediným pokynem dnes žijeme a zítra jsme prach a popel, nechť jeho milostí jsem nerozlučně sloučena s těmi, které ctíti a milovati nepřestanu do posledního tlukotu svého srdce. Amen.

MODLITBA ZA DÍTKY

Otče nejlaskavější! Příteli dítek největší! Unaven jsa vyučováním a hlásáním evangelia, povolal jsi k sobě dítky, bral je na svůj klín a žehnal jim svatou rukou: „neboť takových jest království nebeské— a kdo přijme toto dítě ve jménu mém, mne, svého Boha, přijal“.

Ó, jak velice Tebe prosím, věčný Bože, abys mým dítkám, jež jsou krví srdce mého, té milosti uděliti ráčil, aby životem ctnostným, bezúhonným a spravedlivým si vydobýly království nebeského; rozněť v jejich srdcích pravou zbožnost ducha a nelíčenou úctu k Tvému svatému náboženství, osvěť jejich rozum, aby poznaly, jak si mají počínati pro blaho své nesmrtelné duše, a dej jim pevnou vůli a vytrvalost, aby vykonaly svá blaho-

nosná předsevzetí se šťastným výsledkem.

Všemohoucí Bože! Na světě není srdci mému nic bližšího, nic dražšího nad mé dítky. Jak mám Tebe prositi, abych ve svá slova vložila všechnu lásku mateřskou a vyprosila jim Tvého požehnání! Ostříhej je svým Andělem Strážným, ne-dej jim pocítiti hlodavé trní na cestě života, ale ozdob ji růžemi a kvítím příjemným. Mně pak popřej síly, abych moudře a rozumně vedla směr jejich vychování, abych vždy v pravé míře udržela svou lásku mateřskou a nikdy přílišnou povolností a shovívavostí nehověla jejich chybám a pokleskům, nové pak abych nevzbuzovala nerozumnou příslostí.

Pak spokojeně budu očekávati večer svého života a radostně uvítám hlas Tvé-

ho anděla smrti, neboť budu moci bezpečně vstoupiti před soudnou Tvoji stolicí a Tobě odevzdati ty, které jsi mně k opatrování a vychování svěřil. K tomu mně dopomáhej svým Božským přispěním, Otče Bože, Synu Bože a Duchu Svatý Bože. Amen.

MODLITBA V STÁŘÍ

Nakloněna jest již moje šíje k lůnu matky země, hlava pokryta sněhovým jíním a síly mého těla ochablé – jen duše má, věčně jará, Tebe, Hospodine, nepřestává ctíti, chváliti a milovati.

Nepřehlednou řadu dobrodiní a důkazů Tvé veliké lásky vidí duše má; dařil jsi mne jimi od mého příchodu na tento svět, po blaženou dobu mého dětství i po celý čas mého uplynulého života. Kolik radostných dnů a krásných okamžiků bylo mně darováno Tvou dobrotivostí, kolika nešťastným lidem jsem setřela slzu bídy a neštěstí Tvým přispěním, kolika zoufalým a zarmouceným jsem přivodila na rty úsměv díků a radosti Tvou pomocí a milost Tvá mne provázela v kroku každickém.

Jak nevýslovně Tobě děkuji, jak velice Tebe ctím a nezměrně Tebe miluji !

Ó, neopouštěj mne též nyní na sklonku mého života, buď berlou mně, podporou, abych neklesla nejen tělem, ani duchem svým ; popřej mi té milosti, abych svou posněženou hlavu úctyhodně a důstojně zachovala až k době, kdy ji položím na podušku v lůžku posledním ; abych již již se traticí síly svého těla využítkovala jedině k ctnostnému a spravedlivému konání a tak učinila večer svého žití krásným, utěšeným večerem letního dne, kdy v míru blaženém se ukládá k spánku radost i žal, chudoba i bohatství, mládí i stáří.

Vždyť spánkem jen bude moje dlení v tmavém hrobě ; Ty mne z něho probudíš, věčný, nesmrtelný Bože, svou láskou osvítiš jeho temnotu a uvedeš mne

ve svou blízkost, kde se shledám opět se svými drahými a nikdy více se s nimi nerozloučím.

Pro zásluhy svého Syna, Ježíše Krista, Pána našeho, popřej mně té milosti a lásky své, Bože všemohoucí. Amen.

MODLITBA V NEMOCI

Mé tělo trpí bolestně, ruka Tvá, Ježíši Kriste, dotkla se mne, zkoušejíc mou sílu – avšak utrpení tělesné mou pevnou víru v Tvoji lásku nezviklá, mou důvěru v Tvoji dobrotu nevyvrátí a mou naději v Tvé smilování neoslabí.

Tys vrátil opět zdraví ženě dvanácte let neduhem stížené pro její nezvratnou a pevnou víru, že dotknutím svatého roucha Tvého bude uzdravena, abys nám všem ukázal, že naše víra v Tvou lásku i chorobné naše duše uzdraví a k blaženosti věčné přivede.

Tvá láska objímá všechny světy, nezapomíná na žebráka jako na nositele koruny, stejně září všem bez rozdílu, a mne jedinou že by oslyšela, mně jediné že by dala utonouti v zármutku a bolu? Hříšná

by to byla pochybnost a malomyslnost, před kterouž pevně uzavru brány svého srdce a kterým nedám přístupu, byť i bolesti trýznily tělo mé sebevíce.

Moudrost Tvá, věčný Bože, jest nevyzpytatelná a nedostihlá Tvá dobrota — já jen zaslouženě stížena jsem Tvým trestem, Hospodine, Bože můj, neboť za všecku Tvou lásku byla jsem k Tobě vždy jen nevděčnou a mé chabé snažení, aspoň částečně ji Tobě oplatiti, rozplynulo se tak často v dým mou liknavostí a nestálostí.

Budiž tato choroba mého těla očistou mojí viny, lázní občerstvující neduhem — zbloudilostí — stíženého mého srdce a moje duše vyjdi uzdravená, čistá jako labuť sněhobílá, milá a zářící jako slunko, kteréž zasvitne po hrozivé bouři.

Opásej mne, Pane, trpělivostí, vírou

a nadějí, aby místo nářků hořekujících vycházelo z mých rtů blahořečení a oslavování Tvojí věčné lásky, pění chorálů důkuplných. K mé hlavě postav svatého anděla, aby mi přispěl, kdyby se Ti zalíbilo mne již povolati v náruč svou, abych byla připravena opustiti tento svět a vyměnití jej za říši Tvých oslavených.

Z hlubin duše své volám k Tobě a prosím Tebe: „Otče, ne má, nýbrž Tvá vůle se staň!“ Amen.

MODLITBA V NEŠTĚSTÍ

Utíkám se k Tobě, všemohoucí, věčný Bože, a volám v úzkosti své: Pane, je-li to vůle Tvá svatá, odejmi kalich hořkosti ode mne!

Temným mrakem zastřela se obloha mého blaha, podupány jsou květy mé spokojenosti a radost má větrem rozváta jako lupení růže osiřelé — mé duše k smrti smutné a zarmoucené; mé srdce stísněno, jako by na něm spočívaly hory odvěké. Kalich hořkosti skoro přetéká. A přece jest moje hoře kapkou jen proti moři Tvé bolesti, stéblem nepatrným proti velikosti Tvého utrpení, Ty, Ježíši Kriste, Spasiteli a Vykupiteli náš!

Tvůj vznešený příklad sílíž mne v trpělivosti a v oddanosti mé ve vůli Otce nejsvětějšího, utvrzuj ve mně nejpevnější

víru v jeho milosrdenství a oživuj neustále moje doufání v jeho brzké a oblažující smilování.

V pokoře nejhlubší a z hlubin stísněné duše úpím k Tobě, Otče, Bože můj: „odejmi ode mne kalich hořkosti“ — avšak je-li to svaté Tvoje určení, trest usouzený za moje viny nebo Tvá zkouška mé síly, v pokoře skláním svoji šíji před Tvou velebností, v prach země kladu srdce své a prosím Tebe: „Pane, staň se vůle Tvá!“

Velikost Tvého milosrdenství a nezměrnost Tvé lásky, Bože, hlásá celý svět, každý tvor a vše Tebou stvořené a já vkládám v lásku Tvou všechno svoje doufání a všechnu svou naději.

Ty roztrhneš a zapudíš temno halící mé blaho, květům mé spokojenosti dáš znovu v nové kráse zkvést, obnovíš

mou radost a nikdy více jí nedáš zaniknouti.

Ó, učiň tak, všemohoucí, věčný Bože, učiň tak ve své nevypověditelné lásce a ve svém neobsáhlém milosrdenství, učiň tak pro zásluhy svého Syna, Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

MODLITBA VE ŠTĚSTÍ

Duše má přichází k Tobě, Stvořiteli a Bože můj, aby vzdala nejvroucnější díky za Tvou dobrotivost a štědrost.

Děkuji Ti, věčný, spravedlivý Bože, z nejskrytějších útrob svého srdce, z nejhlubších hlubin své duše a dík můj zaléhej k Tobě s písní skřivánčí až vysoko k hvězdnatému Tvému sídlu a vznášej se s modlitbami andělů až vysoko ve Tvou blízkost.

Kamkoli jen moje oko pohlédne, všude vidí stopy Tvoje lásky a Tvé dobroty; Tys tak mne blahem spokojenosti obdařil, jako snáší starostlivý tatíček svému miláčku všecko jeho nejmilejší, aby ničeho nechybělo k jeho radosti.

I k prospěchu a blahu svých spolubližních mohu svým štěstím tak mnohou

bolnou slzu v oku zadržeti, tak mnohou bídu a nedostatkem rozjitřenou ránu zaceliti a mnoho zubožených srdcí rozradovati, když budu s nimi sdíleti plody svatého požehnání Tvého.

A s díkem mým se druží díkůčinění mých spolubližních a bude Tobě hudbou nejlíbeznější a dýmem nejvonnějším.

Ó dobrotivý Bože a Pane můj! Rač mi uděliti té milosti, abych nikdy Ti nepřestala býti vděčnou za nesčetná dobrodiní, abych vždy svou vděčnost projevovala v lásce a úctě své k Tobě, v horlivém konání svých křesťanských povinností, v upřímné obětavosti a vřelém soucitu k svým spolubližním.

Račiž mne síliti v tomto šlechetném předsevzetí a nevzdaluj své štědré a dobrotivé ruky ode mne po celý čas mé pozemské pouti. Amen.

MODLITBA
V DEN NAROZENIN

Dnešní den mi opět připomíná velikou Tvoji dobrotivost, věčný Bože, a neobsáhlou Tvoji lásku. Mnoho již zkvetlo a opět odkvetlo od toho okamžiku, kdy jsi mne nedostatečnou a slabou položil do něžného náručí mé matere a po celou tu řadu let jsi mne zahrnoval všemi dary své dobroty v míře nejhojnější. Tys mne vedl přes úskalí a nebezpečnoství pevnou rukou, Tys nesčíslněkrát zadržel mne klesající v propast záhuby a opět znovu mne uvedl do ctnostného života; mnohokrát jsem hřešila proti Tvým přikázáním svou lehkomyšlností; Tys mne vždy odpustil a opět přijal v láskyplnou svou náruč — všude, všude vidím jen Tvoji nezměrnou dobrotivost

a nevyrovnatelnou laskavost. Slovy bych dostatečně nemohla vyjádřiti svůj dík Tobě, Pane a Bože můj, vynasnažím se ukázati svou neskonalou vděčnost svými skutky.

Avšak bez Tvého přispění nemohu sama ničeho učiniti — popřej mi tedy milostivě své pomoci, abych po všechn svůj život vždy byla dosti silnou a moudrou k vykonávání dobrého a šlechetného, abych vždycky rozeznávala bystrým okem pravdu ode lži, ctnost od hříchu, abych vynikala spravedlností v obcování se svými spolubližními, aby mně nejen na letech, ale též na ctnostech a kráse ducha povždy přibývalo.

Uchovej mne též, Otče nejlaskavější, od malomyslnosti, nestálosti a nedostatečnosti, odvráť ode mne faleš, závist a lakomství, učiň mne pevně důvěřující

v Tvé milosrdenství, stálou v naději ve Tvé smilování a dostatečnou vlásce k Tobě a dej dobrotivě, abych byla upřímnou, dobročinnou a bezúhonnou po celý život svůj.

Stanu se tak vzornou křesťankou a Ty se zalíbením budeš na mne pohlížeti, a až vyprší čas mé vezdejší pouti, učiníš její den poslední dnem mého narození pro život věčný, nepomíjející. Amen.

NA DEN PAMÁTKY ZESNULÝCH

Tichá, pohnutlivá jest dnešní slavnost všech věrných dušiček; oči se nám rosí, srdce smutkem obestírá a mysl naše zalétá za drahými, v jejichž náruči nám bývalo tak milo a útulno, a kteří nyní pod studeným drnem pokojně spí.

Přicházíváme k hrobům svých miláčků, rovy krášíme kvítím a k Bohu Slitovníku vznášíme vroucí modlitby, aby jejich duším popřáti ráčil pokoje věčného a blaženosti nebeské.

Avšak nejen kvítím bývá zřejmě láska živoucích k srdcím klidně odpočívajícím. Tak mnohý rov jen hořkým pláčem žalu bývá ozdoben, tak mnohá opuštěná sirota, jako lkající ptáče osamělé, svůj všecken nářek a hořeplný stesk těm tem-

ným, němým hrudám šepotá a v rovu chudičkém, prostém vší zevní okrasy, drahé srdce matičky a tatíčka zaplesá, zajásá...

Odpočiňte v pokoji, vy duše drahé, a světlo věčné ať vám svítí!

Dozvučely harfy vašich životů – mnohá z nich zapěla píseň nejlahodnější, mnohá však přetrhala všecky struny souzvuku a zaúpěla skřekem příšerným..., dopsány jsou knihy vaší pouti pozemské – mnohá popsána písmem obsahu nejiskvostnějšího, mnohá však naplněna obsahem nejděsnějším.

Vy, drahé duše, které jste smáčely slzami bolu každý krok na pouti pozemské, kterým každý den byl pramenem vzdechů a zármutku a život celý odříkáním, bédou a sebezapřením – vy jste nyní našly odměnu, vaše bolesti dotrpěny

a jitro vám nastalo po dlouhé, tmavé noci.

Vy, drahé duše, které jste zasvětily každý svůj čin službě lásky k spolubližním, a jimž trpký nevděk lidstva jedinou byl odplatou, které uštvány vírem světa marně prahly po soucitu, po slovu laskavém a jimž jen posměch a nejtvrdší ústrky byly podílem — nyní vám přístupen zdroj lásky nevyčerpatelný, jímž budete oblaženy po věky věkův.

Hlína země budiž vám milosrdenstvím Božím lehkou a nechť vám věčná jeho láska věčně svítí!

V tuto modlitbu nejvroucnější vkládám všecku upřímnost své duše, všecku lásku, kterouž chovám k vám, vy drazí, nezapomenutelní, a všecku svou touhu, abych křesťanským ctnostným životem tohoto si zasloužila: jednou se s vámi

shledati tam, kde svatý sídlí mír a přízeň
Božská věčně září a neuhasíná nikdy,
nikdy.

K tomu mi dopomáhej Bůh Otec, Bůh
Syn i Duch Svatý, jenž živ jest a kraluje
od věkův do věčnosti. Amen.

OBSAH

Předmluva	7
Modlitba za vlast	9
Modlitba ranní	13
Modlitba večerní	18
Tři božské ctnosti	23
Modlitba k sv. Andělu Strážci	26
Modlitby při mši svaté	30
Svátost pokání	69
Svátost oltářní	78
Svátost biřmování	84
Pobožnost v čase adventním	89
Modlitba štědrovečerní	98
Na Hod Boží vánoční	100
V předvečer Nového roku	104
Na Nový rok	107
Na den sv. Tří králů	111
Na den Jména Ježíš	115
Litanie k nejsv. Jménu Pána Ježíše	118
V době postní	125
Na Zelený čtvrtek	132
Na Velký pátek	138

U Božího hrobu	146
Na Hod Boží velikonoční	150
Na slavnost Svatodušní	153
Na den Božího Těla	156
Litanie k nejsv. Srdci Ježíšovu	158
Na den Neposkvrněného Početí Panny Marie	164
Na den Hromnic	166
Na den Zvěstování Panny Marie	168
Na den Navštívení Panny Marie	170
Na den Nanebevzetí Panny Marie	173
Na den Narození Panny Marie	176
Na den Jména Panny Marie	179
Litanie loretánská	181
Salve Regina	187
Modlitba k blahoslavené Anežce	188
Modlitba k sv. Vojtěchu	195
Modlitba k sv. Janu Nepomuckého	197
Modlitba k sv. Prokopu	199
Modlitba k sv. Cyrilu a Metoději	201
Modlitba k sv. Lidmíle	204
Modlitba k sv. Václavu	208
Litanie o sv. patronech českých	211

Modlitba k sv. Josefu	218
Litanie k sv. Josefu	221
Modlitba k sv. Aloisu	224
Modlitba k sv. Janu Křtiteli	227
Modlitba k sv. Anně	230
Modlitba k sv. Alžbětě	233
Modlitba k sv. Barboře	236
Na slavnost Všech svatých	239
Litanie ke všem svatým	243
Modlitba panny	258
Modlitba nevěsty	261
Modlitba choti	265
Modlitba matky	268
Modlitba vdovy	272
Modlitba za rodiče	275
Modlitba za dítky	278
Modlitba v stáří	281
Modlitba v nemoci	284
Modlitba v neštěstí	287
Modlitba ve štěstí	290
Modlitba v den narozenin	292
Na den památky zesnulých	295

POMNĚNKY
VE VÍNEK NEBESKÝ

Úplná modlitební knížka,
kterou sepsal

Václav Beneš Třebízský

Pro nové vydání upravil

P. Jan Lebeda

S obrazy P. Arnošta Hrabala
vydalo nakladatelství

Bohuslav Rupp v Praze

Podle osnovy Methoda Kalába
písmem Garamond

vytiskla Průmyslová tiskárna
v Praze

L. P. 1947